BİR TARTIŞMANIN ARDINDAN

Ceviz Kabuğu Programında Gündeme Gelen Evrimci Yanılgılar

HARUN YAHYA

KÜLTÜR

YAYINCILIK

Tel : (0 212) 511 44 03

Baskı:Şan Ofset
Haziran 2001

Taşocağı Caddesi, Eryılmaz İş Merkezi No:15/B
Çağlayan - İstanbul   Tel: (0 212) 233 05 88

www.harunyahya.org - www.harunyahya.com
www.harunyahya.net

YAZAR VE ESERLERİ
HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanısıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki Peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimizin de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini tüm dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya kadar dünyanın pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurt dışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan,

inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslübun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki, kesin netice, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunmaktadırlar, çünkü fikri dayanakları çürütülmektedir. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya külliyatında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca yazarın bu kitaplardan elde ettiği hiçbir maddi kazancı da yoktur. Ne yazar ne de kitaplarının yayınlanmasına, tanıtım ve dağıtımına vesile olanlar, bundan maddi bir kazanç elde etmemekte, sadece Allah'ın rızasını kazanmak için hizmet etmektedirler.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarın edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

OKUYUCUYA

Çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 140 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur.

Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular, Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedir. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.

Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.

Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.

Bunun yanında, sadece Allah rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.

Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha

birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğuna şahit olacaktır.

Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat etmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheci ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

i ç i n d e k i l e r

GİRİŞ

1 ve 8 Haziran 2001 tarihlerinde ATV'de yayınlanan ve Hulki Cevizoğlu'nun sunduğu "Ceviz Kabuğu" adlı tartışma programlarında çok önemli bazı gerçekler ortaya çıktı. Programlarda iki hafta üst üste evrim teorisi bilimsel manada tartışıldı. Ancak evrim teorisi lehinde söz alanların çoğu, bu teoriyi bilimsel bir bakış açısıyla değil, materyalist felsefeye olan dogmatik bağlılıkları nedeniyle savunduklarını ortaya koydular...

Programın stüdyo konukları, ilk hafta Prof. Cevat Babuna ile Prof. Yaman Örs'tü. Babuna, yaratılışın bilimsel bir gerçek olduğunu, buna dair pek çok kanıt bulunduğunu anlattı. Buna karşılık Yaman Örs ise evrim teorisini savundu, ancak bilimsel bir delil göstermekten ziyade felsefi yorumlar yaptı. Yaman Örs'ün söylediği "**Allah'a inanan bir insan bilim adamı olamaz**" sözü de, yine evrimci tarafın dogmatizmini sergiliyordu.

Programın ikinci haftaki stüdyo konukları ise, Prof. Ali Demirsoy, Prof. Turan Güven ve Prof. İsmail Yakıt idi. Bu ikinci programda Ali Demirsoy evrim teorisini savunmak adına bilimsel gerçeklerle uyuşmayan pek çok iddia öne sürdü. Sayın Demirsoy, her ne kadar salt bilimsellik niyetiyle konuştuğunu iddia etse de, Darwin'den kalma köhne iddiaları bilimsel bulgulara rağmen savunuyordu.

Bu kitapta, her iki Ceviz Kabuğu programında da söz alan evrimci konuşmaların yanılgıları cevaplandırılmaktadır. Böylece, hem evrim teorisinin içine düştüğü bilimsel kriz ortaya konmakta, hem de ülkemizdeki evrimcilerin bilimsel gelişmelerden ve bilimsel düşünce yapısından ne kadar uzak oldukları sergilenmektedir. Amacımız bu kitapta ismi geçen evrimcileri eleştirmek değil, onlar aracılığıyla ortaya çıkan "evrimci dogmatizmi" göstermek ve aynı zamanda evrim teorisinin bilimsel olarak çökmüş bir teori olduğunu ortaya koymaktır.

Böyle bir kitap çalışmasına ihtiyaç duyulmasının nedeni ise, Ceviz Kabuğu programı veya benzeri tartışma platformlarının, evrim teorisi gibi kapsamlı bir konuyu ele almak için

yeterince uygun bir zemin ve ortam olmamasıdır. Bu programlarda, her ne kadar program sunucusu tarafsız ve iyi niyetli de olsa, zaman darlığı ve program düzeni nedeniyle bilimsel delilller yeterince ortaya konamamakta, somut delillerden yoksun olan taraf (yani evrimciler), demagojiye başvurmaktadır. Kamera karşısındaki bir tartışmada veya birkaç dakikalık bir telefon konuşmasıyla, bilimsel delillerin, akademik kaynakların ortaya konmasının mümkün olmadığı açıktır. Araya başka bir konuşmacının girerek söz kesmesi, telefon bağlantısının kesilmesi, sesin kötü veya parazitli gelmesi, belge ve delilleri izleyiciye gereği gibi aktarma güçlüğü gibi pek çok olumsuz faktör, en net ve açık bir konuyu dahi akıcı bir mantık örgüsünde aktarabilmeyi zorlaştırmakta, hatta imkan dışı kılmaktadır.

Bu nedenle tartışma programlarında, "kim daha yüksek sesle konuşursa", onun tezinin daha fazla dikkat çektiği bir ortam oluşabilmektedir. Bunu fırsat bilen evrimciler, "din-bilim çatışması" gibi hayali tezlerini hararetli, hatta kimi zaman agresif bir üslupla tekrarlamakta, her türlü gereksiz polemiğe girerek "laf kalabalığı" yoluyla ilmen yenildikleri tartışmada üstün gelmeye çalışmaktadırlar.

Bu nedenle, **konu hakkındaki tartışmanın, bilimsel içerikli yayınlar (makaleler ve kitaplar) yoluyla yürütülmesi gereklidir**. Nitekim evrim teorisini çürüten ve yaratılışı destekleyen kanıtlar şimdiye kadar ülkemizde yayınlanmış pek çok kitapla ortaya konmuştur. İlginç olan, evrimcilerin bu çalışmalar karşısında hep suskun kalmalarıdır. Bilimsel kanıtlara dayalı cevaplar vermek yerine, imza toplamak, demagojik deklarasyonlar yayınlamak, hatta kendi öğrencilerinin yaratılışın bilimsel delillerini anlatan kitapları okumalarını yasaklamak gibi yöntemlere başvurmaktadırlar. Bu gerçek, kendisi de evrim teorisine inanan bir düşünür olan, Boğaziçi Üniversitesi öğretim üyesi **Prof. Arda Denkel** tarafından da 1999 yılında kaleme aldığı bir makalede belirtilmiştir. Denkel, **ülkemizdeki evrimci kanadın demagoji yöntemlerine başvurduğunu, ancak bilimsel açıdan yaratılışı savunanların "gerisinde kaldıklarını"** ifade etmiştir.[1]

Bu kitapta evrimcilerin bilimin gerisinde kaldıklarını bir kez daha gözler önüne sereceğiz. Eğer gerçekten bilimsel bir teori savundukları iddiasında iseler, bu kitaba yine bilimsel yayın yoluyla cevap vermeleri gerekir. Aksi halde, evrim teorisine bilimsel değil dogmatik bir bağlılık içinde olduklarını fiilen ilan etmiş olacaklardır.

PROF. YAMAN ÖRS'ÜN YANILGILARI

1 Haziran 2001 tarihli Ceviz Kabuğu programına evrim teorisini savunmak için çıkan Prof. Yaman Örs, tüm program boyunca bu amacına hizmet edecek hiçbir bilimsel delil öne sürememiştir. Dahası, Örs'ün konuşmaları, evrim teorisinin, bağlıları tarafından dogmatik bir inanç olarak benimsendiğini gösteren önemli bir kanıt olmuştur.

Yaman Örs'ün gerek Ceviz Kabuğu programındaki gerekse diğer konuşma ve yazılarındaki temel mantıklar incelendiğinde, kendisinin "bilim, yaratılışı kabul edemez, etmemelidir" tezini sürekli olarak tekrarladığı görülür. Örs'e göre, bir insan bilimsel çalışma yapmak için, evrim teorisini kabul etmek zorundadır. Bu inancını, "**Paleontoloji (fosil bilimi) mutlaka evrime dayanmalıdır. Evrimci olmayan bir paleontolog düşünülemez**" şeklindeki sözüyle Ceviz Kabuğu programında da özetlemiştir...

Oysa gerek Yaman Örs'ün gerekse diğer pek çok evrimcinin bir türlü anlayamadığı nokta, **evrim teorisinin bizzat bilimsel bulgular tarafından çürütülmekte oluşudur**. Nitekim programa telefonla bağlanan iki farklı bilim adamı evrim teorisinin iddialarını çürüten bilimsel gerçekleri vurgulamışlardır. Örneğin;

- Fosil kayıtları evrim teorisine karşıdır, çünkü bu kayıtlar farklı canlı gruplarının yeryüzünde birbirlerinden bağımsız olarak, aniden ve kompleks yapılarıyla ortaya çıktığını göstermektedir. **Fosil biliminde "sudden appearance" (aniden ortaya çıkış) olarak adlandırılan bu bilimsel gerçek, evrim teorisini değil, yaratılışı desteklemektedir**.
- Evrim teorisi, canlıların hiçbir plan ve tasarım olmadan, yani bilinçli bir şekilde yaratılmadan, rastlantılar ve doğa kanunlarıyla ortaya çıktığı iddiasındadır. Oysa yapılan gözlemler, deneyler, biyomatematiksel hesaplar, bunun mümkün olmadığını ispatlamıştır. Bir bilgisayarın, metal, plastik, cam gibi malzemelerin "tesadüfen" birleşmeleriyle oluşmasının imkansız olması gibi, **canlıların da moleküllerin "tesadüfen" birleşmesiyle oluşması imkansızdır**.

 Evrimciler tarafından iddia edilen "evrim mekanizmaları", gerçekte hiçbir evrim sağlamamaktadır. Doğal seleksiyon ve mutasyon (yani canlı genlerinde oluşan rastgele değişiklikler) yoluyla, hiçbir canlının avantaj sağladığı, geliştiği gözlemlenmemiştir. Gerçekte mutasyon canlılara her zaman için zarar vermektedir. Yani doğada canlıları basitten komplekse doğru geliştiren "evrim mekanizmaları" yoktur. (Doğal seleksiyon ve mutasyonun hiçbir evrimleştirici özellikleri olmadığı "Prof. Berna Alpagut'un yanılgıları" ve "Ali Demirsoy'un Yanılgıları" bölümlerinde ayrıntılı olarak açıklanmıştır.)

Dikkat edilirse, evrim teorisinin geçersizliğini ortaya koyan üstteki açıklamalar bilimsel açıklamalardır. Evrimcilerin iddia ettiği gibi, evrim teorisinin geçersizliği "inanca" değil, bilimsel gözlem, deney ve hesaplamalara dayanmaktadır. Asıl "inanca" dayalı iddialar öne sürenler, bu **bilimsel gerçeklere rağmen** evrim teorisine "inanan" Darwinistler'dir. Bunu, bu kitap boyunca gözler önüne sereceğiz

Cansız Dünyada Küçük Moleküllerden Zamanla Canlı Hücresinin Meydana Geldiği Yanılgısı

Sayın Yaman Örs, programda kendisine sorulan "dünyada ilk yaşam nasıl başladı?" sorusuna cevap olarak tesadüfen oluşan küçük moleküllerden tesadüfen büyük moleküllerin oluştuğu, bunların da tesadüfen ilk hücreleri meydana getirdiği cevabını, yani evrimcilerin klasik cevabını vermiştir.

Bilimle, özellikle fen bilimleriyle herhangi bir ilgisi olmayan kişilere "tesadüfen oluşan küçük moleküllerden tesadüfen büyük moleküller meydana geldi, bunlar da tesadüfen ilk hücreleri meydana getirdi" senaryosu makul bir iddia gibi gelebilir. Bunlar "molekül nasıl olsa çok küçük ve basit bir şey, hücre de küçük bir şey. Herhalde moleküller büyüdükçe hücreyi oluşturmuş olabilirler" gibi düşünebilirler.

Oysaki, gerçek durum onların düşündüğünden çok farklıdır.

Çünkü, birincisi, hücre kesinlikle bir "molekül yığını" değildir ve hiçbir şekilde basit değildir. Hücreler, içinde bulundukları dokulara ve bireylere oranla (göreceli olarak) hacimsel bakımdan küçük olabilirler, ama organizasyon bakımından en az o doku kadar, hatta belki daha fazla karmaşıktırlar. Ne hücresi olursa olsun, ister bir insan hücresi olsun ister bir bakteri, bir virüs veya bir bitki hücresi olsun, her hücrede son derecede karmaşık, bir o kadar da organize işlemler gerçekleşir. Öyle ki, hücrede bugünün ileri teknolojik

imkanlarıyla dahi henüz aydınlatılamamış çok sayıda nokta bulunmaktadır. Hiçbir hücre evrimcilerin hayal ettikleri ve zannettikleri basitlikte değildir. Bunu görmek için herhangi bir sitoloji veya histoloji kitabına şöyle bir göz atmak bile yeterlidir.

İkincisi, küçük molekül – büyük molekül ilişkisi, küçük balon – büyük balon ilişkisi türünden değildir. Belki inorganik kimyada büyük moleküller küçük moleküllerle aynı kefeye konabilir, ama organik dünyada bu ayrımı yapmamak büyük bir bilgisizlik olur. Milyonlarca atomdan oluşan, çok hassas kimyasal bağlarla ayakta duran nükleik asit molekülleri (DNA ve RNA) ile su, azot, karbondioksit moleküllerini aynı kefeye koymak gülünçtür. Her ikisi de moleküldür ama aralarındaki organizasyon farkı, bir uçak gemisi ile bir tahta salın organizasyon farkı gibidir. Örneğin, bir DNA molekülü, deoksiribonükleotid adı verilen bir grup molekülün milyonlarcasının bir zincir halinde art arda sıralanmasından oluşmaktadır. DNA bir yana bunu oluşturan tek bir deoksiribonükleotid dahi basitlikten çok uzaktır. Her bir deoksiribonükleotid; bir şeker molekülü (deoksiriboz), bir fosfat gurubu ve bir baz molekülünden (sitozin, guanin, adenin veya timin) oluşmaktadır. Evrimciler, bunların tekini bile yapay ortamda sentezleyebilmiş değillerdir. Üstelik, her bir DNA molekülünün birbiri üstüne sarılmış iki uzun zincirden oluştuğu da gözönünde bulundurulacak olursa, "moleküler evrim" iddiası gülünç hale gelmektedir.

İşte bu sebepledir ki, "moleküler evrim" kavramını 1900'lerin başında ortaya atan Alexander Oparin'den bu yana yüz yıla yakın bir zamandır evrimciler basit moleküllerden yola çıkarak daha üst moleküller (makromoleküller) elde etmenin yollarını aramışlar, ama en kontrollü laboratuvar şartlarında dahi makul bir çözüm bulamamışlardır.[2] Bulma umutlarını da kaybetmişlerdir. Nitekim özellikle 1960'lardan bu yana bu alana geniş para, enerji ve insan gücü ayıran üniversiteler, artık uzun zamandan bu yana en küçük bir yatırım yapmamaktadırlar. Üstelik bu alanda senelerce araştırma ve çalışma yapan evrimci bilim adamlarının bir kısmı moleküler evrim iddialarından vazgeçmişlerdir. Örneğin, 1953 yılında DNA sarmalını keşfederek Nobel Kimya Ödülünü alan Prof. Francis Crick, 1980'lere kadar bu alanda fanatiklik düzeyinde sayısız makale yayınlamışken, bugün moleküler evrimin iddialarıyla açıkça alay etmekte, bunları çocuksu masallar olarak nitelemektedir.[3] 1970'li yıllarda moleküler evrim teorisinin önde gelen savunucularından biri olan Prof. Dean Kenyon ise, bugün evrim teorisini reddetmekte ve canlılığın bilinçli bir şekilde yaratıldığını savunan "intelligent design" (bilinçli tasarım) teorisini kabul etmektedir.

Üçüncüsü, atomların ve moleküllerin kimyasal reaksiyonlar sonucunda oluşturabilecekleri bileşiklerin ve yapıların çok net sınırları vardır. Doğadaki elementlerin ve moleküllerin bu sınırların ötesinde bir yapı oluşturabilmeleri mümkün değildir. Bu durum canlı organizmalar için de geçerlidir. Örneğin proteinler, enzimler, nükleik asitler gibi kompleks moleküller ancak hücredeki bu iş için özelleşmiş organik makineler tarafından meydana getirilebilir. **Doğadaki rastgele kimyasal reaksiyonlar sonucunda böyle kompleks yapıların meydana gelebilmesi ise**, **fizik ve kimya kurallarına açıkça aykırıdır.**

Bir örnek vermek gerekirse, bir metal elementinin çok çeşitli kimyasal reaksiyonlara girebilme ve çeşitli bileşikler oluşturabilme özelliği vardır. Ancak bu metal hangi maddelerle ne kadar bileşik yaparsa yapsın, hangi reaksiyonlara girerse girsin, örneğin bir uçak gövdesi, bir otomobil karoseri ya da herhangi bir teknolojik cihaz meydana gelmez. Bunun için bilinçli ve karmaşık bir mühendislik çalışması, planlar, fabrikalar, robotlar, makineler, tesisler vs. gerekir. Bu saydıklarımızın hiçbiri ise doğada ya da kimyasal reaksiyonların bünyesinde bulunmaz. Her parçası yerli yerinde, tüm ayrıntıları ince ince hesaplanmış tasarım ürünleri mutlaka bu şekilde bilinçli, planlı ve kontrollü müdahaleler gerektirir. Hücredeki kompleks moleküller, mitokondri, ribozom gibi karmaşık organeller için de aynı mantık geçerlidir.

Sayın Örs, "küçük moleküllerden büyük moleküller (makromoleküller) meydana geldi, bunlar da ilk hücreleri meydana getirdi" cümlesini büyük bir rahatlık içinde bir çırpıda söyleyebilmiş, böylece canlılığın rastgele kimyasal reaksiyonlarla tesadüfen oluşabildiğini ileri sürmüştür. Ama eminiz ki eğer kendisi felsefi düşüncelerini değil de biyokimya veya biyofiziği göz önünde bulundurmuş olsaydı bu iddiasını bu kadar rahat tarzda ortaya atmazdı.

Laboratuvarda canlılığın sentezlendiği yanılgısı

Sayın Yaman Örs, laboratuvarda bir miktar organik molekülün sentezlendiğini belirtmiştir. Oysaki, **önemli olan organik molekülleri sentezlemek değil, bunların doğal şartlarda kendi kendine sentezlenmesidir**. Çünkü, doğada bulunması mümkün olmayan özel şartlarda, yoğunlaştırılmış ortamlarda, hiçbir zaman dış dünyada

oluşamayacak basınç ve ısılar altında, özel enzimler ve katalizörler kullanarak, kontrollü düzeneklerle yapılan sentezleme işlemlerinin evrimci iddialar açısından bir anlam ifade etmeyeceği ve hiçbir şeyin delili olamayacağı ortadadır.

Örneğin, evrimciler ilk moleküllerin denizlerde meydana geldiğini iddia etmektedirler. Ama kendi laboratuvar deneylerinde denizlerin hiçbir zaman ulaşamayacağı yoğunluklar kullanmaktadırlar. Bunların çoğunda en az 1.0 molarlık çözeltiler söz konusudur. Oysaki, moleküler evrim deneylerinin babası sayılan Prof. Stanley Miller'e göre, dünyadaki tüm karbon, azot, kükürt madenleri denizlere karıştırılsa ve denizler bugünkünün onda birine azaltılsa dahi elde edilecek çözelti hiçbir zaman 0.01 moları geçemez.[4]

Yine örneğin, bazı evrimciler deoksiribonükleotidleri yanyana getirerek ve protein yapısında özel enzimler (DNA polimeraz) kullanarak birkaç halkalık zincirler elde etmişlerdir. Enzimsiz deneylerde ise hiçbir zincir elde edilememiştir. Proteinlerin DNA'lar tarafından sentezlendiği düşünülecek olursa, daha ortada nükleotid bile yokken etrafta protein yapısında enzimlerin bulunmasının düşünülemeyeceği açıktır.

Bu örnekleri çoğaltmak mümkündür. Stanley Miller'ın ünlü amino asit deneyi de dahil olmak üzere, moleküler evrim alanında yapılan sentez deneylerinin hiçbirinden sonuç alınamamıştır. Yaklaşık 50 yıldan bu yana yapılan her deney, moleküler evrim iddialarının bilimsellikten son derece uzak olduğunu göstermiştir.

Sonuçta, ne Miller Deneyi ne de başka bir evrimci çaba, yeryüzünde hayatın nasıl oluştuğu sorusunu cevaplayabilmektedir. Tüm araştırmalar, hayatın rastlantılarla ortaya çıkmasının imkansızlığını ortaya koymakta ve böylece hayatın yaratılmış olduğunu göstermektedir. Evrimcilerin bu açık gerçeği kabul etmemeleri ise, bilime tamamen aykırı birtakım önyargılara sahip olmalarından kaynaklanır. Nitekim Miller Deneyi'ni öğrencisi Stanley Miller ile birlikte organize eden Harold Urey, bu konuda şu itirafı yapmıştır:

Yaşamın kökeni konusunu araştıran bizler, bu konuyu ne kadar çok incelersek inceleyelim, **hayatın herhangi bir yerde evrimleşmiş olamayacak kadar kompleks olduğu sonucuna varıyoruz**. (Ancak) Hepimiz bir inanç ifadesi olarak, yaşamın bu gezegenin üzerinde ölü maddeden evrimleştiğine inanıyoruz. Fakat kompleksliği o kadar büyük ki, nasıl evrimleştiğini hayal etmek bile bizim için zor.[5]

Yaman Örs'ün Körü Körüne Bağlandığı İnanç: Materyalist Felsefe

Aslında Yaman Örs, her ne kadar inanç kavramının karşısında görünmeye çalışsa da onun da bir inancı vardır. Bu inanç ise diğer tüm evrimcilerin de bağlı olduğu materyalist felsefeye olan inancıdır. Materyalist felsefe, sadece maddenin var olduğunu, evrendeki tüm düzenin, tüm canlıların ve insanın bilincinin sadece cansız, bilinçsiz maddenin ürünü olduğunu varsayan bir dogmadır. Evrimciler, bu dogmaya inanmış ve sonra da bilimi buna göre şekillendirmeye kalkmışlardır.

Yaman Örs'ün *Süreç, Kuram ve Kavram Olarak Evrim* adlı kitabında yer alan bir açıklama bu konuda aydınlatıcıdır. Örs, bu kitapta "insanın evrimi" iddiasının bilimsel dayanaktan yoksun olduğunu kabul etmekte, ancak "her olayın nedeni bir başka olay olduğuna göre", (yani herşeyi maddenin kendi içindeki etkileşiminden ibaret saydığı için), elbet bir gün bu delilin bulunacağını ileri sürmektedir:

> "Homo, ne zaman sapiens (akıllı) olarak belirtilebilecek nitelikleri kazanmış, kendinden önce gelenden tür olarak ayrılmıştır; bunu bugün için kesin olarak biliyor değiliz. Ancak evrensel nedensellik ilişkisinin ışığında diyebiliriz ki, her olayın/olgunun nedeni, bir başka olay/olgu olduğuna göre, **biz bu bilgiye ulaşamasak bile, ilke olarak insan türünün varlık nedeni olarak onu 'evrim ağacının' bütününe bağlayan bir başka türün bulunması gerektiğini düşüneceğiz**."[6]

Görüldüğü gibi, Yaman Örs, insanın evrim geçirdiğine dair bir delil olmasa da, "ilke olarak" bu evrime inandığını ifade etmektedir. Bu önyargılı ve dogmatik yaklaşım, evrimcilerin ortak zihniyetidir. Ceviz Kabuğu programına telefonla katılan arkeolog Prof. Berna Alpagut da yine aynı yaklaşımı sergilemiş, insanın evrimine dair bir delil olmamasına rağmen, "insan evrimi" hikayesini bilimsel bir gerçek gibi anlatmıştır.

Yaman Örs'ün Yıllardır Değişmeyen Hikayesi: Deniz Kıyısındaki Çakıl Taşları

Sayın Yaman Örs bir biyolog değildir ve programı izleyenlerin de açıkça gördüğü gibi evrim teorisi hakkında da kapsamlı bir teknik bilgiye sahip değildir. Bunu kendisi de kabul etmekte ve belirtmektedir. Kendisinin evrim teorisine olan yakınlığı, daha ziyade

savunduğu felsefi görüşlerden kaynaklanmaktadır. Ancak Örs'ün savunucusu olduğu felsefi görüşler de son derece büyük yanılgılara dayalıdır.

Örs'ün bu konuda etkilendiği felsefecilerin başında Reichenbach gelmektedir. Örs'ün, kitabında tam 4 kez tekrarladığı Reichenbach'a ait bir örnek, canlıların bir "tasarım" olmadan var oldukları iddiasını desteklemek için kullanılan bir benzetmedir:

> ... Canlı sistemlerin bütüncül davranışlarının sanki bir tasarımla ("planla") gerçekleşiyormuş gibi görünmesini ne yolla açıklayabiliriz? Bu sorunun yanıtını Reichenbach bir benzetimden yararlanarak veriyor. Bir okyanus kıyısındaki çakıl taşlarını ilk kez gören birisi, onların bir tasarıma göre orada birikmiş olduğunu düşünebilir. Denize yakın bölgede ve az çok suyla kaplı olarak duran büyük çakılları daha küçükleri izlemekte, daha sonra ise kum gelmektedir ki burada da önce kaba, daha sonra gittikçe incelen tanecikler karaya doğru dizilmektedir. Bu görünüş, birisinin kıyıyı temizleyerek çakılları ve kum taneciklerini büyüklüklerine göre dizdiği izlenimini verecektir. Gerçekte ise insan merkezli böyle bir yoruma gereksinimimiz yoktur... Ayıklanma ile birlikte rastlantı, bir düzen oluşturmaktadır.[7]

Yaman Örs bu örneği canlıların kökeni konusunda "mükemmel bir örnek" sanıyor olacak ki, neredeyse yazdığı her yazıda ve yaptığı her konuşmada tekrarlamaktadır. *Bilim ve Ütopya* dergisinin Haziran 1998'de düzenlediği "Evrim Kuramı" konferansında da bu örneği vermiştir. Aynı yıl içinde İstanbul Üniversitesi Çapa Tıp Fakültesi'nde verdiği bir konferansta "deniz kıyısı" örneğini tekrar etmiştir. Yazılarında da sık sık gündeme getirdiği bu örneği, en son olarak 1 Haziran 2001 tarihli Ceviz Kabuğu programında da tekrar etmiştir.

Anlaşılan söz konusu "deniz kıyısı" örneği, Sayın Örs'ün dünya görüşünde önemli bir yer tutmaktadır. Ama bu durum, sadece Sayın Örs'ün dünya görüşünün yanlışlığını gösterir. Çünkü söz konusu örnek son derece tutarsızdır.

Bir deniz kıyısındaki kum diziliminin, doğal kanunlar ve rastlantılar tarafından sağlanabileceği, "insan merkezli" (yani bir tasarımcıya dayanmayan) bir açıklama ile izah edilebileceği doğrudur. Peki ama o sahilde, kum diziliminden daha karmaşık bir tasarım varsa? Sahildeki kumların üzerinde bir yazı, örneğin "Ben Mehmet Öztürk, 2 Haziran'da buradaydım" şeklinde bir yazı varsa? Veya sahilde, dört bir tarafı su dolu bir hendekle çevrilmiş, burçları ve kapıları olan gösterişli bir kumdan kale yer alıyorsa? O zaman da Yaman Örs bu sahili "insan merkezli" bir açıklama olmadan açıklayabilir mi?

Görüldüğü gibi, Yaman Örs'ün çok sevdiği deniz kıyısı örneği, bu basit sorular karşısında dahi çürümektedir.

Aslında bu örnek, bizlere evrim teorisinin neden yanlış olduğunu göstermektedir. Deniz kıyısındaki kum diziliminin doğa kanunlarıyla açıklanabilmesi, fakat bir yazının veya kumdan kalenin ancak bilinçli bir "tasarlayıcı"nın ürünü oluşu, bize genel bir kıstas vermektedir: Allah doğadaki bazı varlıkları ve olguları, doğa kanunlarını vesile ederek şekillendirir. Ancak kompleks tasarım ve plan içeren yapılar için durum farklıdır.

İşte canlılar da, ikinci gruba dahildir, yani kompleks varlıklardır. Bir canlının kompleks yapısı, deniz kıyısındaki bir yazıdan veya bir kumdan kaleden çok daha hayranlık uyandırıcıdır. Bu gerçek, canlıların insanın akıl ve bilgisinin çok daha üstününe sahip bir Yaratıcı tarafından yaratıldığını göstermektedir.

Yaman Örs'ün "Körelmiş Organ" Yanılgısı

Prof. Örs'ü evrim teorisine inanmaya sürükleyen yanılgıların bir diğeri, 19. yüzyılın sonlarından kalma bir hurafe olan "körelmiş organlar" kavramını hala geçerli bir bilimsel kanıt sanmasıdır. Örs, *Evrim* adlı kitabında "**insan bedeninde sayıları iki yüze yaklaşan evrimsel kalıntının bulunduğu, en az yarım yüzyıldan beri bilinmektedir**"[8] diye yazmakta ve eklemektedir:

> "Geçen yüzyılın sonunda, gerek biyolojik gerek toplumsal olguların Darwin'in ortaya koyduğu "ileriye yönelik" evrimlerinin yanında "geriye doğru" bir evrimin bulunduğunu gösterenler oldu. Organlar ya da onların bölümleri, daha seyrek olarak toplumsal kurumlar, bu yolla ortadan kalkabilmektedir. Biz bu yapıları, evrimsel gelişmenin herhangi bir aşamasında ortadan kalkma yolunda olan "artık" ya da "kalıntı" organlar, organ bölümleri, toplumsal kurum olarak gözlemleyebilmekteyiz; onların yeni, değişik bir işlev kazandıkları da olur. **Böyle "artık" yapılara biyoloji düzeyinde insanda ek bağırsak (apendiks), toplumbilim düzeyinde de sayıları gittikçe azalan krallıklar örnek olarak verilebilir**."[9]

Oysa Prof. Örs'ün büyük bir kendinden eminlik içinde evrim delili diye sunduğu **"körelmiş organlar" iddiası, bilim dünyasında çoktan terk edilmiş bir hurafeden ibarettir**. Yaman Örs'ün sözünü ettiği "insan bedeninde sayıları iki yüze yaklaşan evrimsel kalıntı", Alman anatomist R. Wiedersheim tarafından 1895 yılında ortaya atılan "körelmiş insan organları" listesidir. Ama bu listede "körelmiş organ" olarak gösterilen yapıların

gerçekte çok önemli işlevlere sahip olduğu bir bir anlaşılmıştır. Bunlardan biri, Prof. Örs'ün sözünü ettiği apendikstir. Apendiks (halk arasında "apandisit" olarak bilinen kör bağırsak) uzun yıllar evrimci kaynaklar tarafından işlevsiz ve körelmiş bir organ olarak tanımlanmasına rağmen, 1980'lerden sonraki tıp araştırmaları, bu organın vücudun savunma sisteminde rol oynadığını göstermiştir. Bu gerçek, 1997 tarihli bir tıp kaynağında şöyle belirtilir:

> Vücuttaki timus, karaciğer, dalak, apendiks, kemik iliği gibi başka organlar lenfatik sistemin parçalarıdır. Bunlar da vücudun enfeksiyonla mücadelesine yardım ederler.[10]

Sadece apendiks değil, Yaman Örs'ün ileri sürdüğü sözde "sayıları iki yüze yaklaşan evrimsel kalıntı"nın hepsinin aslında önemli işlevler üstlenmiş olduğu bir bir ortaya çıkmıştır. Kendisi de bir evrimci olan S. R. Scadding *Evolutionary Theory* (Evrimsel Teori) dergisinde yazdığı "Körelmiş Organlar Evrime Delil Oluşturur Mu?" başlıklı makalesinde bu gerçeği şöyle kabul eder:

> (Biyoloji hakkındaki) **bilgimiz arttıkça, körelmiş organlar listesi de giderek küçüldü**... Bir organın işlevsiz olduğunu tespit etmek mümkün olmadığına ve zaten körelmiş organlar iddiası bilimsel bir özellik taşımadığına göre, **"körelmiş organlar"ın evrim teorisi lehinde herhangi bir kanıt oluşturamayacağı sonucuna varıyorum**.[11]

Prof. Örs'ün, tüm bu bilimsel gelişmelere gözlerini kapayarak, 20. yüzyılın başlarında kalmış evrimci hurafeleri büyük bir eminlikle sahiplenip delil olarak göstermesi, kuşkusuz ilginç bir durumdur. Kendisinin bilimsel literatürün hayli gerisinde olduğu anlaşılmaktadır. (Nitekim kitabında verdiği kaynakların tarihleri de 1950'leri veya 60'ları pek aşmamaktadır.)

Prof. Örs'ün bu bilimsel gafın üzerine bir de "toplumbilim düzeyindeki körelmiş yapılar" gibi bir kavram öne sürmesi ve monarşileri (krallıkları) buna örnek göstermesi ise, ciddiye alınması mümkün olmayan bir iddiadır. Bu ifadesiyle Prof. Örs, insan toplumlarındaki gelişim ve değişimleri evrim teorisine delil göstermek gibi bir yola başvurmaktadır ki, bunun çelişkisi ortadadır. Evrim teorisi, tüm canlıları doğa kanunları ve rastlantılarla açıklamaya çalışır ve bilinçli müdahalelerin varlığını reddeder. İnsan toplumlarındaki gelişmeler ise insanların bilinçli hareketlerinden kaynaklanır. Örneğin monarşilerin çoğunun yıkılıp az bir kısmının ayakta kalması, insanların bilinçli olarak

cumhuriyet idaresini tercih etmeleri sonucunda olmuş, bazı toplumlar ise bu yönde bir eğilim göstermemiş ve monarşi yönetimini korumuşlardır. Bunu evrim teorisine örnek göstermesi, hem de bir yandan "apendiks körelmiş organdır" gibi 100 yıl öncesinden kalma hurafeleri delil olarak öne sürmesi, Prof. Örs'ün hem konu hakkındaki bilgi eksikliğini, hem de evrim teorisine olan dogmatik bağlılığını göstermektedir.

ATEİST DERNEĞİ

BAŞKANI'NIN YANILGILARI

Evrim teorisi konulu Ceviz Kabuğu programına katılan bir diğer evrimci, kendisini "Çekmece Ateist Derneği" adlı müphem bir cemiyetin başkanı ve bir dış mimar olarak tanıtan Ömer G. isimli şahıstır. Bu kişi seviye, nezaket ve mantıksal tutarlılık gözetmeden sürdürdüğü konuşmasında, Allah'a inanmadığını belirtmiş ve buna karşılık inananlardan "ispat" istemiştir. Kast ettiği ispat ise Allah'ın kendisine gözükmesi manasındadır.

Programı sunan Sayın Cevizoğlu bu kişiye son derece açıklayıcı bir cevap vermiştir:

> Nasıl bir evi gördüğümüzde onun tesadüfen oluşmadığını, bir mimarın ürünü olduğunu anlıyorsak, evren ve canlılardaki olağanüstü tasarım, düzen ve planı gördüğümüzde de, bunun bir Yaratıcı'nın eseri olduğunu anlarız.

Dikkat edilirse, bu örneğin gösterdiği önemli bir sonuç vardır: **Allah'ın varlığını anlamak, akıl gerektirmektedir**. Çünkü ancak akıl sahibi bir varlık, gördüğü nesneleri inceleyip, "bunlar rastgele meydana gelmemiş, bir tasarlayıcısı var" diye mantık yürütebilir. Buna karşı aklı olmayanlar, sadece beş duyuları ile algılayabildikleri şeylerin varlığını bilirler. Örneğin hayvanlar bu şekildedir.

"Allah'ı bize gösterin, yoksa inanmayız" diyen inkarcılar da benzer bir kavrayışsızlık içindedir. Nitekim Allah Kuran'da onlar için "... **Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar...**" buyurur. (Araf Suresi, 179)

Ateist Derneği Başkanı'nın bir diğer yanılgısı, "Allah'ı kim yarattı" şeklindeki sorusunda ortaya çıkmaktadır.

Böyle bir sorunun manası yoktur, çünkü "yaratılmamış", "doğmamış" ve "doğurulmamış" olmak, zaten Allah'ın birer sıfatıdır. Allah, ezelden beridir var olan yegane varlıktır ve dolayısıyla üstteki soru mantıksal bir çelişkidir.

Bu soruyu soran Ateist Derneği Başkanı, kendince Allah inancında bir çelişki yakaladığı zannındadır. Oysa kavrayamadığı husus, Allah'ı kabul etmemekle, kendisinin bir başka şeyi "ezelden beri var" sayıyor oluşudur. Bu "ezelden beri var" saydığı şey ise maddedir.

Bu konuyu biraz açalım: Şu an içinde yaşadığımız evrenin var olduğunu, en azından bu evrenle ilgili algılarımızın ve bizzat kendimizin var olduğunu biliyoruz. Bu varlığın, bizden ve evrenden de önce var olan, sonsuz bir varlıktan geldiği ise açıktır. Bir başka deyişle, daima var olan bir "**mutlak varlık**" vardır ki, biz ve şu an gördüğümüz evren onun sayesinde var olmuştur. Akıllı bir insan bu varlığın herşeye güç yetiren Allah olduğunun bilincindedir. Allah'ın varlığını kabul etmekten kaçan bir insan ise bu mutlak varlığı madde olarak kabul eder. Ancak madde olarak kabul ettiğinde, büyük bir açmaza düşmektedir. Çünkü maddenin, tanımı gereği, bir bilinci yoktur; bir amacı, aklı, tasarım ve düzenleme gücü de yoktur. Madde, kendisinin varlığının dahi farkında olmayan, ölü bir yığındır. Dolayısıyla eğer mutlak varlık madde olmuş olsaydı, o zaman şu anda tüm evren ölü bir madde yığını olmaya devam edecekti. (Yani tüm evren, gazlardan, toz bulutlarından, ölü gezegenlerden ve diğer gökcisimlerinden ibaret olacaktı.)

Oysa şu anda evrende hem büyük bir düzen ve tasarım hem de bunu görüp anlayan, takdir eden ve bu konuyu muhakeme edip tartışabilen bilinçli varlıklar (yani biz insanlar) vardır. Bu da bize göstermektedir ki, tek mutlak varlık olan Allah, tasarlama, düzenleme, başka varlıklar yaratma, onlara bilinç ve akıl verme kudretine sahip bir varlıktır. İşte o mutlak varlık, herşeyin yaratıcısı, sahibi ve hakimi olan, "tüm alemlerin Rabbi" olan Yüce Allah'tır. Allah Kendisi'ni bize kitabı olan Kuran'da şöyle tanıtır:

De ki: O Allah, birdir.

Allah, Samed'dir (herşey O'na muhtaçtır, daimdir, hiçbir şeye ihtiyacı olmayandır).

O, doğurmamıştır ve doğurulmamıştır.
Ve hiçbir şey O'nun dengi değildir. (İhlas Suresi, 1-4)

Ateist Derneği Başkanı'nın Kuran hakkında öne sürdüğü iddialar da, ciddi ve kayda değer tezler değil, sadece kulaktan dolma, din aleyhtarı bir fanatizmle tekrarlanmış hezeyanlardır. Gerçekte söz konusu kişinin üslubu, muhakeme düzeyi ve tahammülsüz

tavrı, ateizmin de iyi bir temsili olmuştur. Çünkü başta söylediğimiz gibi, Allah'ın varlığını fark etmek akıl sahibi insanlara mahsustur, ateizm ise akıl erdirmeyenlerin inancıdır.

PROF. BERNA ALPAGUT'UN YANILGILARI

1 Haziran 2001 tarihli Ceviz Kabuğu programına telefonla katılan arkeolog Prof. Berna Alpagut ise, insanın evrimi senaryosunu savunmuş ve bu yönde iddialar öne sürmüştür. Ancak Sayın Alpagut'un evrimci tezleri de birer yanılgıdan ibarettir.

Aşağıda, Sayın Alpagut'un programda ileri sürdüğü tezler temel başlıklar içinde ele alınmakta ve cevaplandırılmaktadır.

Doğal Seçilim ve Mutasyonların, Evrim Meydana Getirdiği Yanılgısı

Prof. Berna Alpagut programda öne sürdüğü iddialarını, evrimin klasik mutasyon ve doğal seleksiyon (seçilim) izahlarına dayandırmaya çalışmıştır. "Evrim bu zincir içerisinde gelişmiştir diyorum ve mutasyonlar da bu değişimle ister yavaş ister sıçramalı doğal seçilimle evrim olayını açıklayamıyorsak neyle açıklayacağız" şeklindeki ifadesiyle de evrimcilerin teorilerine delil olarak başka bir sözde delil getirememe çaresizliğini ister istemez vurgulamak zorunda kalmıştır.

Gerçekten de evrim teorisi, kendi öne sürdüğü iddialarını açıklamakta çaresizdir. Çünkü bugüne kadar evrimi meydana getirdiği öne sürülen iki mekanizma olan mutasyon ve doğal seleksiyonun hiçbir evrimleştirici özelliği olmadığı defalarca bilimsel olarak ortaya konmuştur.

Şimdi konu hakkında diğer yerli evrimciler gibi yüzeysel bilgilere ve hatalı ön kabullere sahip olan Alpagut'un bu yanılgısının bilimsel cevabını verelim:

Bugün evrim teorisi olarak tanımladığımız neo-Darwinist model, canlıların iki temel mekanizma sayesinde evrimleştiklerini öne sürer: "Doğal seleksiyon" ve "mutasyon". Teorinin temel iddiası şöyledir: "Doğal seleksiyon ve mutasyon birbirlerini tamamlayan iki mekanizmadır. Evrimsel değişikliklerin kaynağı, canlıların genetik yapısında meydana gelen rastgele mutasyonlardır. Mutasyonların sebep olduğu özellikler, doğal seleksiyon mekanizması aracılığıyla seçilir, böylece canlılar evrimleşirler."

Çok makul bir teori gibi anlatılan bu hikayeyi biraz incelediğimizde, aslında ortada hiçbir evrim mekanizmasının olmadığını görürüz. Çünkü ne doğal seleksiyon ne de

mutasyonlar, türlerin evrimleştikleri ve birbirlerine dönüştükleri iddiasına en ufak bir katkıda bulunmamaktadırlar.

Doğal Seleksiyon

Doğal seleksiyon, Darwin'den önceki biyologlar tarafından da bilinen, ancak "türlerin bozulmadan sabit kalmalarını sağlayan bir mekanizma" olarak tanımlanan bir doğal süreçtir. İlk kez Darwin bu sürecin evrimleştirici bir gücü olduğu iddiasını ortaya atmış, tüm teorisini de bu iddiaya dayandırmıştır. Kitabına verdiği isim, doğal seleksiyonun Darwin'in teorisinin temeli olduğunu gösterir: *Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon Yoluyla*...

Oysa Darwin'den bu yana, doğal seleksiyonun canlıları evrimleştirdiğine dair tek bir bulgu ortaya konamamıştır. Ünlü bir evrimci olan İngiltere Doğa Tarihi Müzesi baş paleontoloğu Colin Patterson, bu gerçeği şöyle kabul etmektedir:

> **Hiç kimse doğal seleksiyon mekanizmalarıyla yeni bir tür üretememiştir.** Hiç kimse böyle bir şeyin yakınına bile yaklaşamamıştır. Bugün neo-Darwinizmin en çok tartışılan konusu da budur.[12]

Doğal seleksiyon, bulundukları coğrafi konumun doğal şartlarına uygun yapıda olan canlıların hayatlarını ve nesillerini sürdüreceklerini, uygun yapıda olmayanların ise yok olacaklarını öngörür. Örneğin yırtıcı hayvanların tehdidi altında olan bir geyik sürüsü içinde, doğal olarak hızlı kaçabilen geyikler hayatta kalacaktır. Ama bu süreç, ne kadar uzun sürerse sürsün, geyikleri bir başka canlı türüne dönüştürmez. Geyikler hep geyik olarak kalırlar.

Nitekim evrimcilerin "doğal seleksiyonun gözlemlenmiş örneği" olarak gösterdikleri nadir birkaç olaya baktığımızda, bunların basit birer göz boyama olduklarını kolaylıkla görebiliriz. Kısaca, doğal seleksiyon evrimcilerin verdikleri imajın aksine, canlıya herhangi bir organ ekleyip organ çıkarma, bir türü başka bir türe dönüştürme gibi özelliklere sahip değildir.

Doğal seleksiyonun evrim teorisine kazandırdığı hiçbir şey yoktur. Çünkü bu mekanizma, **hiçbir zaman bir türün genetik bilgisini zenginleştirip geliştirmez.** Hiçbir zaman bir türü bir başka türe çevirmez; yani denizyıldızını balığa, balıkları kurbağaya, kurbağaları timsaha, timsahları da kuşa dönüştüremez. Sıçramalı evrimin en büyük savunucusu olan Stephen Jay Gould, doğal seleksiyonun bu açmazını şöyle dile getirmektedir:

Darwinizm'in özü tek bir cümlede ifade edilebilir: "Doğal seleksiyon evrimsel değişimin yaratıcı gücüdür." Kimse doğal seleksiyonun uygun olmayanı elemesindeki negatif rolünü inkar etmez. Ancak Darwinci teori, "uygun olanı yaratması"nı da istemektedir.[13]

Doğal seleksiyon konusunda evrimcilerin kullandıkları yanıltıcı üsluplardan biri, bu mekanizmayı bilinçli bir tasarımcı gibi göstermeye çalışmalarıdır. Oysa **doğal seleksiyonun bir bilinci yoktur.** Canlılar için neyin iyi, neyin kötü olduğunu ayırt edecek bir akla sahip değildir. Bu nedenle doğal seleksiyon karmaşık yapıya sahip sistemleri ve organları asla açıklayamaz. Söz konusu sistem ve organlar, iç içe geçmiş pek çok parçanın birarada çalışmasıyla oluşur ve bu parçaların birisi bile olmasa ya da kusurlu olsa hiçbir işe yaramazlar. Bu tür sistemler, **"indirgenemez komplekslik"** olarak tanımlanan özelliğe sahiptirler. Örneğin insan gözü daha basite indirgenemez, çünkü tüm detaylarıyla birlikte var olmadığı sürece işlev görmez.

Bu tür bir sistemi meydana getiren bilincin, geleceği önceden hesaplayarak, sadece en son aşamada elde edilecek olan faydayı amaçlaması gerekir. Doğal seleksiyon ise bilinç ve irade sahibi bir mekanizma olmadığı için, böyle bir şey yapamaz. Bu gerçek, "eğer birbirini takip eden çok sayıda küçük değişiklikle **kompleks bir organın oluşmasının imkansız olduğu gösterilse, teorim kesinlikle yıkılmış olacaktır"** diyen Darwin'in endişe ettiği gibi, evrim teorisini en temelinden yıkmaktadır.[14]

Doğal seleksiyon sadece bir canlı türü içindeki sakat, zayıf ya da çevre şartlarına uymayan bireyleri ayıklar. Yeni canlı türleri, yeni genetik bilgi ya da yeni organlar yaratamaz. Yani, evrimleştiremez. Darwin de bu gerçeği **"faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz"** diyerek kabul etmiştir.[15] Bu nedenle neo-Darwinizm, doğal seleksiyonun yanına "faydalı değişiklik sebebi" olarak mutasyonları koymak zorunda kalmıştır. Oysa mutasyonlar, sadece ve sadece "zararlı değişiklik sebebi"dirler.

Mutasyonlar

Mutasyonlar, canlı hücresinin çekirdeğinde bulunan ve genetik bilgiyi taşıyan DNA molekülünde, radyasyon veya kimyasal etkiler sonucunda meydana gelen kopmalar ve yer değiştirmelerdir. Mutasyonlar DNA'yı oluşturan nükleotidleri tahrip eder ya da yerlerini

değiştirirler. Çoğu zaman da hücrenin tamir edemeyeceği boyutlarda birtakım hasar ve değişikliklere sebep olurlar.

Dolayısıyla evrimcilerin arkasına sığındıkları mutasyon, hiç de sanıldığı gibi canlıları daha gelişmişe ve mükemmele götüren tılsımlı bir değnek değildir. Mutasyonların net etkisi zararlıdır. Mutasyonların sebep olacağı değişiklikler ancak Hiroşima, Nagazaki veya Çernobil'deki insanların uğradığı türden değişiklikler olabilir: Yani ölüler ve sakatlar...

Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi rastgele bir etki ancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

> Mutasyonlar küçük, rastgele ve zararlıdırlar. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu dört özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek **rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı.** Bir kol saatinde meydana gelecek rastgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. **Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir.**[16]

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. İkinci Dünya Savaşı'nın ardından nükleer silahların sonucunda oluşan mutasyonları incelemek için kurulan Atomik Radyasyonun Genetik Etkileri Komitesi'nin (Committee on Genetic Effects of Atomic Radiation) hazırladığı rapor hakkında evrimci bilim adamı Warren Weaver şöyle diyordu:

> Çoğu kimse, bilinen tüm mutasyon örneklerinin zararlı olduğu sonucu karşısında şaşıracaktır, çünkü mutasyonlar evrim sürecinin gerekli bir parçasıdır. Nasıl olur da iyi bir etki—yani bir canlının daha gelişmiş canlı formlarına evrimleşmesi—**pratikte hepsi zararlı olan mutasyonların** sonucu olabilir?[17]

O zamandan bu yana yapılan bütün "faydalı mutasyon oluşturma" çabaları da başarısızlıkla sonuçlandı. Evrimciler, çok hızlı ürediği ve mutasyona uğratılması kolay olduğu için, **meyve sinekleri** üzerinde on yıllarca mutasyon denemeleri yaptılar. Bu canlılar olabilecek her türlü mutasyona milyonlarca kez uğratıldı. Ama tek bir faydalı mutasyon gözlemlenmedi. Evrimci genetikçi Gordon Taylor, bu konuda şunları yazar:

Bu çok çarpıcı ama bu kadar da gözden kaçırılan bir gerçektir: Altmış yıldır dünyanın dört bir yanındaki genetikçiler evrimi kanıtlamak için meyve sinekleri yetiştiriyorlar. Ama hala bir türün, hatta tek bir enzimin bile ortaya çıkışını gözlemlemiş değiller.[18]

Bir başka araştırmacı olan Michael Pitman, meyve sinekleri üzerindeki deneylerin başarısızlığını şu şekilde ifade eder:

Sayısız genetikçi meyve sineklerini nesiller boyunca sayısız mutasyonlara maruz bıraktılar. Peki sonuçta insan yapımı bir evrim mi ortaya çıktı? Maalesef hayır. Genetikçilerin yarattıkları canavarlardan sadece pek azı beslendikleri şişelerin dışında yaşamlarını sürdürebildiler. Pratikte **mutasyona uğratılmış olan tüm sinekler ya öldüler, ya sakat ya da kısır oldular.**[19]

İnsan için de durum aynıdır. İnsanlar üzerinde gözlemlenen tüm mutasyonlar zararlıdır. Tıp kitaplarında "mutasyon örneği" olarak anlatılan **mongolizm, Down Sendromu, albinizm, cücelik, orak hücre anemisi** gibi zihinsel ya da bedensel bozuklukların ya da **kanser** gibi hastalıkların her biri, mutasyonların tahrip edici etkilerini ortaya koymaktadır. Elbette ki insanları sakat ya da hasta yapan bir süreç, "evrim mekanizması" olamaz.

Mutasyonların neden evrimci iddiayı destekleyemeyeceğini üç ana maddede özetlemek mümkündür:

• **Mutasyonlar her zaman zararlıdır:** Mutasyon rastgele meydana geldiği için hemen her zaman mutasyon geçiren canlıya zarar verir. Mantık gereği, mükemmel ve karmaşık olan bir yapıya yapılacak herhangi bir bilinçsiz müdahale, o yapıyı daha ileri götürmez aksine tahrip eder. Nitekim hiçbir gözlemlenmiş "faydalı mutasyon" yoktur.

• **Mutasyon sonucunda DNA'ya yeni bilgi eklenmez:** Genetik bilgiyi oluşturan parçalar yerlerinden kopup sökülür, tahrip olur ya da DNA'nın farklı yerlerine taşınır. Ama mutasyonlar hiçbir şekilde canlıya yeni bir organ ya da yeni bir özellik kazandırmazlar. Ancak bacağın sırttan, kulağın karından çıkması gibi anormalliklere sebep olurlar.

• **Mutasyonun bir sonraki nesle aktarılabilmesi için, mutlaka üreme hücrelerinde meydana gelmesi gerekir:** Vücudun herhangi bir hücresinde veya organında meydana gelen değişim bir sonraki nesle aktarılmaz. Örneğin bir insanın gözü, radyasyon ve benzeri etkilerle mutasyona uğrayıp orijinal formundan farklılaşabilir, ama bu kendisinden sonraki nesillere geçmeyecektir.

Kısacası, canlıların evrim geçirmiş olmaları mümkün değildir, çünkü doğada onları evrimleştirebilecek bir mekanizma yoktur. Nitekim fosil kayıtlarına baktığımızda da, bu imkansız senaryonun zaten yaşanmadığını görürüz.

Prof. Alpagut'un Fosiller ile İlgili Yanılgısı

Sayın Prof. Alpagut, genel olarak fosil bilimi üzerinde konuşurken, "fosiller yok olan türlerin bugün yaşayan türlerle farkını morfolojik olarak gösteriyor" demiştir. Yani, geçmişteki türler ile günümüzdekiler arasında morfolojik (şekilsel) farklar bulunduğunu ve bunun evrim teorisi adına bir delil oluşturduğunu ileri sürmüştür.

Oysa gerçekler çok daha farklıdır. Fosil kayıtları, bundan yüz milyonlarca yıl önce yaşamış olan türlerle, bugünkü canlı örnekleri arasında hiçbir fark bulunmadığına dair sayısız örnek ortaya çıkarmıştır. Bugün paleontoloji göstermektedir ki, farklı canlı grupları fosil kayıtlarında aniden ortaya çıkmış ve milyonlarca yıl boyunca hiçbir değişim geçirmeden "durağan" bir biçimde kalmıştır. Harvard Üniversitesi paleontologları Stephen Jay Gould ve Niles Eldredge, fosil kayıtlarının temel karakterini iki kavramla özetlerler:

1. **Durağanlık**: Çoğu tür, dünya üzerinde var olduğu süre boyunca **hiçbir yönsel değişim göstermez**. Fosil kayıtlarında ilk ortaya çıktıkları andaki yapıları ne ise, kayıtlardan yok oldukları andaki yapıları da aynıdır. **Morfolojik (şekilsel) değişim genellikle sınırlıdır ve belirli bir yönü yoktur**.

2. **Aniden ortaya çıkış**: Herhangi bir lokal bölgede, bir tür, atalarından kademeli farklılaşmalara uğrayarak aşama aşama ortaya çıkmaz; bir anda ve "tamamen şekillenmiş" olarak belirir.[20]

Yani farklı türler fosil kayıtlarında "aniden", arkalarında hiçbir sözde evrimsel ata olmadan ortaya çıkmakta ve sonra da yüz milyonlarca yıl boyunca hiç değişmeden kalmaktadırlar. Bu olgunun bilinen örnekleri çok fazladır. Örneğin 400 milyon yıllık köpekbalığı fosilleri ile günümüzde yaşayan köpekbalıkları arasında hiçbir fark yoktur. Sadece köpekbalıkları değil, yüz milyonlarca yıl önce ortaya çıkmış ve fosil izleri bırakmış olan balıklar, kurbağalar, karıncalar, yılanlar, kaplumbağalar, böcekler, yusufçuklar, denizyıldızları, ammonitler, bakteriler gibi daha pek çok canlı, günümüzdeki örnekleriyle aynı yapıdadır. *(bkz. Harun Yahya, Hayatın Gerçek Kökeni, İstanbul 2000, s. 44-45)*

Bu ise evrim teorisinin öngörülerine tamamen aykırı bir tablodur. Evrim teorisi, doğadaki türlerin daimi bir değişim halinde olduklarını iddia etmekte, fosil kayıtları ise tam aksine "durağanlık" göstermektedir.

Dolayısıyla **Sayın Berna Alpagut, "fosil kayıtları evrim teorisini destekliyor" derken, bir gerçeği değil, 150 yıldır Darwinist paleontologlar tarafından tekrar edilen bir "temenni"yi ifade etmiştir**. Evrim teorisine inanan, ama bu teoriyle bilim arasındaki çelişkileri de dürüstçe kabul eden iki ünlü paleontolog, Harvard Üniversitesi'nden Niles Eldredge ve Amerikan Doğa Tarihi Müzesi'nden Ian Tattersall, bu konuda şu önemli yorumu yapar:

> Ayrı türlere ait fosillerin, fosil kayıtlarında bulundukları süre boyunca değişim göstermedikleri, Darwin'in *Türlerin Kökeni*'ni yayınlamasından önce bile paleontologlar tarafından bilinen bir gerçektir. Darwin ise gelecek nesillerin bu boşlukları dolduracak yeni fosil bulguları elde edecekleri kehanetinde blulunmuştur... Aradan geçen 120 yılı aşkın süre boyunca yürütülen tüm paleontolojik araştırmalar sonucunda, **fosil kayıtlarının Darwin'in bu kehanetini doğrulamayacağı açıkça görülür hale gelmiştir**. Bu, fosil kayıtlarının yetersizliğinden kaynaklanan bir sorun değildir. Fosil kayıtları açıkça söz konusu kehanetin yanlış olduğunu göstermektedir.
>
> Türlerin şaşırtıcı bir biçimde sabit oldukları ve uzun zaman dilimleri boyunca hep statik kaldıkları yönündeki gözlem, "**kral çıplak**" hikayesindeki tüm özellikleri barındırmaktadır: **Herkes bunu görmüş, ama görmezlikten gelmeyi tercih etmiştir**. Darwin'in öngördüğü tabloyu ısrarla reddeden hırçın bir fosil kaydı ile karşı karşıya kalan **paleontologlar, bu gerçeğe açıkça yüz çevirmişlerdir**.[22]

Anlaşılan Sayın Alpagut ya konu hakkındaki literatüre vakıf değildir ya da evrim teorisinin aleyhindeki delilleri gören, "ama görmezlikten gelmeyi tercih eden" paleontologlar arasında yer almayı tercih etmektedir.

Prof. Berna Alpagut'un İnsanın Kökeni Hakkındaki Yanılgısı

Ceviz Kabuğu programına telefonla katılan Prof. Alpagut, en çok insanın evrim tezi üzerinde durmuştur. İddialarını kısaca belirtmek gerekirse;

- İnsanın ve günümüzdeki kuyruksuz maymunların ortak bir atadan evrimleştiği,

- Bu evrimin 5 milyon yıl kadar önce Afrika'da başladığı,
- Homo habilis adı verilen canlıların, "ilk insan" olarak tanımlanabileceği,

şeklindeki klasik evrimci tezleri ileri sürmüştür.

Oysa bu tezler, Sayın Alpagut'un iddia ettiği gibi bilimsel kanıtlara dayanan gerçekler değil, kanıtlardan tamamen yoksun evrimci varsayımlardır.

Konuyu açıklamak için, öncelikle insanın evrimi hikayesinin geçersizliğini kısaca özetleyelim.

İnsanın kökeni konusundaki Darwinist iddia, bugün yaşayan günümüz insanının maymunsu yaratıklardan geldiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, günümüz insanı ile ataları arasında bazı "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

1— Australopithecus

2— Homo habilis

3— Homo erectus

4— Homo sapiens

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunsu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen "Australopithecus" ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildir. Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard gibi İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomistin Australopithecus örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların sadece soyu tükenmiş bir maymun türüne ait olduklarını ve insanlarla hiçbir benzerlik taşımadıklarını göstermiştir. Bu araştırmacıların incelemeleri, Australopithecus'un dik yürüyen bir canlı olduğu konusundaki evrimci iddiayı da çürütmüştür.[23]

İnsan evriminin bir sonraki safhasını da evrimciler, "homo" yani insan olarak sınıflandırırlar. İddiaya göre homo serisindeki canlılar, Australopithecuslar'dan daha gelişmişlerdir. Evrimciler, bu farklı canlılara ait fosilleri ardı ardına dizerek hayali bir evrim şeması oluştururlar. Bu şema hayalidir, çünkü gerçekte bu farklı sınıfların arasında evrimsel bir ilişki olduğu asla ispatlanamamıştır. Evrim teorisinin 20. yüzyıldaki en önemli savunucularından biri olan Ernst Mayr, "**Homo sapiens'e uzanan zincir gerçekte kayıptır**" diyerek bunu kabul eder.[24]

Evrimciler "Australopithecus > Homo habilis > Homo erectus > Homo sapiens" sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların bulguları, **Australopithecus, Homo habilis ve Homo**

erectus'un dünyanın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir.[25]

Dahası Homo erectus sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok yakın zamanlara kadar yaşamışlar, Homo sapiens neandertalensis ve Homo sapiens sapiens (günümüz insanı) ile aynı ortamda yan yana bulunmuşlardır.[26]

Bu ise elbette bu sınıfların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

> Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu? Açıktır ki **bunların biri diğerinden gelmiş olamaz**. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler.[27]

İnsanın evrimi senaryosunun kanıttan yoksun olduğu, pek çok evrimci tarafından itiraf edilir. Evrimci paleontologlar Villie, Solomon ve Davis, "**biz insanlar fosil kayıtlarında aniden beliriyoruz**" diyerek, insanın yeryüzünde aniden, yani hiçbir evrimsel atası olmadan ortaya çıktığını kabul etmektedirler.[28]

Yine evrimci olan Collard ve Wood ise 2000 yılında kaleme aldıkları bir makalede "**insan evrimi hakkındaki mevcut filogenetik (evrimsel) hipotezler hiç güvenilir değil**" demek zorunda kalmaktadırlar.[29]

Prof. Berna Alpagut'un Homo habilis Yanılgısı

Prof. Berna Alpagut'un "ilk insan" olarak tanımladığı Homo habilis ise, gerçekte evrim teorisinin gereklerine göre üretilmiş zoraki ve hayali bir sınıflamadır. 1980'lerden bu yana pek çok uzman, Homo habilis'in gerçekte bir Australopithecus türü olduğunu savunmaktadır.

Amerikalı antropolog Holly Smith'in 1994 yılında yaptığı detaylı analizler de yine Homo habilis'in aslında "homo" yani insan değil, maymun olduğunu göstermiştir. Smith, Australopithecus, Homo habilis, Homo erectus ve Homo neandertalensis türlerinin dişleri üzerinde yaptığı analizler hakkında şöyle der:

> Dişlerin gelişimi ve yapısı kriterine dayanarak yaptığımız analizler, **Australopithecus ve Homo habilis türlerinin Afrika maymunlarıyla aynı kategoride olduklarını**,

ancak Homo erectus ve Neandertal türlerinin günümüz insanlarıyla aynı yapıya sahip olduğunu göstermektedir.[30]

Aynı yıl Fred Spoor, Bernard Wood ve Frans Zonneveld adlı üç anatomi uzmanı, çok farklı bir yöntemle yine aynı sonuca ulaştılar. Bu yöntem, insan ve maymunların iç kulaklarında yer alan ve denge sağlamaya yarayan yarı-çembersel kanalların karşılaştırmalı analizine dayanıyordu. Spoor, Wood ve Zonneveld'in, inceledikleri tüm Australopithecus ve dahası Homo habilis örneklerinin iç kulak kanalları günümüz maymunlarınınkilerle aynıydı. Homo erectus'un iç kulak kanalları ise, aynı günümüz insanlarındaki gibiydi.[31]

Bu bulgu çok önemli iki sonucu göstermektedir:

(1) Homo habilis adıyla anılan fosiller, gerçekte "homo" yani insan sınıflamalarına değil, Australopithecus (maymun) sınıflamalarına dahildir.

(2) Hem Homo habilis hem de Australopithecus türleri, eğik yürüyen, yani maymun iskeletine sahip canlılardır. İnsanlarla ilgileri yoktur.

(3) Homo erectus ve daha sonraki Homo sapiens archaic, Homo sapiens neanderthalensis gibi sınıflamalar ise, dik yürüyen, iskelet yapısı olarak bizden farksız, sadece bazı özgün ırk karakterleri taşıyan insan gruplarıdır.

Başta da belirttiğimiz gibi, Homo habilis sınıflaması, evrimci paleontologların, tartışmasız bir maymun türü Australopithecus ile bilinen ilk insan ırkı olan Homo erectus arasında bir geçiş aşaması bulma çabası sonucunda ortaya atılmış zoraki bir sınıflamadır. Kanıtlar, Homo habilis kategorisine dahil edilen fosillerin de aslında Australopithecus'a ait olduğunu ve insanların yeryüzünde aniden ve hiçbir ataları olmadan ortaya çıktıklarını, yani yaratıldıklarını göstermektedir.

İnsanın Afrika Kıtasında EvrimleşipDünyaya Yayıldığı Yanılgısı

Evrimcilerin insanın sözde evrimi konusunda öne sürdükleri diğer bir iddia da, insanın Afrika kıtasında evrimle meydana gelip oradan dünyaya yayıldığı şeklindedir. Prof. Berna Alpagut'un "En eski insan 5 milyon yıl önce Afrika'daydı" ifadesi de bu hipoteze dayanmaktadır. Ancak bilimsel veriler evrimcilerin "Afrika kökenli insan" tezini çürütmüş bulunmaktadır. Bununla beraber bu tezi doğrulama amacıyla bugüne kadar yaptıkları her çalışma, önyargıların doğurduğu yanlışlarla doludur.

Afrika kökeni tezine temel sağlayan bu araştırmanın geçersizliği, tarafsız bir bilimsel gözle incelendiğinde hemen ortaya çıkar; çünkü insan mitokondriyel-DNA'sının şempanze mitokondriyel-DNA'sından evrimleştiğine kanıt arandığı bir çalışmada, insanın atası olarak şempanze başlangıç noktası olarak alınmıştır. Daha çalışmanın başında evrim gerçekleşmiş varsayımı ile hareket edilmiş, sonra da elde edilen sonuç "evrim kanıtı" gibi gösterilmiştir. Bu yüzden çalışma bilimsel yönteme tamamen ters olup, "**kendi iddiasını, aynı iddiaya delil gösterme**" örneğidir.

İlk olarak 1987 yılında ortaya atılan bu tez, daha sonra 1992 yılında da doğrulanmaya çalışıldı. Bu teoriyi ilk olarak ileri süren Berkeley'li biyokimyacılar Wilson, Rebecca Cann ve Mark Stoneking, üç temel önyargıdan yola çıktılar:

1- Şempanze mitokondriyel-DNA'sı, milyonlarca yıl içinde yavaş yavaş değişmişti ve günümüz insanının mitokondriyel-DNA'sı olarak varlığını sürdürmeliydi.

2- Düzenli aralıklarla oluşan mutasyonlar sonucu mitokondriyel-DNA da değişmeli ve günümüz insanındaki haline dönüşmeliydi.

3- Bu mutasyonlar sabit bir hızda ve devamlı olarak meydana gelmeliydi.

Bu şartları kabul eden araştırmacıların tek amacı insanın kökeninin Afrika'da yaşayan bir hominid (maymunsu) olduğunu kendilerince ispatlamaktan başka bir şey değildi.

Evrimci araştırmacılar bu konuyla ilgili, önyargılarını kamufle edeceğini umdukları bir bilgisayar programı geliştirdiler. Oysa program, milyonlarca istenmeyen ihtimale rağmen, evrimin en direkt ve verimli yolu takip ettiği yargısını doğrulayacak şekilde ayarlanmıştı. Nitekim bu araştırmanın bilimsel yönteme ters düştüğü, evrim teorisini savunan pek çok bilim adamı tarafından dahi kabul edildi. *Nature* dergisinin editör kurulundan Henry Gee, "Afrika Cenneti Üzerindeki İstatistiksel Bulut" başlıklı yazısında mitokondriyel-DNA çalışması sonuçlarını "**süprüntü**" olarak değerlendirdi.[32] Çünkü Gee, yapılan göz boyamayı fark etmişti. Araştırmayı istatistiki açıdan değerlendiren Gee, incelenen 136 mitokondriyel DNA serisi ele alındığında, çizilen soy ağaçlarının sayısının 1 milyarı geçmesi gerektiğini bildiriyordu. Ancak 1 milyar tesadüfi soy ağacı yok sayılmış ve şempanze-insan arasında evrim olduğu varsayımına uygun olan tek soy ağacı seçilmişti.

Aynı günlerde, Washington Üniversitesi'nden ünlü genetikçi Alan Templeton da DNA serilerinden yola çıkarak günümüz insanının kökeni için bir tarih belirlemenin teknik olarak mümkün olamayacağını yazdı. *Science* dergisinde yayınlanan makalesinde DNA'ların insan toplulukları arasında bile oldukça fazla harmanlanmış olduğunu belirterek, soy ağacında

tek bir insana ait mitokondriyel DNA'yı matematiksel olarak ayırt etmenin imkansız olduğunu ortaya koydu. [33]

Bu referansların arasında en önemlisi ise, tezin sahiplerinden gelmiştir. 1992 yılında çalışmayı tekrarlayan Mark Stoneking (Pennsylvania Eyalet Üniversitesi) *Science* dergisine yazdığı bir mektupta "mitokondriyel Havva" iddiasının geçersiz olduğunu kabul etti.[34] Çünkü çalışmanın, her yönü ile istenen sonuca yönelik ayarlandığı inkar edilemeyecek derecede açıktı.

Son günlere ait, tezin doğruluğunu tartışan diğer bir makalede de, farklı görüşe sahip evrimcilerin tartışmalarına yer verilmiştir. Çok bölgeden insanın dünyaya yayıldığı fikrini savunanlar, Y kromozomu üzerinde yaptıkları genetik araştırmalar sonucu insanın atasının Afrika'dan çıkmadığını ortaya koydular.[35] California Üniversitesi, Berkeley'den Prof. Vince Sarich de, Nisan 2001'de düzenlenen yıllık Antropoloji Kongresinde yaptığı konuşmasında, "Ben artık değiştim, günümüz insanının Y kromozomunda geçmişe ait bir soy bulunmamakta. Mitokondriyel-DNA'ya ait eski bir ata da bulunmamaktadır. Herşey tamamen değişti." dedi. [36]

Ünlü evrimci Vince Sarich'in de fikrini değiştiren genetik çalışmalar, insanın atasını, ne mitokondriyel-DNA ne de Y-kromozomu incelemeleriyle tespit etmenin imkansızlığını ortaya koymuştur.

Kısacası Prof. Berna Alpagut'un sözünü ettiği "Afrika kökeni" iddiası, dayanağı kalmamış eski bir hipotezdir. Genetik incelemeler ışığında, savunanlarının bir bir terk etmek zorunda kaldığı bu iddia, diğer pek çok evrimci spekülasyonun başına geldiği gibi bilim alanında dayanaksız kalmıştır.

Evrimci Paleoantropologlardan İtiraflar: "İnsanın Evrimi Bir Efsane"

İnsanın evrimi iddiasının hayali olduğunun ilginç bir göstergesi, bulunan yeni fosillerin iddiayı desteklemek yerine çelişkili hale getirmesidir. ABD'nin en önde gelen paleontologları arasında yer alan Harvard Üniversitesi'nden Niles Eldredge ve Amerikan Doğa Tarihi Müzesi'nden Ian Tattersall, bu konuda şu önemli yorumu yapmışlardır:

> Canlıların evrimsel tarihlerinin bir keşif meselesi olduğu düşüncesi, bir efsanedir. Eğer öyle olsaydı, ne kadar çok hominid fosili bulursak, insanın evrimi hikayesinin de o

kadar açık hale gelmesi gerekirdi. Oysa eğer bir şey olduysa, bunun tam tersi olmuştur.[37]

Konunun uzmanı olan diğer pek çok evrimci, aslında savunduğu teori hakkında son derece kötümser düşüncelere sahiptir. Örneğin ünlü *Nature* dergisinin en önemli bilim yazarı Henry Gee, "insanın evrimi ile ilgili 5 ila 10 milyon yıl öncesine ait tüm fosil kanıtlarının küçük bir kutuya sığabilecek kadar az olduğunu" söyler. Gee'nin bundan vardığı sonuç ilginçtir:

> "Ata-torun ilişkilerine dayalı **insan evrimi şeması, tamamen gerçeklerin sonrasında yaratılmış bir insan icadıdır ve insanların önyargılarına göre şekillenmiştir**... Bir grup fosili almak ve bunların bir akrabalık zincirini yansıttıklarını söylemek, test edilebilir bir bilimsel hipotez değil, ama gece yarısı masallarıyla aynı değeri taşıyan bir iddiadır—eğlendirici ve hatta belki yönlendiricidir, ama bilimsel değildir.[38]

Aslında "insanın evrimi" masalı, materyalist felsefeye inanan bir grup insanın, doğa tarihini bu dogmatik inançlarına göre yazma çabasından başka bir şey değildir. İngiliz Bilim İlerleme Derneği'nin (British Association for the Advancement of Science) 1980'lerdeki bir toplantısında, Oxford Üniversitesi tarihçisi John Durant bu konuda şu yorumu yapmıştır: "Acaba, aynen "ilkel" efsaneler gibi, **insan evrimi teorileri de kendilerini yaratanların değer sistemlerini, onların kendileri ve toplumları hakkındaki inanışlarını geçmişe yansıtarak, güçlendiriyor olabilir mi**?"[39] Durant daha sonraki bir yazısında ise şöyle demektedir:

> İnsan evrimine dair düşüncelerin, gerek bilim-öncesi gerekse bilimsel toplumlarda benzer işlevler üstlenip üstlenmediği kuşkusuz sorulmaya değer bir konudur... Yakından incelendiğinde ortaya çıkmaktadır ki, her defasında, insanın kökeni hakkındaki fikirler geçmiş kadar bugünü de yansıtmaktadır, geçmişteki atalarımızın deneyimleri kadar kendi deneyimlerimizi yansıtmaktadır.... **Bilimin bir an önce efsanesizleştirilmesine acilen ihtiyacımız vardır**.[40]

Kısacası, insanın kökeni hakkındaki evrim teorileri, bu teorileri üretenlerin önyargılarını ve felsefi inançlarını yansıtmaktan başka bir işlev görmemektedir. Bu gerçeği kabul eden bir diğer evrimci, Arizona State Üniversitesi antropoloğu Geoffrey Clark'tır. Clark, 1997'deki bir yazısında şöyle der:

Önümüzdeki bir grup alternatif araştırma sonucundan bir tanesini, **daha önceki varsayımlarımıza ve önyargılarımıza göre** seçiyoruz bu hem politik hem de subjektif bir işlem... Paleoantropolojinin sadece şekli bilimseldir, içeriği değil.[41]

Görüldüğü gibi, Batı dünyasında önde gelen pek çok paleoantropolog, "insanın evrimi" teorisinin bilimsel dayanaklardan yoksun bir "mit" (efsane) olduğunu kabul etmektedir. Gerçekler böyle iken Sayın Prof. Berna Alpagut'un bu efsaneyi kanıtlanmış bir gerçek gibi sunması kuşkusuz inandırıcı değildir.

Sayın Alpagut kendisinin de dahil olduğu bir kaç kazıda ortaya çıkan fosil kalıntılarından etkilenerek belki gerçekten de kendisini bu efsaneye inandırmış olabilir. Nitekim evrimciler arasında bu yönde bir eğilim olduğu bilinen bir gerçektir. Evrimci Greg Kirby, Biyoloji Öğretmenleri Birliği'nin toplantısında yaptığı bir konuşmada bu psikolojiyi şöyle ifade etmiştir:

"**Eğer bütün hayatınızı kemik toplamak, kafatasının ve çenenin küçük parçalarını bulmak için harcıyorsanız, bu küçük parçaların önemini abartmak için çok güçlü bir istek duyarsınız**".[42]

Sayın Prof. Berna Alpagut'a tavsiyemiz, şimdiye kadar belki de hiç sorgulamadan inanmış olduğu evrim efsanesini yeniden düşünmesi, nasıl var olduğu sorusunu bir kez daha, ama bu kez sırf akıl ve vicdan süzgecinden geçirerek yeniden değerlendirmesidir. O zaman kendisinin -ve tüm insanların- cansız maddenin tesadüfen canlanmasıyla oluşmadığını, Allah tarafından yaratıldığını belki kavrayacaktır.

PROF. ALİ DEMİRSOY'UN

YANILGILARI

Evrim teorisi konulu Ceviz Kabuğu programının 1. bölümüne telefonda, 2. bölümüne de stüdyoda katılan Hacettepe Üniversitesi'nden Prof. Ali Demirsoy ise, çeşitli biyolojik olayları aktarmış, ama bunları çarpıtarak evrim delili gibi sunmuştur. Bu bölümde, Prof. Demirsoy'un iddiaları cevaplandırılacak, çelişkileri gözler önüne serilecektir. Ayrıca, evrim teorisine bağlılık adına ne denli dogmatik bir bakış açısı geliştirdiği de, kendi sözleri ışığında, ortaya konacaktır.

Prof. Demirsoy'un Genetik Benzerlikle İlgili Yanılgısı

Prof. Ali Demirsoy, telefonda yaptığı açıklamalar sırasında evrim teorisine delil olarak "genetik benzerlik" kavramını ileri sürmüştür. Bu konuda belirttiği örnek ise, insanlar ile Nematod filumuna bağlı solucanlar arasındaki genetik benzerliktir. Demirsoy şöyle demiştir: "Benzemek önemli bir özelliktir. **Ortak genden gelme** denir. Örneğin bugün bağırsak solucanının akrabası olan Nematod'un bütün gen şifresi çözüldü. 19 bin geninin tümden insana benzediği saptandı... Hayır **ortak atalarımız var**."

Görüldüğü gibi, Demirsoy iki farklı canlı türü arasında genetik bir benzerlik olduğunu belirttikten sonra, hemen bir çıkarım yapmakta "ve ortak atalarımız var" demektedir. Yani Demirsoy'a göre canlılar arasındaki her benzerlik, "ortak ata" tezinin, diğer ifadeyle evrim teorisinin kanıtı olmalıdır.

Oysa gerçekte durum böyle değildir.

Farklı canlı türleri arasında benzer yapılar bulunduğu, evrim teorisi ortaya atılmadan önce de bilinen bir gerçektir.

Evrim teorisinin 20. yüzyılın başlarından itibaren bilim dünyasına hakim olmasıyla birlikte, benzerliklere getirilen "ortak ata" yorumu hakim duruma gelmiştir. Canlılardaki her benzerlik, aralarındaki evrimsel bir ilişkinin kanıtı olarak yorumlanmıştır.

Oysa son 20-30 yıl içinde elde edilen bulgular, durumun hiç de öyle olmadığını göstermektedir. Özetle;

1- evrimcilerin hiçbir evrimsel bağ kuramadıkları, bütünüyle farklı sınıflara ait canlılarda bile "homolog" (benzer) organların var olması,

2- benzer organlara sahip canlılarda, bu organların genetik şifrelerinin çok farklı olmaları ve,

3- bu organların embriyolojik gelişim safhalarının birbirinden çok farklı olması, homolojinin evrime hiçbir dayanak oluşturmadığını göstermiştir.

Kısacası, birbirlerine **benzer organlara sahip canlıların, aralarında hiçbir evrimsel ilişki kurulamayacak kadar uzak canlılar olduğu anlaşılmıştır**.

Örneğin ahtapot ve insan, aralarında hiçbir evrimsel bağlantı kurulamayan, son derece farklı canlılardır. Fakat her ikisinin de gözleri, yapı ve fonksiyon bakımından birbirine çok yakındır. İnsanla ahtapotun benzer gözlere sahip ortak bir ataları olması gibi hayali bir senaryoyu ise evrimciler bile iddia edememektedirler.

Bu durum karşısında, evrimciler bu organların arasında evrimsel bir ilişki olmadığını, ama tesadüfen aynı şekilde geliştiklerini iddia etmek zorunda kalmışlardır. Buna verdikleri

sözde bilimsel isim ise "paralel evrim"dir. Ama paralel evrim iddiası, evrimciler açısından bir çözüm değil, aksine daha büyük bir çıkmazdır. Eğer ahtapotun gözü, evrimcilerin iddia ettiği gibi tamamen tesadüfen ortaya çıkmışsa, nasıl olur da omurgalı gözü de tıpatıp aynı tesadüfleri tekrarlayarak ortaya çıkabilir? Bu soruyu düşünmekten "başı ağrıyan" ünlü evrimci Frank Salisbury şöyle yazmaktadır:

> Göz kadar kompleks bir organ bile farklı gruplarda ayrı ayrı ortaya çıkmıştır. Örneğin ahtapotta, omurgalılarda ve artropodlarda. Bunların bir defa ortaya çıkışlarını açıklamak yeteri kadar problem oluştururken, modern sentetik (neo-Darwinist) teoriye göre, **farklı defalar ayrı ayrı meydana geldikleri düşüncesi başımı ağrıtmaktadır**.[43]

Bu örnek, bizi önemli bir sonuca ulaştırmaktadır: **Eğer farklı canlı türleri arasında benzer yapılar varsa, ama bu canlı türleri evrim teorisine göre birbirlerine uzak canlılarsa, o zaman bu benzerlikler evrim teorisi için büyük bir problemdir**.

Bu sonuca vardıktan sonra, Ali Demirsoy'un nematod solucanları ile insanlar arasındaki benzerlik iddiasına bakalım.

Demirsoy'un sözünü ettiği nematod solucanları, Kambriyen devirde ortaya çıkmış bir canlı filumudur (yani tamamen kendisine has bir vücut planına sahip olan bir canlı grubudur.) İnsanlar ise, biyolojik sınıflandırmaya göre, tamamen ayrı bir filum olan "Chordata"nın içinde yer alırlar. Bu iki farklı filum da Kambriyen devirde ortaya çıkmıştır, daha önceki jeolojik devirlerde hiçbir ataları yoktur. Evrimciler de, insan ile nematod solucanı arasında hiçbir evrimsel akrabalık kuramazlar.

Dolayısıyla, Demirsoy'un insanla nematod solucanları arasındaki genetik benzerliği belirttikten sonra, "ortak atalarımız var" demesi, hiçbir bilimsel temeli olmayan bir spekülasyondur. Böyle bir ortak atanın varlığına dair en ufak bir kanıt bulunmamaktadır.

Bunun da ötesinde, nematod solucanları ile insanlar arasındaki genetik benzerlik, "aralarında evrimsel ilişki kurulamayan canlılar arasındaki benzerlik" kategorisine dahildir ve evrim teorisi lehinde değil, aleyhinde bir delildir. Bir başka deyişle, **nematod-insan DNA'sı arasındaki benzerlik, gerçekte bir "ortak tasarım" delilidir.**

Nitekim bu benzerliğin yapısını incelediğimizde, "ortak tasarım" gerçeği daha açık biçimde ortaya çıkar. İnsan-nematod arasındaki genetik benzerlik, her iki canlının DNA'larının, benzer proteinleri sentezleyen DNA bölümlerine sahip olmalarıdır. Ancak bu **benzerlik yapısal değil, işlevseldir**. Üretilen benzer proteinler tamamen aynı olmadığı

gibi, ilgili DNA parçaları da farklı şifre dizilimlerinden oluşmaktadır. Ancak benzer proteinler aynı işlevi görebilmektedirler.

Bu, sırf nematodlar ile insan arasında değil, çok farklı canlılar arasında da rastlanan bir durumdur. Aynı atmosfer ve çevre şartlarını paylaşan, aynı kimyasal molekülleri enerji olarak kullanmak durumunda olan organizmalar, benzer kimyasal tepkimeleri kullanmaktadırlar. Tabii ki bu farklı organizmalar, aynı elementleri ve molekülleri işlemek üzere benzer proteinler ve enzimler üreteceklerdir. Bu benzerlik, onların birbirinden evrimleştikleri anlamına gelmez. Aksine, içinde bulundukları şartlara uygun olarak, her birinde "ortak tasarım" ürünü yapılar bulunduğunu gösterir.

İşte nematodlar ve insan arasındaki benzerlikte de aynı durum söz konusudur. Bu örnek, Ali Demirsoy'un iddia ettiği gibi bir "ortak ata" delili değil, "ortak tasarım" delilidir. Diğer bir deyişle, yaratılışın bir kanıtıdır.

Prof. Demirsoy'un "İnsan Ve Şempanze Genetik Olarak % 99 Benzerdir" İddiası

Prof. Ali Demirsoy'un Ceviz Kabuğu programlarında dile getirdiği bir başka iddia "insan ve şempanzenin genlerinin % 99 oranında benzer olduğu" iddiasıdır. Bu, sırf Ali Demirsoy'un değil, hemen her evrimcinin sık sık dile getirdiği klişe bir iddiadır. Ancak tamamen çarpıtılmış bir "sahte delil"dir.

Söz konusu benzerlik oranı kimi zaman % 99, % 98 veya % 97 gibi farklı "versiyon"larla ileri sürülmektedir. Oysa bu tamamen aldatıcı bir iddiadır.

İnsanla şempanzenin genetik yapısının %98 birbirine benzer olduğunu iddia etmek için şu anda insanınkinin olduğu gibi şempanzenin de genetik haritasının çıkarılması, ikisinin karşılaştırılması ve bu karşılaştırma sonucunun elde edilmiş olması gerekir. Oysa **elde böyle bir sonuç yoktur**. Çünkü, şu ana kadar yalnızca insanın genetik haritası çıkartılmıştır. Şempanze içinse henüz böyle bir çalışma yapılmamıştır.

Peki bu benzerlik oranı iddiası nereden çıkmıştır? Bu benzerlik insanda ve şempanzede bulunan **30-40 civarındaki bazı temel proteinin** amino asit dizilimlerinin benzerliğinden yola çıkılarak yapılmış olağanüstü abartılı bir genellemedir. Bu proteinlere karşılık gelen DNA dizilimleri üzerinde "DNA hibridizasyonu" adı verilen bir yöntemle "sekans analizi" (sequence analysis) yapılmış ve sadece bu sınırlı sayıdaki proteinler karşılaştırılmıştır.

Oysa insanda 35 bin civarında gen ve bu genlerin kodladığı 10 bini aşkın protein vardır. Bu yüzden, **bunca proteinin sadece 40 tanesinin benzemesiyle insan ve maymunun bütün genlerinin %98 aynı olduğunu iddia etmenin hiçbir bilimsel dayanağı yoktur**.

Kaldı ki, söz konusu 40 protein üzerinde yapılan DNA karşılaştırması da tartışmalıdır. Bu karşılaştırma, 1987 yılında Sibley and Ahlquist adlı iki biyolog tarafından yapılmış ve *Journal of Molecular Evolution* dergisinde yayınlanmıştır.[44] Oysa daha sonra bu ikilinin verilerini inceleyen Sarich isimli bilim adamı, kullandıkları **yöntemin güvenilirliğinin tartışmalı olduğu ve verilerin abartılı yorumlandığı** sonucuna varmıştır.[45] Bir başka biyolog olan Dr. Don Batten, 1996 yılında konuyu incelemiş ve gerçek benzerlik oranının % 98 değil % 96.2 olduğu sonucuna varmıştır.[46]

İnsan DNA'sı, Solucan, Sinek veya Tavuğa da Benzemektedir!

Kaldı ki söz konusu bu temel proteinler diğer pek çok farklı canlılarda da bulunan ortak hayati moleküllerdir. Yalnızca şempanzede değil, bütünüyle farklı canlılarda bulunan aynı tür proteinlerin de yapısı insandakilerle çok benzerdir.

Örneğin, *New Scientist* dergisinde aktarılan genetik analizler, **nematod solucanları ve insan DNA'larında %75'lik bir benzerlik** ortaya koymuştur.[47] Bu, elbette insan ile bu solucanlar arasında sadece %25'lik bir fark bulunduğu anlamına gelmemektedir! Eğer evrimcilerin kurguladığı soy ağacına bakılırsa, insanın dahil edildiği *Chordata* filimu ile *Nematoda* filumlarının 530 milyon yıl önce bile birbirlerinden ayrı oldukları görülür.

Öte yandan bazı proteinler üzerinde yapılan analizler de, insanı çok daha farklı canlılara yakın gibi göstermektedir. Cambridge Üniversitesi'ndeki araştırmacıların yaptığı bir çalışmada, kara canlılarının bazı proteinlerini karşılaştırmaktadır. Hayret verici bir şekilde, yaklaşık bütün örneklerde **insan ve tavuk, birbirlerine en yakın akraba olarak eşleşmişlerdir**. Bir sonraki en yakın akraba ise timsahtır.[48] Bu örnekler, genetik benzerlik kavramının evrim teorisine bir delil oluşturmadığını göstermektedir. Çünkü genetik benzerlikler iddia edilen evrim şemalarına uymamakta, aksine bunlara tamamen ters sonuçlar vermektedir.

Genetik Benzerlikler, Kurulmak İstenen "Evrim Şeması"nı Alt Üst Etmektedir

Nitekim olaya bir bütün olarak bakıldığında, " biyokimsayal benzerlikler" konusunun evrime delil olmadığı, aksine teoriyi çaresiz bıraktığı görülmektedir. South Carolina Üniversitesi Tıp Fakültesi'nden biyokimya araştırmacısı Dr. Christian Schwabe, moleküler alanda evrime delil bulabilmek için uzun yıllarını vermiş evrimci bir bilim adamıdır. Özellikle insülin ve relaxin türü proteinler üzerinde incelemeler yaparak canlılar arasında evrimsel akrabalıklar kurmaya çalışmıştır. Fakat çalışmalarının hiçbir noktasında evrime herhangi bir delil elde edemediğini pek çok kereler itiraf etmek zorunda kalmıştır. *Science* dergisindeki bir makalesinde şöyle demektedir:

> Moleküler evrim, evrimsel akrabalıkların ortaya çıkarılması için neredeyse paleontolojiden daha üstün bir metod olarak kabul edilmeye başlandı. Bir moleküler evrimci olarak bundan gurur duymam gerekirdi. Ama aksine, türlerin düzenli bir gelişme kaydettiğini göstermesi gereken **moleküler benzerliklerin pek çok istisnası olması oldukça can sıkıcı görünüyor.** Bu istisnalar o kadar çok ki, gerçekte, istisnaların ve tuhaflıkların daha önemli bir mesaj taşıdıklarını düşünüyorum.[49]

Ünlü biyokimyacı Prof. Michael Denton da moleküler biyoloji alanında elde edilen bulgulara dayanarak şu yorumu yapar:

> Moleküler düzeyde, her canlı sınıfı, özgün, farklı ve diğerleriyle bağlantısızdır. Dolayısıyla moleküller, aynı fosiller gibi, evrimci biyoloji tarafından uzun zamandır aranan teorik ara geçişlerin olmadığını göstermiştir... **Moleküler düzeyde hiçbir organizma bir diğerinin "atası" değildir, diğerinden daha "ilkel" ya da "gelişmiş" de değildir**... Eğer bu moleküler kanıtlar bundan bir asır önce var olsaydı... organik evrim düşüncesi hiçbir zaman kabul görmeyebilirdi.[50]

Benzerlikler, Evrimin Değil Yaratılışın Delilidir

Elbette insan bedeninin diğer canlılarla moleküler benzerlikleri olacaktır; çünkü aynı moleküllerden oluşmakta, aynı suyu ve atmosferi kullanmakta, aynı moleküllerden oluşan

besinleri tüketmektedir. Elbette ki metabolizmaları ve dolayısıyla genetik yapıları birbirine benzeyecektir. Ancak bu, onların ortak bir atadan evrimleştiklerinin bir delili değildir.

Ama bu **"ortak malzeme", bir evrimin değil "ortak tasarımın", yani hepsinin aynı plan üzerine yaratılmış olmalarının sonucudur.**

Bir örnek konuyu açıklayabilir: Dünya üzerindeki tüm inşaatlar da benzer malzemelerle (tuğla, demir, çimento vs.) yapılır. Ama bu durum bu binaların birbirlerinden "evrimleştikleri" anlamına gelmez. Ortak bir malzeme kullanılarak, ayrı ayrı inşa edildiklerini gösterir. Canlıların durumu da böyledir.

Canlılık evrimin iddia ettiği gibi bilinçsiz rastlantılarla değil, sonsuz bir bilgi ve akıl sahibi olan Yüce Allah'ın yaratmasıyla meydana gelmiştir.

Ali Demirsoy'un Bitki ve Hayvan Yetiştiriciliğini Evrim Delili Sanma Yanılgısı

Ali Demirsoy, telefonla bağlandığı Ceviz Kabuğu programında, evrim teorisine gerçekte hiçbir delil oluşturmayan bazı biyolojik olguları uzun uzun anlatmış, bunlar sayesinde evrim teorisini destekleyen çok büyük deliller ortaya koyduğunu zannetmiştir. Oysa Demirsoy'un bu açıklamaları, sadece kendisinin konu hakkındaki yanlış bilgi ve hatalı değerlendirmelerini göstermektedir.

Demirsoy'un dile getirdiği biyolojik olgulardan biri, genetik ıslah yöntemleriyle farklı bitki ve hayvan cinslerinin yetiştirilmesi konusudur. Bu konuyu dile getirirken, şu ifadeleri kullanmıştır:

> Bu düşünce tarzı bize nelere mal oldu bilir misiniz? Anadolu'da ıslahı başaramadık, çünkü bunun altında çok önemli bir sorun yatıyor. Tüm canlılar ortak bir alfabeye ya da işleyişe sahip olmasaydı son zamanlarda Sayın Cevat Babuna'nın da yemiş olduğu Napolyon kirazı, bilmem ne şeftalisi, bilmem ne elması gibi yan çeşitlenmeler başarılamayacaktı. Bugüne kadar buna ihtimal vermeyen mitlerle yolunu bulmaya çalışan toplumlar bu nedenle ne tarım ürünlerinde ne de hayvanlarda ıslah yapabildi. Ekonomik tarım ürünlerinin yaklaşık % 50'sinin evrimleştiği Ön Asya'da, Anadolu'da, 600'ün egemen olmasına karşın tek bir türde ıslah yapamadık. Laleyi Hollandalılara, kirazı Fransızlara, şekeri Amerikalılara gönderdik. Islah ettirdik ve büyük paralar ödeyerek geri aldık. Niye, çünkü canlıların değişmez olduğunu empoze eden öğretilerle büyütülmüşüz…

Demirsoy'un bu sözlerinde iki ayrı yanılgı vardır:

1) Yaratılışa inanan insanların, bitki (veya hayvan) türlerinin ıslahına karşı çıktığı yönünde hayali bir iddia öne sürmektedir.

2) Söz konusu ıslah çalışmalarını evrim teorisi lehine bir delil sanmaktadır.

Bunların her ikisi de, bir bilim adamından beklenmeyecek büyük yanılgılardır. **Öncelikle, yaratılışı kabul eden insanların, bitki veya hayvan türlerinin ıslah edilmesine karşı çıktığı iddiası, tamamen temelsizdir**. Bitki ve hayvan türlerinin ıslahı, evrim teorisinin Darwin tarafından ortaya atılmasından çok daha önce başlamış bir çalışmadır. (Nitekim Darwin, *Türlerin Kökeni* kitabında bu ıslah çalışmalarını uzun uzun tartışmıştır.) Köpek, koyun veya inek gibi hayvanlar arasında, en iyi et veya süt veren veya en hızlı koşan cinsleri elde edebilmek için, havyan yetiştiricileri özel bir çiftleştirme programı izlemişler ve böylece birkaç nesil içinde genel ortalamaya göre daha kilolu, daha iyi süt veren veya daha hızlı ve dayanıklı cinsler türemiştir. Bunu yapanlar "evrimciler" değil, çoğu evrim teorisiyle hiçbir ilgisi bulunmayan hayvan yetiştiricileridir. Geçmişi binlerce yıl öncesine uzanan bu yetiştiricilik geleneği, 19. yüzyılda daha bilimsel bir temele oturmuştur. Bunun sebebi ise -Demirsoy'un sandığı gibi evrim teorisi değil- Mendel'in keşfettiği genetik kanunlardır. Mendel'in, bir din adamı olarak, Allah'a inanan, yaratılışı savunan ve evrim teorisine karşı çıkan bir bilim adamı olduğunu da belirtmek gerekir.

20. yüzyılda ıslah çalışmaları, yaratılışçı Mendel'in kanunlarına göre gelişmiş ve yine yaratılışı savunan pek çok insan bu çalışmalara katkıda bulunmuştur. Halen yaratılışı savunan hiçbir kaynakta hayvan ve bitki yetiştiriciliğine aykırı bir görüş bulunmaz. Eğer bu konudaki çalışmalar Demirsoy'un iddia ettiği gibi ülkemizde geç başlamışsa, bunun nedeni elbette insanlarımızın yaratılışa olan inancı değil, ekonomik ve bilimsel yetersizliklerdir.

Kısacası Demirsoy'un "eğer yaratılışı kabul edersek, bitki ve hayvan ıslahını yapamayız" şeklinde özetlenebilecek iddiası, katıksız bir demagojidir. Tamamen gerçek dışı bir ithamdır. Sayın Demirsoy, bu gibi demagojilerle bir yere varamayacağını bilmelidir.

Öte yandan **Demirsoy'un konu hakkındaki ikinci iddiası, yani bitki ve hayvan yetiştiriciliğini bir evrim kanıtı gibi gösterme çabası da boşunadır.** Demirsoy bu iddiasıyla, 150 yıl önce Darwin tarafından ortaya atılmış, ama sonra geçersizliği Darwinistler tarafından da kabul edilmiş bir çarpıtmayı tekrar etmektedir.

Bu çarpıtma "bitki ve hayvan yetiştiricileri, birkaç nesil içinde farklı cins hayvanlar türetebiliyorlar, öyleyse milyonlarca yıl içinde bütün türler birbirinden türemiş olabilir" şeklindeki yüzeysel mantığa dayanır. Oysa bu yüzeysel mantık biraz incelendiğinde, iki büyük tutarsızlık ortaya çıkmaktadır:

1) Hayvan veya bitki türleri üzerinde yapılan bu gibi ıslah çalışmaları, yetiştiriciler tarafından belirli bir amaca göre bilinçli şekilde yapılır. Oysa doğada böyle bilinçli bir evrim mekanizması yoktur.

2) Daha da önemlisi, bu gibi ıslah çalışmaları, asla belli bir sınırın ötesine geçmez. Bu yöntemle yeni canlı türleri meydana getirilemez. Darwin, kendi zamanında genetik bilinmediği için bitki ve hayvan yetiştiricilerinin "sınırsız değişim" sağlayacaklarını zannetmiş, oysa bu düşünce 20. yüzyıldaki genetik araştırmalarla çürümüştür.

20. yüzyıl bilimi, canlılar üzerinde yapılan benzeri deneyler sonucunda "**genetik değişmezlik**" (genetik homoestatis) denilen bir ilkeyi ortaya çıkarmıştır. Bu ilke, bir canlı türünü değiştirmek için yapılan tüm ıslah çabalarının belirli bir sınırda kaldığını, canlı türleri arasında aşılmaz duvarlar olduğunu ortaya koyar.

Darwin Retried (Darwin Yeniden Yargılanıyor) adlı kitabın yazarı Norman Macbeth bu konuda şöyle yazmaktadır:

> Sorun canlıların gerçekten de sınırsız bir biçimde varyasyon (değişim) gösterip göstermedikleridir... Türler her zaman için sabittirler. **Yetiştiricilerin yetiştirdikleri değişik bitki ve hayvan cinslerinin belirli bir noktadan ileri gitmediğini, hatta hep orijinal formlarına geri döndüğünü biliriz**. Asırlar süren yetiştirme çabalarına rağmen, hiçbir zaman siyah bir lale ya da mavi bir gül elde etmek mümkün olmamıştır.[51]

Hayvan yetiştiriciliği konusunda dünyanın en önemli uzmanlarından biri sayılan Luther Burbank bu gerçeği, "**bir canlıda oluşabilecek muhtemel gelişmenin bir sınırı vardır ve bu kanun, bütün yaşayan canlıları belirlenmiş bazı sınırlar içinde sabit tutar**" diyerek ifade etmektedir.[52]

Biyolog Edward Deevey de, varyasyonun hep belirli genetik sınırlar içinde gerçekleştiğini şöyle açıklar:

> Çapraz çiftleştirme yöntemiyle çok önemli sonuçlara varılmıştır... Ama sonuçta buğday hala buğdaydır ve, örneğin, üzüm değildir. Domuzlar üzerinde kanat oluşturmamız da, kuşların yumurtalarını silindir şeklinde üretmeleri kadar imkansızdır. Daha güncel bir örnek, son bir yüzyıl içinde dünyadaki erkek nüfusunda görülen boy ortalaması yükselişidir. Daha iyi beslenme ve bakım koşulları sayesinde erkekler son bir yüzyıl içinde rekor sayılabilecek bir boy ortalamasına ulaşmıştır, ama bu artış

giderek durma noktasına gelmiştir. Çünkü **varabileceğimiz genetik sınıra dayanmış durumdayız**.[53]

Kısacası bitki ve hayvanlar üzerindeki ıslah çalışmaları, ancak bir türün genetik bilgisinin sınırları içinde kalan bazı değişimler meydana getirmekte, ancak hiçbir zaman türlere yeni bir genetik bilgi eklememektedir. Bu nedenle hiçbir ıslah çalışması "evrim" örneği sayılamaz. Farklı köpek, inek ya da at cinslerini ne kadar çifleştirirseniz çiftleştirin, sonuçta ortaya yine köpekler ya da atlar çıkacak, ama yeni türler oluşmayacaktır. Ali Demirsoy'un sözünü ettiği "Napolyon kirazı, bilmem ne şeftalisi" gibi örnekler için de aynı durum geçerlidir. Danimarkalı bilim adamı W. L, Johannsen bu konuyu şöyle özetler:

Darwin'in bütün vurgusunu üzerine dayandırdığı varyasyonlar, gerçekte belirli bir noktanın ilerisine götürülemezler ve bu nedenle varyasyonlar ‘sürekli değişim'in (evrimin) nedenini oluşturmazlar.[54]

Anlaşılan Prof. Ali Demirsoy tüm bu gerçeklerden habersiz olduğu veya bunları göz ardı ettiği için, canlılardaki her türlü genetik çeşitlenmeyi "evrim kanıtı" sanmaktadır. Ceviz Kabuğu programında evrim teorisinin geçersizliğini anlatan bilim adamlarına "**gelin size laboratuvarımda evrimin kanıtlarını göstereyim**" derken ileri sürdüğü sözde kanıtlar, işte bu gibi yanılgılardır.

Ali Demirsoy'un "Türleşme" Yanılgısı

Prof. Ali Demirsoy, evrim teorisi konulu Ceviz Kabuğu programlarının ikincisinde ise (8 Haziran 2001), "evrimin doğada gözlemlenen bir süreç olduğunu" iddia etmiş ve hatta buna delil oluşturması niyetiyle kendi hazırladığı bir çekirge koleksiyonunu ekranlardan göstermiştir. Oysa Demirsoy'un bu iddiası çok kritik bir yanılgıdır. Bu yanılgının temelinde "türleşme" kavramı, yani doğada doğal mekanizmalar yoluyla yeni canlı türlerinin ortaya çıkması kavramı yatmaktadır.

Aslında bu konu, Darwin'den beri tüm evrim teorisi savunucularının içine düştükleri en temel hatalardan biridir. Doğada gözlemlenen biyolojik bir olguyu "türleşme" olarak adlandırmakta, sonra da bu olgu ile tüm canlı türlerinin kökenini açıkladıklarını zannetmektedirler.

Bu konuyu açıklamak için öncelikle "tür" kavramını ele alalım. Bu kavram aslında tartışmalı bir kavramdır ve sorun da büyük ölçüde bu noktadan doğar. "Tür" dendiğinde insanların aklına çoğu zaman "at, deve, kurbağa, örümcek, yunus" gibi "canlı tipleri" gelir.

Evrim teorisinin "türlerin kökeni" iddiası ise, insanlara bu canlı tiplerinin kökenini çağrıştırır. Oysa biyologlar tür kavramını biraz daha farklı tanımlarlar. Çağdaş biyolojiye göre bir canlı türü, kendi içinde çiftleşen ve çoğalabilen canlılardır. Bu tanım, günlük hayatta sanki tek bir "tür" gibi söz ettiğimiz canlı tiplerini çok daha fazla türlere ayırır. Örneğin örümceklerin yaklaşık 30 bin türü tanımlanmıştır.

Evrimcilerin sözünü ettiği "türleşme"yi anlamak içinse, önce "**coğrafi izolasyon**"u belirtmek gerekir: Bir canlı türü içinde, genetik varyasyondan kaynaklanan farklılıklar vardır. Eğer bu türe ait canlıların arasına coğrafi bir engel girerse, yani birbirlerinden "izole" olurlarsa, o zaman birbirinden kopmuş olan bu iki grubun içinde büyük olasılıkla farklı varyasyonlar ağır basmaya başlar. Diyelim ki, bir grupta, daha koyu renkli ve uzun tüylü olan A varyasyonu ağırlık kazanır, diğerinde ise daha kısa tüylü ve açık renkli olan B varyasyonu baskın çıkar. Bu popülasyonlar ne kadar ayrı kalırlarsa, A ve B karakterleri de o kadar keskinleşir.[55]

Aynı türe ait olmalarına rağmen, aralarında belirgin morfolojik farklar bulunan bu gibi varyasyonlara "**alt tür**" adı verilir.

Türleşme iddiası buradan sonra devreye girer. Bazen, coğrafi izolasyon yoluyla birbirlerinden kopmuş olan A ve B varyasyonları, bir şekilde yeniden biraraya getirildiklerinde, birbirleri ile çiftleşmezler. Çiftleşmedikleri için de, modern biyolojinin "tür" tanımlamasına göre, "alt tür" olmaktan çıkıp, "ayrı türler" haline gelmiş olurlar. Buna "türleşme" (speciation) adı verilir.

Evrimciler ise, bu kavramı alıp hemen şu çıkarımı yaparlar: "Bakın doğada türleşme var, yani yeni canlı türleri doğal mekanizmalarla oluşuyor, demek ki tüm türler bu şekilde oluşmuş".

Oysa **bu çıkarımda çok büyük bir aldatmaca gizlidir**.

Aldatmacanın iki önemli noktası vardır:

1) Birbirlerinden izole olmuş olan A ve B varyasyonları, biraraya geldiklerinde çiftleşmiyor olabilirler. Ama bu olgu çoğu zaman "**çiftleşme davranışı**"ndan kaynaklanır. Yani A ve B varyasyonuna ait bireyler, diğer varyasyon kendilerine yabancı göründüğü için, onu "kendilerine yakın bulmadıkları" için çiftleşmezler. Ancak çiftleşmelerini engelleyecek bir genetik uyumsuzluk yoktur. Dolayısıyla aslında genetik bilgi açısından hala aynı türe aittirler. (Nitekim bu nedenle "tür" kavramı biyolojide tartışma konusu olmaya devam etmektedir.)

2) Asıl önemli nokta ise, **söz konusu "türleşme"nin, bir genetik bilgi artışı değil, aksine genetik bilgi kaybı anlamına gelmesidir**. Ayrışmanın nedeni, varyasyonlardan birinin veya her ikisinin yeni bir genetik bilgi edinmiş olmaları değildir. Böyle bir genetik bilgi eklenmesi yoktur. Örneğin iki varyasyondan herhangi biri yeni bir proteine, yeni bir enzime, yeni organa kavuşmuş değildir. Ortada bir "gelişme" yoktur. Aksine, daha önceden farklı genetik bilgileri aynı anda barındıran popülasyon (örneğimize göre, hem uzun hem de kısa tüy özelliğini, hem koyu hem de açık renk özelliğini barındıran popülasyon) yerine, şimdi genetik bilgi yönünden daha fakirleşmiş iki popülasyon vardır.

Dolayısıyla söz konusu "türleşme"nin evrim teorisini destekler hiçbir yönü yoktur. Çünkü evrim teorisi, canlı türlerinin hepsinin basitten komplekse doğru rastlantılar yoluyla türediği iddiasındadır. Dolayısıyla bu teorinin dikkate alınabilmesi için, ortaya "**genetik bilgiyi artırıcı mekanizmalar**" koyabilmesi gerekir. Gözü, kulağı, kalbi, akciğeri, kanatları, ayakları veya diğer organ ve sistemleri olmayan canlıların, nasıl bunları kazandıklarını, bu organ ve sistemleri tanımlayan genetik bilginin nereden geldiğini açıklayabilmesi gerekir. Zaten var olan bir canlı türünün genetik bilgi kaybına uğrayarak ikiye bölünmesi, kuşkusuz bununla hiçbir ilgisi olmayan bir olgudur.

Bu ilgisizlik aslında evrimciler tarafından da kabul edilir. Bu nedenle evrimciler, bir türün kendi içindeki varyasyonlarını ve "ikiye bölünerek türleşme" örneklerini "**mikroevrim**" olarak tanımlarlar. Mikroevrim, zaten var olan bir türün içindeki çeşitlenmeler anlamında kullanılmaktadır. Ancak bu tanımda "evrim" ifadesinin geçirilmesi bütünüyle maksatlı olarak yapılmış bir aldatmacadır. Çünkü mikro bile olsa ortada evrim gibi bir süreç yoktur. Durum, o türün gen havuzunda var olan genetik bilginin farklı bireylerdeki dağılımından, değişik kombinasyonlarından ibarettir.

Oysa cevaplanması istenen sorular şunlardır: Bu tür ilk başta nasıl oluşmuştur? Türlerin daha üst kategorileri olan sınıflar, takımlar, aileler, şubeler (örneğin memeliler, kuşlar, omurgalılar, yumuşakçalar gibi temel kategoriler) ilk başta nasıl meydana gelmiştir? Evrimcilerin asıl açıklamaları gereken konu budur.

Evrimciler bu ikinci konuya da "**makroevrim**" derler. Aslında evrim teorisi derken kast edilen ve tartışılan kavram da makroevrimdir. Çünkü "mikroevrim" denen genetik çeşitlenmeler, gözlemlenen ve herkes tarafından kabul edilen biyolojik bir olgudur ve yukarıda da belirttiğimiz gibi bu olayın -evrimciler her ne kadar tanımının içine "evrim" ifadesini yerleştirmişlerse de- evrimle hiçbir ilgisi yoktur. Makroevrim iddiasının ise ne gözlemsel biyoloji ne de fosil kayıtları açısından hiçbir kanıtı bulunmamaktadır.

İşte burada çok önemli bir "püf nokta" vardır. Konu hakkında yeterli bilgisi olmayanlar, "mikroevrim kısa bir zaman dilimi içinde gerçekleştiğine göre, on milyonlarca yıl içinde de makroevrim gerçekleşir" gibi bir yanılgıya kapılırlar. Bazı evrimciler de aynı yanılgıya düşer veya bu yanılgıyı kullanarak insanları evrim teorisine inandırmaya çalışırlar. Charles Darwin'in *Türlerin Kökeni*'nde öne sürdüğü tüm sözde "evrim delilleri" bu şekildedir. Ali Demirsoy'un Ceviz Kabuğu programında öne sürdüğü örnekler (stüdyoya kutu içinde getirdiği **çekirge varyasyonları**, yabani lahana-brüksel lahanası örneği) de bu şekildedir. Tüm bu örneklerde evrimcilerin "mikroevrim" diye tanımladıkları genetik çeşitlenmenin, yine "makroevrim" diye tanımladıkları teorinin delili olarak kullanılması söz konusudur.

Bu yanılgının mantığını anlatmak için örnek verelim. Eğer birisi size şöyle bir mantık kurarsa, ne düşünürsünüz:

"Bir tabancadan havaya doğru sıkılan kurşun, saatte 400 kilometre hızla ilerler. Dolayısıyla bir kaç hafta içinde atmosferden çıkıp Ay'a varacak, ilerleyen aylarda ise Mars gezegeninin yüzeyine ulaşacaktır".

Eğer birisi size böyle bir iddiada bulunursa, bunun çok basit bir aldatmaca olduğunu anlarsınız. İddiayı öne süren kişi, sadece çok dar bir gözlemi (kurşunun tabancadan çıkış hızını) dile getirmekte, buna karşılık kurşunun ilerlemesini sınırlandıran yerçekimi ve havanın sürtünmesi gibi iki temel gerçeği kasten gizlemektedir. İşte evrimciler de tüm "mikroevrimden makroevrime delil çıkarma" girişimlerinde aynı yöntemi kullanırlar.

Bu yöntemin geçersizliği ise, bilim dünyasında bilinmekte ve kabul edilmektedir. Evrimci biyologlar, Gilbert, Opitz, ve Raff, *Developmental Biology* dergisinde yayınlanan 1996 tarihli bir makalelerinde bu konuyu şöyle açıklarlar:

> Modern sentez (neo-Darwinist teori) önemli bir başarıdır. Ancak, 1970'lerden başlayarak, çok sayıda biyolog bunun açıklayıcı gücünü sorgulamaya başlamıştır. Genetik bilimi, mikroevrimi açıklamak için yeterli bir araç olabilir, ama **genetik bilgi üzerindeki mikroevrimsel değişiklikler, bir sürüngeni bir memeliye çevirebilecek ya da bir balığı amfibiyene dönüştürecek türden değildir**. Mikroevrim, sadece uygunların hayatta kalması kavramına yardımcı olabilir, uygunların oluşumunu açıklayamaz. Goodwin'in 1995'te belirttiği gibi, "**türlerin kökeni, yani Darwin'in problemi, çözümsüz kalmaya devam etmektedir**."[56]

"Mikroevrim" adı verilen varyasyonların "makroevrim" iddiasına, yani türlerin kökenine hiçbir açıklama getiremediği, evrimci biyologlar tarafından 1980'lerden bu yana kabul edilmektedir. Ünlü evrimci paleontolog Roger Lewin, Kasım 1980'de Chicago Doğa

Tarihi Müzesi'nde 150 evrimcinin katıldığı, dört gün süren ünlü sempozyumda bu konuda varılan sonucu şöyle anlatır:

> Darwin'in (varyasyonlardan yola çıkarak) yaptığı mantık yürütmeler haklı mıydı? Evrimsel biyolojinin tarihindeki son 40 yılın en önemli konferanslarından birine katılan bilim adamlarının ortaya koydukları yargıya göre, bu sorunun cevabı "hayır"dır. Chicago konferansındaki temel mesele, **mikroevrimi sağlayan mekanizmaların, makroevrim adını verdiğimiz fenomeni açıklamak için de kullanılıp kullanılamayacağı** olmuştur.... **Cevap açıklıkla verilebilir: Hayır**. [57]

Evrimci biyologlar Fagerstrom, Schuster ve Szathmary de 1996 yılında *Science* dergisinde yayınlanan bir makalede aynı gerçeği şöyle belirtirler:

> Evrimdeki **büyük geçişler** -örneğin, bir kaçını belirmek gerekirse, yaşamın kökeni, ökaryot hücrelerin ortaya çıkışı, insanın konuşma kapasitesinin kökeni gibi geçişler- birer "dengeden uzaklaşma" hali olamazlar. Bunlar, **mikroevrimin kurulu modelleri tarafından da tatmin edici şekilde tarif edilemezler**.[58]

Ne yazık ki ülkemizdeki evrimci biyologların çoğu bu gerçekten habersizdirler. Hala 1950'lerde, 60'larda okudukları evrimci biyoloji kitaplarının öğretileriyle düşünmekte ve bir türün farklı varyasyonlarının, alt türlerinin oluşmasını "evrim teorisinin tartışmasız" kanıtı zannetmektedirler. Sayın Demirsoy da Ceviz Kabuğu programında verdiği örneklerle aynı yanılgının içinde olduğunu göstermiştir.

Tüm bu mikroevrim-makroevrim tartışmasının özet sonucu ise şudur: Canlılar, yeryüzünde birbirinden farklı yapılara sahip "tipler" olarak ortaya çıkmışlardır. (Fosil kayıtları bunu kanıtlamaktadır.) Bu tiplerin içinde, genetik havuzlarının zenginliği sayesinde farklı varyasyonlar ve alt türler oluşabilmektedir. Örneğin "tavşan" tipinin kendi içinde, beyaz tüylü, gri tüylü, uzun kulaklı, daha kısa kulaklı gibi çeşitlenmeleri olmakta ve bu farklı çeşitlenmeler, kendilerine hangi doğal şartlar uygunsa dünyaya o şekilde yayılmaktadırlar. Ama tipler hiçbir zaman birbirlerine dönüşmemektedir. Bunu yapabilecek, yeni tipler tasarlayabilecek, bunlar için yeni organlar, sistemler, vücut planları oluşturacak bir doğal mekanizma yoktur. Her tip, kendi özgün yapısıyla yaratılmıştır ve Allah her tipi zengin bir varyasyon potansiyeli ile var ettiği için, her tip kendi içinde zengin ama sınırlı bir çeşitlenme ortaya çıkarmaktadır.

Bu biyolojik görüş, Darwin zamanındaki pek çok biyolog tarafından savunulmuştur. Ama Darwin'in teorisi, hiçbir bilimsel bulguya dayanmamasına rağmen, ideolojik

nedenlerle tercih edilmiş ve 20. yüzyılın başlarında bilim dünyasında temel biyolojik kuram haline gelmiştir. Oysa 20. yüzyıl boyunca yapılan tüm çalışmalar, Darwinizm'in geçersizliğini ortaya koymaktan başka bir sonuca varmamıştır. Ve bu nedenle bugün bilim dünyası yeniden her canlı tipinin Yaratıcı tarafından var edildiğini savunan "bilinçli tasarım" (intelligent design) teorisine dönmektedir.

Sayın Demirsoy'un büyük bir hararetle öne sürdüğü çekirge varyasyonları ise, evrim teorisi lehinde bir kanıt değil, ancak kendisinin biyolojideki önemli gelişmelerden habersiz olduğunu gösteren bir kanıt konumundadır.

Ali Demirsoy'un Proteinlerin Doğada Tesadüfen Oluşabilecekleri Yanılgısı

Prof. Ali Demirsoy'un evrim teorisi konulu Ceviz Kabuğu programlarında dile getirdiği bir başka iddia ise, "proteinlerin tesadüfen oluşmasının mümkün olduğu" şeklindedir.

Ali Demirsoy, proteinlerdeki amino asit dizilimini tesbih tanelerine benzeterek şöyle söylemiştir: "Elimizde 20 değişik renkli tesbih tanesi olsun. Ve biz gözümüzü kapatarak 100 taneden meydana gelmiş bir tesbih dizelim. Büyük bir tesbih dizme şansımız vardır. Ancak örneğin 1. sırada kırmızı, 20. sırada sarı, 48. sırada yeşil tesbih gibi özel dizilim yapmaya kalkışırsa **bunun olasılığı yok denebilecek kadar düşüktür. Hangi renk sırasıyla olursa olsun böyle bir tesbih dizilimini kapalı gözle bir kere daha dizme şansı yoktur.** Bunun şansı 20 üzeri eksi 100'dür. Hemen hemen imkansızdır. İşte ben böyle bir yapıyı **ekstrem bir şans** olarak gösterdim."

Görüldüğü gibi, Ali Demirsoy, son derece özel dizilime sahip olan proteinlerin işlevsel olabilmeleri için sahip olmaları gereken dizilimin tesadüfen meydana gelebilmesinin imkansızlığını bizzat itiraf etmiştir. Nitekim, *Kalıtım ve Evrim* isimli kitabında, Sitokrom-c proteinini örnek vererek aynı imkansızlığı şöyle dile getirmiştir:

> **Tek bir Sitokrom-C diziliminin rastlantılarla oluşması, bir maymunun daktiloda hiç yanlış yapmadan insanlık tarihini yazma olasılığı kadar azdır**.[59]
>
> Bir Sitokrom-C'nin dizilimini oluşturmak için olasılık sıfır denecek kadar azdır. Yani canlılık eğer belirli bir dizilimi gerektiriyorsa, bu **tüm evrende bir defa oluşacak kadar az olasılığa sahiptir**, denebilir. Ya da oluşumunda bizim tanımlayamayacağımız doğaüstü güçler görev yapmıştır. **Bu sonuncusunu kabul**

etmek bilimsel amaca uygun değildir. O halde birinci varsayımı irdelemek gerekir.[60]

Ne var ki Ali Demirsoy, bu itiraflarının evrimi kökünden çürüttüğünü fark etmiş olacak ki, "tesbih tanelerinin bir kısmının değişmesinin proteinin görevini yapmasını engellemediği" şeklinde kaçamak ve hatalı bir saptırmaya başvurmuştur.

Ali Demirsoy'un yanılgısını daha net görebilmek için önce proteinin yapısına kısaca bir göz atmamız yeterli olacaktır. Proteinler, en basitleri 50, en karmaşıkları ise 1000 veya daha fazla amino asit zincirinden oluşan dev moleküllerdir. Zincirdeki her halka, 20 çeşidi olan amino asitlerden yalnızca birini içerebilir. Her protein zincirinin bu şekilde özel bir dizilimi vardır.

Amino asit zinciri oluştuktan sonra, bir de bu zincir kendi üzerinde çeşitli şekillerde katlanarak çok özel bir üç boyutlu yapı alır. Bu özel yapı onun görevini belirler. Bu üç boyutlu yapı zincirdeki amino asitlerin karşılıklı etkileşimleri ve aralarında yaptıkları kimyasal bağlar sonucunda otomatik olarak oluşur. Her amino asitin farklı biçimi ve farklı kimyasal özellikleri vardır. Kimisi büyük, kimisi küçük, kimisi artı elektrik yüklü, kimisi eksi elektrik yüklü, kimisi suda çözünen, kimisi yağda çözünen, vs. gibi... İşte her biri farklı özelliklere sahip amino asitlerin farklı sayıda ve sırada dizilmeleri farklı üç boyutlu şekillerin ortaya çıkmasına yol açar. Örneğin artı yüklüler eksi yüklüleri çeker, yağda çözünenler ya da suda çözünenler bir araya gelir, büyük olanlar dar hacimlerden uzaklaşır vs. Bu şekilde zincir üç boyutlu yapısını kazanır.

Canlı organizmalarda bulunan bir proteinin sahip olduğu bu üç boyutlu yapı, onun işlevini yerine getirebilmesini sağlar. Bu üç boyutlu yapıyı sağlayan amino asitlerin yerlerinin değişmesi, eksilmeleri, araya başka amino asitlerin girmesi ise söz konusu yapıyı sağlayan özel dizilimi bozar. Örneğin üç boyutlu yapıyı dağıtır ya da biçimini değiştirir. Bu da o proteinin artık işlevini görememesi ya da çok düşük bir verimle işlev görebilmesi anlamına gelir ki, her iki durum da canlı için ölüm ya da ölümcül bir hastalık sebebidir. Örneğin hücrelere oksijen taşıyan 574 amino asitli hemoglobin proteininin yalnızca iki amino asitindeki değişiklik, bu proteinin işlevini kaybetmesine ve bunun sonucunda "orak hücre anemisi" adı verilen ölümcül hastalığa yol açar. (Bu genetik hastalığı taşıyanların büyük bölümü henüz çocuk yaşta yaşamını yitirmektedir.)

Görüldüğü gibi protein zincirindeki tek bir amino asitin dahi yerinin ve cinsinin çok önemli bir rolü vardır. En küçük bir değişiklik kimi zaman çok büyük zararlarla sonuçlanır.

Öte yandan, yapılan araştırmalar bazı proteinlerin belirli halkalarındaki amino asitlerin değişikliğinde, bu durumun tolere edilebildiğini ve proteinin işlevini kısmen ya da bütünüyle yerine getirebildiğini göstermiştir. İşte Ali Demirsoy'un konuyu saptırmaya çalıştığı nokta da burasıdır. Ali Demirsoy bu gerçekten yola çıkarak, "işte proteinler rastgele dizilseler bile işe yararlar, demek ki yararlı bir proteinin tesadüfen oluşabilmesi o kadar da zor değil" gibi bir yanıltmaya gitmektedir. Bu pek çok açıdan hatalı bir saptırmadır; şöyle ki:

1) Herşeyden önce **söz konusu tolerans, istisnai bir durumdur; yalnızca belirli proteinler için ve bu proteinlerin belirli halkaları için geçerlidir**. Bu proteinlerin belirli halkalarında olması gereken amino asitlerin yerine diğer bazı amino asitlerin geçmesi proteinin işlevini çok fazla aksatmasa da bu halkaların sayısı çok sınırlıdır.

2) Ayrıca **söz konusu amino asitlerin yerine geçebilecek diğer amino asitlerin sayısı da sınırlıdır**. Yirmi çeşit amino asitin hepsi aynı görevi göremez.

3) Proteinin esas işlevsel olan aktif bölgeleri vardır ki bu bölgelerde tek bir amino asit değişikliği, eksikliği ya da fazlalığı dahi tüm proteini işe yaramaz hale getirir. Dolayısıyla bu **kritik bölgeler için hiçbir tolerans söz konusu değildir**.[61]

Kısacası, istisnai durumlarda protein zincirinde tolere edilebilecek amino asit değişikliklerinin sayısı ve alternatifleri çok sınırlıdır. Bu da o proteinin tesadüfen oluşma imkansızlığında hiçbir azalma meydana getirmez. Örneğin Ali Demirsoy'un verdiği tesbih örneğini ele alırsak, 20 farklı renkten oluşan 100 taneli bir tesbihin belli özel bir dizilimde dizilme ihtimali 20 üzeri 100'de bir ihtimaldir ki bunun gerçekleşmesi kendisinin de ifade ettiği gibi "imkansızdır". Eğer bu tesbihte beş tanelik bir hatanın tolere edildiğini düşünürsek, geri kalan 95 tanenin yerli yerinde olması gerekir ki bu da 20 üzeri 95'te bir ihtimaldir. Bunun da gerçekleşmesi imkansızdır. 10 tanelik, hatta daha da ileri gidelim 20 tanelik bir tolerans olduğunu varsaysak dahi geri kalan 80 amino asitin yerli yerinde olması gerekir. Bunun da tesadüfen oluşma ihtimali 20 üzeri 80'de bir ihtimaldir. Bu da yaklaşık 10 üzeri 104 ihtimalde bir
****
****
****
****
****
**fd yokken, 300 amino asitli

ortalama bir protein için düşünelim: Bir an için böyle bir proteinin yarısının dahi rastgele amino asitlerden oluşabilmesinin tolere edildiğini varsaysak, geriye kalan 150 halkanın istenen zorunlu dizilimde olması gerekir. Bunun tesadüfen olabilmesi ihtimali (yani 20 üzeri 150'de 1 ihtimal) yine insan aklının kavrama sınırlarının çok ötesinde bir imkansızlığı karşımıza çıkarır. Kaldı ki yarı yarıya bir tolerans, olayın imkansızlığını vurgulamak açısından bizim burada verdiğimiz çok teorik ve marjinal bir örnektir. Gerçek hayatta ise hiçbir protein molekülü, zincirindeki halkaların yarısı değiştiği takdirde iş göremez, bu kadar büyük bir değişimi tolere etmez.

Sonuçta, buraya kadar anlatılan gerçeklerden, proteinlerin doğada tesadüfen oluşabilecek rastgele amino asit dizilimleri olmadığı açıkça anlaşılmaktadır. Buna rağmen hala "tesadüf" iddiasında ısrar eden Ali Demirsoy'un temsil ettiği evrimci zihniyetin sağlıklı, bilimsel, mantıklı ve güvenilir olmadığı da ortadadır. Ali Demirsoy'un moleküler evrimin imkansızlığını örtbas etmek için arkasına gizlenmeye çalıştığı mantık, evrimin çaresizliğini ve imkansızlığını bir kez daha gözler önüne sermekten başka bir şeye yaramamıştır.

Konunun detayları incelendikçe, evrimci iddianın saçmalığı giderek daha da açık hale gelir. Tek bir proteinin tesadüfen ortaya çıkması için gördüğümüz bu imkansızlıklar, daha kompleks organik yapılar ve canlı hücreleri için çok daha içinden çıkılamaz bir hal almaktadır. Yüz binlerce çeşidi olan proteinlerin her birinin canlı organizmasında özel bir görevi vardır. En basit canlı olarak bilinen, "Mycoplasma Hominis H 39" bakterisinin bile 600 çeşit proteine sahip olduğu görülmüştür.

Gerçekte, bu 600 çeşit (dikkat edin, adet değil çeşit) proteinden tek bir tanesinin dahi raslantısal olarak meydana gelmesinin ihtimal dışı olması, evrimin "canlıların tesadüfler sonucu oluştuğu" şeklindeki safsatasını silip atmaya yeterlidir. İşte evrim savunucuları daha tek bir protein aşamasını dahi geçemedikleri için, evrimin önündeki bu derin çıkmazı Ali Demirsoy'un yaptığı türden saptırmalarla örtbas etmeye çalışmaktadırlar. Evrimin en büyük açmazlarından biri olan bu imkansızlık evrimciler tarafından çeşitli laf oyunları ve demagojilerle geçiştirilmek istenmektedir.

Ali Demirsoy'un birkaç basit yanıltmayla geçiştirmeye çalıştığı **"proteinlerin kökeni sorunu" gerçekte tüm evrim dünyasında içinden çıkılamayan bir numaralı sorun olarak öne sürülmektedir**. Örneğin, *Science News* isimli bilimsel derginin Ocak 1999 sayısında yayınlanan bir makalede de, amino asitlerin nasıl olup da proteinleri oluşturduğuna hala hiçbir açıklama getirilemediği şöyle belirtilmektedir:

> **Hiç kimse şimdiye kadar nasıl olup da geniş çapta dağılmış yapı taşlarının proteinlere dönüştüğünü tatmin edici bir şekilde açıklayamamıştır. İlkel**

dünyanın varsayılan koşulları, amino asitleri yalıtılmış bir yalnızlığa doğru sürükleyecek şekildedir.[62]

Evrim dünyası sayısız açmaz, çelişki ve sorun içinde kıvranırken, tüm evrimci literatür evrimcilerin itiraflarını, çaresizliklerini, ümitsizliklerini dile getiren makalelerle doluyken, Ali Demirsoy'un nereden kaynaklandığı belli olmayan bir cesaret ve güvenle "proteinlerin rastgele oluşmasının kolaylıkla mümkün olduğunu" iddia etmesi bilinçli izleyiciler için önemli bir ders ve ibret vesilesi olmuştur. Görünen odur ki, Sayın Demirsoy'un söz konusu cesaret ve güveninin tek kaynağı, evrim teorisine olan körü körüne bağlılığıdır.

Demirsoy'un Çekirdekli Hücrelerin Çekirdeksizlerden Evrimleştiği Yanılgısı

Ali Demirsoy, çekirdeksiz hücrelerin (prokaryotların) dışarıdan fotosentez yapan bakterileri yutarak kendi bünyelerine aldıklarını, böylelikle çekirdekli hücrelerin (ökaryotların) ortaya çıktığını savunmuştur.

Prokaryot hücreler, içlerinde çekirdeği olmayan hücrelerdir. Bu grup içinde bakteriler ve mavi-yeşil algler yer alır. Ökaryot hücreler ise bitki ve hayvan hücreleri olup, prokaryotlardan daha kompleks yapılı hücrelerdir. Evrim teorisi ilk başta ökaryotik hücrenin prokaryot hücreden evrimleştiğini iddia etmekteydi. Ancak bunun imkansız olduğunun anlaşılması üzerine evrimciler bu sefer de ağız değiştirerek tersini savunmaya çalıştılar. Fakat bu iddiaları da bir spekülasyondan öteye geçemedi. Bu konuda evrimcilerin içine düştükleri çelişkiyi kendisi de bir evrimci olmasına rağmen Robert Shapiro şöyle itiraf eder:

> Prokaryotik algden ökaryotik alge geçiş oldukça fazla sorgulandı, çünkü geçiş o kadar karışıklık doluydu ve o kadar zıtlık içeriyordu ki, birçok modern biyolog bu konuyla ilgilenmedi ve sonradan tamamen vazgeçtiler. Çelişkiler o kadar büyüktü ki bazı araştırmacılar daha sonra ökaryotların prokaryotlardan değil de, prokaryotların ökaryotlardan evrimleştiğini iddia ettiler. Fosil kayıtları ise daha açık değildi. Prokaryot fosillerinin pre-kambriyen kayalarda mevcut olduğu açıktı, ama onların kökeni ile ilgili zaman ya da şartları bilmiyoruz.[63]

Evrimcilerin iddia ettikleri gibi, bakterilerin evrimleşerek bitki ve hayvan hücrelerine (ökaryotik hücrelere) dönüşmesi, biyoloji, fizik ve kimya kurallarına aykırı bir senaryodur. Bu imkansızlığı açıkça bilmelerine rağmen, evrim teorisi savunucuları, çaresizliklerinden

uydurdukları bu tutarsız teorileri savunmaktan vazgeçmezler. Bununla birlikte bu teorilerinin tutarsızlığını da zaman zaman dile getirmekten geri duramazlar. Yerli evrimci Ali Demirsoy da ilkel olduğu iddia edilen bakteri hücrelerinin ökaryotik hücrelere dönüşemeyeceğini şu sözleriyle itiraf etmektedir:

> Evrimde açıklanması en zor olan kademelerden biri de bu ilkel canlılardan, nasıl olup da organelli ve karmaşık hücrelerin meydana geldiğini bilimsel olarak açıklamaktır. **Esasında bu iki form arasında gerçek bir geçiş formu da bulunamamıştır**. Bir hücreliler ve çok hücreliler bu karmaşık yapıyı tümüyle taşırlar, herhangi bir şekilde daha basit yapılı organelleri olan ya da bunlardan birinin daha ilkel olduğu bir gruba veya canlıya rastlanmamıştır. Yani taşınan organeller her haliyle gelişmiştir. Basit ve ilkel formları yoktur.[64]

Programda Ali Demirsoy'a bu itirafı hatırlatıldığında, tartışmada altta kalmamak kaygısıyla bu açmazın daha sonra çözüldüğü ve aydınlığa kavuştuğunu iddia etmiştir. Delil olarak da bir biyoloji kitabını açıp göstererek, evrimcilerin bu konuyla ilgili klasik senaryolarından birini öne sürmüşür. Bu senaryo ise gerçekte yeni bir buluş değil, 1970 yılında Lynn Margulis tarafından ortaya atılan ve pek çok yönden geçersizliği ve mantıksızlığı ortaya konmuş olan "endosimbiosis" tezidir.

Margulis *Ökaryotik Hücrelerin Kökeni* isimli kitabında, bakteri hücrelerinin ortak ve asalak yaşamları sonucunda bitki ve hayvan hücrelerine dönüştüklerini iddia etmektedir. Bu teoriye göre, bitki hücreleri bir bakteri hücresinin bir başka fotosentetik bakteriyi yutmasıyla ortaya çıkmıştır. Fotosentetik bakteri ana hücrenin içerisinde evrimleşerek kloroplast haline gelmiştir. Son olarak ana hücrede, "**her nasıl olduysa**", çekirdek, golgi, endoplazmik retikulum ve ribozomlar gibi son derece kompleks yapılara sahip organeller evrimleşmiştir. Böylece bitki hücreleri oluşmuştur.

Görüldüğü gibi evrimcilerin bu tezleri tamamen hayal ürünü olan bir senaryodan başka bir şey değildir.

Bütün masalsı anlatımına rağmen, bu senaryo evrimciler açısından mutlaka ortaya atılması gereken bir senaryoydu. Çünkü evrimcilerin, hem ökaryotik hücre gibi kompleks bir yapının, hem de fotosentez gibi canlılar alemindeki en hayati reaksiyonun kökenini bir şekilde açıklamaları gerekiyordu. Margulis'in bu senaryosu, hücrenin sahip olduğu bir özelliğe dayandırıldığı için, diğer iddialardan daha avantajlı gibi görünüyordu. Bu yüzden Margulis'in ortaya attığı endosimbiosis tezi, çıkmaz içindeki pek çok evrimci bilim adamı tarafından bir can simidi olarak görüldü.

Evrimciler bitki hücresinin bir özelliğine dayanarak bu teoriyi savundular. Çünkü bu özellik, hücrenin bütünü göz ardı edilerek tek başına ele alındığında, konu hakkında bilgisi olmayan kişileri aldatmaya elverişli bir özellikti. Fakat bu durum konu hakkında önemli çalışmalar yapan pek çok bilim adamı tarafından da çok yönlü olarak eleştirildi: Bu bilim adamlarına örnek olarak D. Lloyd,[65] Gray ve Doolittle[66], Raff ve Mahler'i verebiliriz.

Endosimbiosis tezinin dayandırıldığı söz konusu özellik, hücre içerisindeki kloroplastların ana hücredeki DNA'dan ayrı olarak kendi DNA'larını içermesidir. İşte bu özellikten yola çıkarak bir zamanlar mitokondri ve kloroplastların bağımsız hücreler oldukları ileri sürülür. Ne var ki kloroplastlar detaylı olarak incelendiğinde, bu iddianın göz boyamaya yönelik bir senaryodan başka bir şey olmadığı görülür.

Margulis'in endosimbiosis tezini geçersiz kılan noktalar şunlardır:

1- Öncelikle **kloroplastlar iddia edildiği gibi geçmişte bağımsız hücreler iken büyük bir hücre tarafından yutulmuş olsalardı bunun tek bir sonucu olurdu; o da, bunların ana hücre tarafından sindirilmesi ve besin olarak kullanılmasıdır**. Çünkü söz konusu ana hücrenin dışarıdan besin yerine yanlışlıkla bu hücreleri aldığını varsaysak bile, ana hücre sindirim enzimleriyle bu hücreleri sindirirdi. Tabii bu durumu bazı evrimciler "sindirim enzimleri yok olmuştu" diyerek geçiştirmeye çalışabilirler. Ama bu, açık bir çelişkidir. Çünkü eğer hücrenin sindirim enzimleri yok olmuş olsaydı bu kez beslenemediği için ölmesi gerekirdi.

2– Yine de, tüm imkansızların gerçekleştiğini kloroplastın atası olduğu iddia edilen hücrelerin ana hücre tarafından yutulduğunu varsayalım. Bu kez karşımıza başka bir problem çıkar: Hücre içerisindeki bütün organellerin planı DNA'da şifre olarak bulunmaktadır. Eğer ana hücre yuttuğu diğer hücreleri organel olarak kullanacaksa, onlara ait bilgiyi de DNA'sında şifre olarak önceden bulunduruyor olması gerekirdi. Hatta yutulan hücrelerin DNA'ları da ana hücreye ait bilgilere sahip olmalıydı. Böyle bir durumun gerçekleşmesi ihtimalinin olmamasının yanı sıra, ana hücrenin DNA'sıyla, yutulan hücrelerin DNA'larının birbirlerine sonradan uyum sağlamaları da mümkün değildir.

3- Hücre içinde çok büyük bir uyum vardır. Kloroplastlar ait oldukları hücreden bağımsız hareket etmezler. Kloroplastlar protein sentezlemede ana DNA'ya bağımlı olmalarının yanında çoğalma kararını da kendileri almazlar. Bir hücrede tek bir tane kloroplast ve tek bir tane mitokondri yoktur. Sayıları birden fazladır. Tıpkı diğer organellerin yaptığı gibi bunların sayıları hücrenin aktivitesine göre artar ya da azalır. Bu organellerin kendi bünyelerinde ayrıca bir DNA bulunmasının özellikle çoğalmalarında çok büyük

faydası vardır. Hücre bölünürken, çok sayıdaki kloroplast da ayrıca ikiye bölünerek sayılarını 2'ye katladıklarından, hücre bölünmesi daha kısa sürede ve seri olarak gerçekleşir.

4- Kloroplastlar bitki hücresi için son derece hayati önemi olan güç jeneratörleridir. Eğer bu organeller enerji üretemezlerse, hücrenin pek çok fonksiyonu işleyemez. Bu da canlının yaşayamaması demektir. Hücre için bu derece önemli olan bu fonksiyonlar kloroplastlarda sentezlenen proteinlerle gerçekleştirilir. Ancak kloroplastların bu proteinleri sentezlemek için kendi DNA'ları yeterli değildir. Proteinlerin büyük çoğunluğu hücredeki ana DNA kullanılarak sentezlenir.[67]

Böyle bir uyumu deneme-yanılma metoduyla elde etmeye çalışırken DNA üzerinde meydana gelebilecek değişikliklerin ne gibi etkileri olabilir? Bir DNA molekülünün üzerinde meydana gelebilecek herhangi bir değişiklik kesinlikle canlıya yeni bir özellik kazandırmaz, aksine sonuç kesinlikle zarardır. Mahlon B. Hoagland, *Hayatın Kökleri* adlı kitabında bu durumu şu sözleriyle açıklamıştır:

> Hatırlayacaksınız, **hemen hemen her zaman bir organizmanın DNA'sında bir değişikliğin olması onun için zararlıdır; başka bir deyişle yaşamını sürdürebilme kapasitesinde azalmaya yol açar**. Bir benzetme yapalım: Shakespeare'in oyunlarına rastgele eklenen cümlelerin onları daha iyi yapması pek olası değildir... Temelinde **DNA değişiklikleri ister mutasyonla, ister bizim dışarıdan bilerek eklediğimiz yabancı genlerle olsun, yaşamı sürdürebilme şansını azaltma özelliklerinden dolayı zararlıdır**.[68]

Evrimcilerin öne sürdükleri iddialar bilimsel deneylere ve bu deneylerin sonuçlarına dayanılarak ortaya atılmamıştır. Çünkü bir bakterinin başka bir bakteriyi yutması gibi bir olay hiçbir şekilde gözlenmemiştir. Whitfield, *Book Review of Symbiosis in Cell Evolution* adlı kitabında bu durumu şöyle ifade etmektedir:

> Prokaryotik endosimbiosis (yutma) belki de tüm endosimbiotik teorinin dayandığı hücresel mekanizmadır. Eğer bir prokaryot bir diğerini içine alamaz ise endosimbiozun nasıl kurulduğunu tahmin etmek güçtür. **Maalasef, Mangulia ve endosimbioz teori için hiçbir modern örnek yoktur**.[69]

Bunun bilimsel bir iddia olmadığını, *How Life Began* adlı kitabında L.R.Croft da şöyle ifade etmektedir:

Bir bakterinin başka bir bakteriyi yutması hiçbir şekilde gözlemlenmemişken, böyle bir iddiada bulunmak hiçbir şekilde bilimsel değildir. Kaldı ki kloroplast, ribozom, mitokondri, lizozom gibi organeller hücre dışına alınarak birbirlerinden ayrıldıklarında yaşayamamaktadırlar.[70]

DNA nükleotid dizilimlerinin detaylı incelemeleri de ökaryot ve prokaryot arasındaki benzerliğin endosimbiosis hipotezinin beklentileriyle uyuşmadığını göstermiştir. Ünlü evrimci biyolog Russel Doolittle *Scientific American* dergisinde yer alan bir makalede şu itirafta bulunmaktadır.

Pek çok ökaryotik gen, bilinen arkea ve bakterilerinkinden **farklı** çıkmıştır; **sanki hiçbir yerden gelmemiş gibi görünüyorlar**.[71]

Tüm bu açık gerçeklerin yanı sıra, bir prokaryot hücre ile bir ökaryot hücre arasındaki büyük yapısal farklılıklar karşılaştırıldığında da böyle bir dönüşümün hiçbir şekilde mümkün olamayacağı görülür. Bu temel farklılıkları şöyle sayabiliriz:

1- Prokaryot hücrenin (bakteri hücresi) hücre duvarı polisakarid ve proteinden oluşurken, bir ökaryot hücre olan bitki hücresinin hücre duvarı bunlardan tamamen farklı bir yapı olan selülozdan oluşur.

2- Ökaryot hücrede zarla çevrili, son derece kompleks yapılara sahip pek çok organel varken, bakteri hücresinde hiç organel yoktur. Bakteri hücresinde sadece serbest halde dolaşan çok küçük ribozomlar vardır. Ökaryot hücredeki ribozomlar ise daha büyük ve zarlara bağlıdırlar. Ayrıca her iki ribozom tipi de farklı yolla protein sentezi gerçekleştirir.[72]

3- Prokaryot hücredeki ve ökaryot hücredeki DNA'ların yapıları birbirlerinden farklıdır.

4- Ökaryot hücredeki DNA molekülü çift katlı bir zarla muhafaza edilirken, bakteri hücresindeki DNA molekülü hücre içerisinde serbest durmaktadır.

5- Bakteri hücresindeki DNA molekülü biçim olarak kapalı bir ilmik görünümündedir, yani daireseldir. Ökaryot hücredeki DNA molekülü ise doğrusal biçimdedir.

6- Bakteri hücresindeki DNA molekülünde oldukça az sayıda protein vardır. Ancak ökaryot hücredeki DNA molekülü bir uçtan diğer uca kadar proteinlere bağlıdır.

7- Bakteri hücresindeki DNA molekülü tek bir hücreye ait bilgi taşımaktayken, ökaryot hücredeki DNA molekülü bitkinin tümüne ait bilgileri taşır.

8- Bazı bakteri türleri fotosentetiktir, yani fotosentez yaparlar. Ancak bitkilerden farklı olarak bakteriler hidrojen sülfit ile sudan ziyade başka bileşikleri kırar ve oksijen gazı salmazlar. Ayrıca fotosentetik bakterilerde (örneğin cyano bakterisinde) klorofil ve

fotosentetik pigmentler kloroplast içinde bulunmazlar. Bunlar hücrenin içinde çeşitli zarların içine gömülü olarak dağılmışlardır.

9- Bakteri hücresi ile bitki/hayvan hücresindeki mesajcı RNA'ların biyokimyasal yapıları birbirlerinden oldukça farklıdır.[73]

Mesajcı RNA, 3 tip RNA arasında belki de en önemli olanıdır. Çünkü DNA direkt olarak protein sentezlemez. DNA, mesajcı RNA molekülünü sentezler ve mRNA polipeptid amino asitlerinin zincirleme olarak üretilmesi için gerekli bilgiyi içerir. Mesajcı RNA'nın taşıdığı bu bilgiler gerekli yere ulaşınca amino asitler ve proteinler üretilir.

Hücrenin yaşayabilmesinde mesajcı RNA son derece hayati bir görev üstlenmiştir. Ancak mesajcı RNA hem ökaryotik (canlı hücrelerinde) hem de prokaryotik (bakteri hücrelerinde) hücrelerde aynı hayati görevi üstlenmiş olmasına rağmen, biyokimyasal yapıları birbirlerinden farklıdır. *Science*'ta yayınlanan bir makalesinde Darnell konuyla ilgili olarak şöyle yazmıştır:

> Mesajcı RNA oluşumunun biyokimyasında ökaryotlar ve prokaryotlar kıyaslandığında fark o kadar büyüktür ki **prokaryot hücreden ökaryot hücreye evrim muhtemel değildir**.[74]

Yukarıda birkaç örneğini verdiğimiz bakteriler ve bitki hücreleri arasındaki büyük yapısal farklılıklar evrimci bilim adamlarını büyük çıkmaza sokmaktadır. Bazı bakterilerin ve bitki hücrelerinin sahip oldukları ortak yönler olmasına rağmen, bu yapılar genel olarak birbirlerinden oldukça farklıdırlar. Hatta bakterilerde hiç organel bulunmamasına rağmen, bitki hücrelerinde çok kompleks işlevlere sahip birçok organel bulunması bitki hücresinin bakteri hücresinden evrimleştiği iddiasını kesin olarak geçersiz kılmaktadır.

Nitekim Ali Demirsoy da bizzat aşağıdaki sözleriyle bu durumu açıkça itiraf etmektedir:

> **Karmaşık hücreler hiçbir zaman ilkel hücrelerden evrimsel süreç içerisinde gelişerek meydana gelmemiştir**.[75]

Ali Demirsoy'un Hastalıklar Hakkındaki Sağlıksız Yorumları

Ali Demirsoy Ceviz Kabuğu programında evrim teorisini büyük bir hararetle savunurken, yaratılışa karşı kendince deliller sunmaya çalışmıştır. Bu konuda öne sürdüğü

en önemli delilinin ise hastalıklar olduğu görülmektedir. Kısaca özetlemek gerekirse, insan bedeninin Allah tarafından yaratıldığına karşı çıkmış, "eğer yaratılmış olsaydı, bu kadar hastalığı ve kusuru olmazdı" demiştir.

Öncelikle belirtmek gerekir ki, Demirsoy'un bu iddiası bilimsel bir iddia değildir. Çünkü Demirsoy hastalıkların "amacını" konu edinmektedir. Oysa bilim varlıkların ve olguların amacıyla değil, işleyişi ve kökeniyle ilgilenir. Bunu evrim teorisini savunan bilim adamları da kabul edeceklerdir.

İkincisi, Demirsoy'un iddiası son derece mantıksızdır. Kendisi, insan vücudunun tasarlanmış olduğunu gösteren delillere karşı, "ama bu tasarımda kusurlar var, demek ki tasarlanmış değil" şeklinde mantık yürütmektedir. Oysa, bir varlığın tasarlanmış olup olmadığını anlamanın yolu, "kusurlu" olup olmadığını araştırmak değil, "tesadüfen" oluşmasının mümkün olup olmadığını araştırmaktır. Eğer tesadüfen oluşması matematiksel olarak imkansız ise, o zaman o nesnenin tasarlanmış olduğunu kesin olarak anlarız. Canlılarda ise durum tam bu şekildedir. Çünkü her canlının en küçük yapıtaşı olan proteinlerin en basitinin bile tesadüfen oluşma ihtimali, matematikte "imkansız"ın başladığı nokta olarak kabul edilen 10 üzeri 50'de 1'den çok çok daha küçüktür. (Ali Demirsoy'un örneğini tekrarlarsak, tek bir Sitokrom C proteininin tesadüflerle sentezlenmesi, "bir maymunun daktilo tuşlarına rastgele basarak insanlık tarihini hatasız yazması" gibidir.)

Bu bilimsel ve mantıksal açıklamaların ardından, Allah tarafından yaratılmış olduğu aşikar olan insanda neden hastalık ve kusurlar olduğu sorusuna dini açıdan bakabiliriz. Çünkü başta belirttiğimiz gibi bu bilimsel bir soru değil, dini bir sorudur.

Allah tarafından yaratılmış olan bir beden, yine yaratılış amacına uygun olarak, özellikle yaşlanmaya, kusurlar ve hastalıklarla karşılaşmaya başlayabilir. Çünkü Allah insanları, kibirden, Allah'a karşı büyüklenmekten veya dünyaya hırsla bağlanmaktan korumak için, eksik ve kusurlu olarak yaratmıştır. Nitekim bir ayette "**Allah sizden hafifletmek ister: (Çünkü) insan zayıf olarak yaratılmıştır**" (Nisa Suresi, 28) buyrulur ve insanın zaafları hatırlatılır. Bir başka ayette ise, insanın yaşlanmasının Allah'ın belirlediği bir plan üzere olduğu şöyle bildirilmektedir:

> **Allah sizi yarattı, sonra sizi öldürüyor, sizden kimi de, bildikten sonra bir şey bilmesin diye, ömrün en aşağı ucuna (yaşlılığa) geri çevrilir. Şüphesiz, Allah bilendir, herşeye güç yetirendir.** (Nahl Suresi, 70)

Yaratılış, insanın hiç hastalanmayacak, hiç yaşlanmayacak, hiç kusur ve eksiklik göstermeyecek bir bedenle yaratıldığı anlamına gelmemektedir ki, yaşlılık, hastalık ve

kusurlar "evrim lehinde" bir delil olsun. Aksine bunlar, çok büyük hikmetlerle ve özel olarak yaratılmış süreçlerdir.

Prof. Demirsoy ve diğer evrimciler, evrim teorisi lehinde bir iddia öne sürmek istiyorlarsa, yapmaları gereken şey, canlıların tesadüfen ortaya çıktıkları iddiasına kanıt bulmaktır. Örneğin insanın solunum sisteminin, beslenme sisteminin, duyma sisteminin, kemik yapısının, eklemlerinin, boşaltım sisteminin nasıl olup da sözde "evrim mekanizmalarıyla" (mutasyonla ve doğal seleksiyonla) ortaya çıktığını açıklamalıdırlar. Bunu ise elbette yapamamaktadırlar; çünkü bu organ ve sistemler, "**indirgenemez komplekslik**" özelliğine sahip olan yapılardır ve hayali evrim mekanizmalarıyla aşama aşama gelişmeleri imkansızdır.

Bu gerçek, "**eğer birbirini takip eden çok sayıda küçük değişiklikle kompleks bir organın oluşmasının imkansız olduğu gösterilse, teorim kesinlikle yıkılmış olacaktır"** diyen Darwin'in endişe ettiği gibi, evrim teorisini temelinden yıkmıştır.[76]

Prof. Demirsoy'un bizzat Darwin tarafından ortaya konmuş olan bu kıstası görmezden gelmesi, buna karşılık "eğer insan yaratılmışsa neden hasta oluyor" gibi bilim ve mantık dışı spekülasyonlara bel bağlaması, bizlere bir kez daha evrim savunucularının içine düştükleri bilimsel krizi göstermektedir.

Ali Demirsoy'un Saat Çarkları Yanılgısı

Philip Johnson, ABD'deki en önde gelen üniversitelerden biri olan California Berkeley'de uzun yıllar boyunca hukuk profesörlüğü yapmış ünlü bir akademisyendir. Kariyerinin bir aşamasında biyoloji ile ilgilenmeye başlamış, bu konuda çok kapsamlı araştırmalar yürütmüş, evrim teorisine yoğunlaşmış ve bu teoriye karşı çok önemli eleştiriler getirmiştir. 1991 yılından itibaren bu konuda pek çok kitap ve makalesi yayınlanmış, evrimci biyologlarla girdiği bilimsel tartışmalarda üstünlüğünü kanıtlamıştır.

Profesör Johnson, uzun yıllar süren hukuk kariyerinin ardından neden evrim teorisine ilgi duyduğunu ise şöyle açıklar:

> **Evrim teorisini savunan kitapları incelediğimde, suçluların hakimleri yanıltmak için başvurdukları küçük mantık oyunlarının benzerleriyle karşılaştım. Ve o zaman tüm bu evrim hikayesinin ardında bir şeylerin gizlendiğini fark ettim**.[77]

Bu küçük mantık oyunlarından biri, Ceviz Kabuğu programında Prof. Ali Demirsoy tarafından da kullanılmıştır. Demirsoy, mutasyonların bir saate isabet eden rastgele değişikliklere benzetilmiş olmasını konu edinmiş ve şöyle demiştir:

> Mutasyona çok yüklendiler izin verirseniz anlatayım. Mutasyonla değişim bir aldatmacadır (dediler). Bu bir saatin parçasının değiştirilmesine benzer. Parçası değiştirilen saat çalışır mı yargısına varılmış ve Sayın Babuna'nın da başkan olduğu vakıf yüzbinlerce adet kitap halka, öğretim üyelerine bedava hediye etmiştir. Şimdi mantıklı yargılama gücüne sahip yani düşünen insan kimliğindeki Allah'ın bir kulu bir insan kalkıp da şu soruyu sormamıştır. **Parçaları değiştirmeyi akleden birileri çıkmasaydı** biz hala devenin kuyruğunu tutarak ya da güneş saatine ya da kum saatine bakıyor olacaktık. **Bu parçalar küçük küçük zaman içinde değiştirildiği için on binlerce saat çeşidi ortaya çıkmıştır**.

Ali Demirsoy, bu sözleriyle büyük bir çelişkisini ortaya koymaktadır. Bu çelişkiyi ortaya koymak için, öncelikle mutasyonların ne olduğuna kısaca bakalım.

Mutasyonlar, canlıların genleri üzerinde gerçekleşen rastgele değişikliklerdir. Genellikle radyasyon, yüksek ısı gibi dış etkiler sonucu meydana gelirler. Dolayısıyla bir mutasyon, genetik yapıya isabet eden bir "darbe" sayılabilir. Bunun nasıl bir etki oluşturacağını gözümüzde canlandırabilmek için de, Demirsoy'un sözünü ettiği saat örneğini kullanabiliriz. Bir çalar saati alın, gözünüzü kapatıp içindeki çarklardan birini koparın veya saate bir çekiçle vurun; elbette bu şekilde saati bozarsınız. İşte mutasyonlar da genetik yapıyı bu şekilde bozarlar.

Demirsoy ise, üstteki sözleriyle, kendinden çok emin bir görüntü altında, çok büyük bir çarpıtma yapmaktadır. "Eğer birileri saatin içindeki çarkları değiştirmese, saatler gelişmezdi" demektedir. Bunu söylerken de çok önemli bir farkı gizlemektedir. Demirsoy'un sözünü ettiği değişiklikler, saatleri geliştirmek için, bilinçli ve amaçlı olarak yapılan değişikliklerdir. Saat yapımcıları "nasıl daha verimli, daha sağlam, daha iyi bir mekanizma geliştirebiliriz" diye düşünmüşler, hesaplamışlar ve ona göre yeni saat tipleri tasarlayıp üretmişlerdir.

Dolayısıyla Sayın Demirsoy'un da anlaması gerekir ki, tesadüfi değişiklik anlamına gelen mutasyonun, vermiş olduğu "saatçilerin saatleri geliştirmesi" örneğiyle hiçbir ilgisi yoktur. **Aslında Demirsoy'un vermiş olduğu bu örnek, evrim teorisinin tamamen aleyhinde bir mantık ortaya koymaktadır. Çünkü saat örneği bize göstermektedir**

ki, kompleks yapılar, ancak bilinçli tasarımlarla gelişir, bilinçsiz müdahaleler sonucunda ise bozulur.

Sayın Demirsoy bu örneği ya üzerinde fazla düşünmeden, hatalı bir muhakeme sonucunda vermiş ya da Prof. Philip Johnson'ın sözünü ettiği "küçük mantık oyunlarından" biri olarak kullanmıştır. Her iki alternatif de, Sayın Demirsoy'un, evrim teorisi hakkındaki inançlarını bir kez daha ve bu kez objektif bir şekilde gözden geçirmesi gerektiğini göstermektedir.

Ali Demirsoy'un "Gözün Evrimi" Yanılgısı

Prof. Ali Demirsoy, evrim teorisi konulu Ceviz Kabuğu programlarının ikincisinde, gözün kökeni hakkında da evrimci bir iddiada bulunmuştur. Programda insan gözünün son derece kompleks olan tasarımı gündeme gelmiş, bu tasarımda en ufak bir eksiklik olsa gözün görmeyeceği belirtilmiş ve Sayın Demirsoy da bunu onaylamıştır. Ancak buna karşılık, gözün rastlantılarla açıklanabileceği iddiasını korumuş ve "açıklama" olarak da Darwin'in 150 yıl önce öne sürdüğü iddiayı tekrarlamıştır: Bu iddiaya göre, doğadaki canlılarda farklı göz yapıları vardır, bazıları insan gözüne göre daha basit yapıdadır ve dolayısıyla söz konusu "basit" görme organlarından kompleks olanlarına doğru bir evrim gerçekleşmiş olabilir.

Ali Demirsoy bu iddiayı belirtip konuyu geçiştirmek istemiştir, ama orijinali Darwin'e ait olan bu iddia bir hurafeden başka bir şey değildir.

Bunun üç temel nedeni vardır:

1) "Basit gözler zamanla kompleks gözlere dönüştü" iddiasını ele almak için, öncelikle fosil kayıtlarına bakmak gerekir. Acaba bilinen en eski göz "basit" bir organ mıdır? Hayır, tam aksine, **bilinen en eski göz, şaşırtıcı derecede kompleks olan trilobit gözüdür**. Trilobitler, 500-530 milyon yıl önceki Kambriyen devirde diğer pek çok karmaşık tür gibi aniden ortaya çıkmış canlılardır. Fosil kayıtları, bu canlıların gözleri hakkında da çok detaylı tespitler yapılmasını sağlamıştır. Bir trilobit gözü yüzlerce küçük petekten oluşur ve bu peteklerin her birinin içinde çift mercek yer almaktadır. Harvard, Rochester ve Chicago Üniversiteleri'nden jeoloji profesörü David Raup; "Trilobitlerin gözü, ancak günümüzün iyi eğitim görmüş ve son derece yetenekli bir optik mühendisi tarafından geliştirilebilecek bir tasarıma sahipti" demektedir.[78]

2) Kaldı ki, Darwin'in ve Demirsoy'un "ilkel göz" olarak söz ettiği organlar da, asla rastlantılarla açıklanamayan kompleks ve indirgenemez bir yapıya sahiptirler. En basit şekliyle dahi olsa, "**görme"nin oluşabilmesi için, bir canlının bazı hücrelerinin ışığa duyarlı hale gelmesi, bu duyarlılığı elektriksel sinyallere aktaracak bir yeteneğe sahip olması, bu hücrelerden beyne gidecek olan özel sinir ağının oluşması ve beyinde de bu bilgiyi değerlendirecek bir "görme merkezi"nin meydana gelmesi gerekir**. Tüm bunların rastlantısal olarak ve aynı anda, aynı canlıda oluştuğunu öne sürmek ise akıl dışıdır. Evrimci yazar Cemal Yıldırım, evrim teorisini savunmak niyetiyle kaleme aldığı *Evrim Kuramı ve Bağnazlık* adlı kitabında bu gerçeği şöyle kabul eder:

> Görmek için çok sayıda düzeneğin işbirliğine ihtiyaç vardır: Göz ve gözün iç düzeneklerinin yanısıra beyindeki özel merkezlerle göz arasındaki bağıntılardan söz edilebilir. Bu karmaşık yapılaşma nasıl oluşmuştur? Biyologlara göre evrim sürecinde, gözün oluşumunda ilk adım, kimi ilkel canlılarda deri üzerinde ışığa duyarlı küçük bir bölümün belirmesiyle atılmıştır. Ancak **doğal seleksiyonda bu kadarcık bir oluşumun kendi başına canlıya sağladığı avantaj ne olabilir**? **Öyle bir oluşumla birlikte beyinde görsel merkez ile ona bağlı sinir ağının da kurulması gerekir**. Oldukça karmaşık olan bu birbirine bağlı düzenekler kurulmadıkça "görme" dediğimiz olayın ortaya çıkması beklenemez. Darwin varyasyonların rastgele ortaya çıktığı inancındaydı. Öyle olsaydı, görmenin gerektirdiği o kadar çok sayıda varyasyonun organizmanın değişik yerlerinde aynı zamanda oluşup uyum kurması gizemli bir bilmeceye dönüşmez miydi?.. Oysa görme için birbirini tamamlayıcı bir dizi değişikliklere ve bunların tam bir uyum ve eşgüdüm için çalışmasına ihtiyaç vardır… **Sıradan bir yumuşakça olan ibikin gözünde bizimkinde olduğu gibi retina, kornea ve selüloz dokulu lens vardır**. Şimdi evrim düzeyleri bu denli farklı iki türde bir dizi rastlantıyı gerektiren bu yapılaşmayı **salt doğal seleksiyonla nasıl açıklayabiliriz**?[79]

Görüldüğü gibi, her ne kadar Sayın Demirsoy "gözün kökeni" sorununu 150 yıllık köhne Darwinist masallarla geçiştirmeye çalışsa bile, evrimciler bu sorunun evrim teorisini çıkmaza sokan bir gerçek olduğunun farkındadırlar ve bunu kabul etmektedirler.

3) Ali Demirsoy'un Darwin'den aktararak öne sürdüğü gözün evrimi senaryosunun gizlemeye çalıştığı çok önemli bir nokta da, "ışığa duyarlı hale gelen hücre" hikayesidir. Acaba Darwin'in ve diğer evrimcilerin "görme, tek bir hücrenin ışığa duyarlı hale gelmesiyle başlamış olabilir" derken geçiştirdikleri bu yapı, nasıl bir tasarıma sahiptir?

Bu konuyu *Darwin's Black Box* adlı ünlü kitabında ele alan Amerikalı biyokimya profesörü, Michael Behe, Darwin'in gözün oluşumu hakkındaki yorumlarının, aslında 19. yüzyılın ilkel bilim düzeyinin bir ürünü olduğunu şöyle belirtmektedir:

> Darwin dünyanın büyük bir kısmını modern gözün basit bir yapıdan yavaş yavaş meydana geldiğine ikna etmiş görünüyordu, ama görme olayının başlama noktasının nereden geldiğini açıklamayı denememişti bile. Aksine Darwin, bu basit ışığa hassas noktanın yani gözün kökeni sorusunu bilerek gözardı etmişti... Bu soruyu gözardı etmek için de mükemmel bir bahanesi vardı: Bu tamamen on dokuzuncu yüzyıl bilimini aşmaktaydı. Gözün nasıl çalıştığı - yani, ışık fotonları retinaya ilk düştüğünde neler olduğu - o dönemde açıklanamazdı.[80]

Peki Darwin'in basit bir yapı olarak görüp geçiştirdiği bu sistem gerçekte nasıl çalışır? Gözün retina takabasındaki hücreler, üzerlerine gelen ışık parçacıklarını nasıl algılarlar? Michael Behe kitabında bu sorunun son 20 yılın bilimsel bulguları sayesinde ortaya çıkan cevabını detaylı olarak vermektedir. Son derece karmaşık olan bu sistemin detaylarına burada girmeyeceğiz, ancak tek söylenmesi gereken, retina hücrelerinin içinde gerçekleşen ve ışığın hücre tarafından algılanması işlemlerinin, domino taşları gibi art arda dizilmiş son derece kompleks bir biyokimyasal sistem olduğudur. Bu sistemin yanında "tesadüf", "doğal seleksiyon" gibi evrimci kavramlar gülünç kalmaktadır. (Ayrıntılı bilgi için bkz. Harun Yahya, *Hayatın Gerçek Kökeni*, İstanbul 2000, s. 255-257) Michael Behe, gözün kimyası ve evrim teorisi hakkında şu yorumu yapmaktadır:

> Darwin'in 19. yüzyılda açıklayamadığı **görme olayı ve gözün anatomik yapısı, gerçekten de hiçbir evrimci mantıkla açıklanamaz**. Evrim teorisinin öne sürdüğü açıklamalar o kadar basittir ki, gözde yaşanan ve kağıda dökülmesi bile zor olan inanılmaz derecedeki karmaşık işlemleri asla açıklayamaz.[81]

Dolayısıyla Prof. Ali Demirsoy'un gözün kökenini evrimci bir mantıkla açıklamak (daha doğrusu geçiştirmek) için öne sürdüğü "ilk başta ilkel gözler ortaya çıktı, sonra bunlar kompleks gözlere evrimleşti" şeklindeki senaryo, hiçbir bilimsel temeli olmayan, hiçbir zaman gerçekleşmemiş ve zaten gerçekleşmesi imkansız olan bir masaldır.

Çevre Şartlarının Genetik Bilgi Üzerinde Etkisi Olduğu Yanılgısı

Sayın Prof. Ali Demirsoy programda, başlangıçta çevre değişikliklerinin canlıların genetik yapısı üzerinde bir etkisi olmayacağını açıkça kabul etmiştir. Ancak bu ifadesinden birkaç dakika sonra, "zürafada boyu uzatan genler baskın çıkıyor. Uzatan genler yığılıyor, kısa genler eleniyor ve uzun süre sonra uzun boylu olunuyor" ifadesiyle zürafaların boylarının uzamasını çevre değişikliğine bağlayınca, ilk ifadeleriyle çok açık bir çelişkiye düşmüştür. Kendisine çevre değişikliklerinin yeni genetik özellikler meydana getiremeyeceği hatırlatılmıştır. Bunun üzerine, Sayın Demirsoy şu kelimelerle özetleyebileceğimiz bir cevap vermiştir:

> "Zürafanın boyunun uzama özelliği sonradan kazanılmıyor. Bu özelliği taşıyan gen zürafada zaten vardı. Ama çevre şartları değişmeden önce baskınlık kazanmamıştı. Çevre şartları değişince boyu uzatan genler baskın hale geldi ve böylece zürafaların boyu uzadı."

Yani Sayın Demirsoy şunu demeye getirmiştir:

> "Zürafanın boyunu uzatan gen eskiden beri bu türün kromozomlarında vardı. Bu gene ihtiyaç olmadığı dönemlerde baskın değildi, ama sonradan yüksek dallara uzanması gerektiği ortamda uzun boy geni baskınlık kazandı ve ön plana çıktı."

İşte bu cevap, evrimcilerin, genlerin evrimi konusunda sıkıştıklarında ortaya attıkları en klasik cevaptır. Bu cevapla asıl o genlerin nasıl tesadüfen ortaya çıktığını açıklama imkansızlığını örtbas etmeye çalışırlar. Oysa, bu cevap hem çelişkili, hem mantıksız, hem de dayanaksızdır.

Çelişkilidir, çünkü evrim teorisinin "genler önceden varolageliyordu, uygun şartlarda baskın hale geldiler" gibi bir iddiası hiç olmamıştır. Teori, "mutasyonların ortaya çıkardığı sözde olumlu özelliklerin doğal seleksiyonla seçilmesi" şeklinde temel bir mekanizma tarif etmiş, "evrimin ilerletici gücü" olarak da bunu benimsemiştir. Sayın Demirsoy'un varsayımı ise teorinin bu temel kabulüyle taban tabana zıttır. Zira evrimci otoriteler dahi doğal seleksiyonun fenotipe yansımayan genler üzerinde seçici etkisi olamayacağını bizzat kendileri kabul etmektedirler. Sayın Demirsoy, soruyu cevapsız bırakmama çabasına girince, teorinin temel kabulleriyle çelişkiye düşmüştür.

Mantıksızdır, çünkü böyle bir varsayımın kabulü halinde, tüm türlere ait tüm genetik özelliklerin daha önceki türlerin genlerinde mevcut olduğu, bunların sonradan uygun

şartlarda ortaya çıktığı gibi bir sonuç ortaya çıkmaktadır. Sayın Demirsoy'un kendi örneği üzerinden devam edecek olursak, zürafanın uzun boy geninin, teoriye göre zürafanın atası olan memeli türlerinin, onlardan önce kuşların, onlardan önce sürüngenlerin, onlardan önce de balıkların genlerinde bulunduğu gibi mantıksız bir neticeye ulaşılmaktadır.

Dayanaksızdır, çünkü, eğer Sayın Demirsoy'un iddiası doğru olsaydı, bugün de bunu doğrulayacak genetik veriler bulunurdu. Örneğin, aynı örnek için, zürafanın uzun boy geninin başka türlerin kromozomlarında "saklı" biçimde bulunması gerekirdi. Sadece bu gen değil, insanın iki ayaklı yürüyüşüne ait genetik bilgilerin, kedinin gece görüşüne ait genetik bilgilerin ve buna benzer birçok özelliklerin en azından belli bir kısmının diğer canlı türlerinde de tespit edilmesi gerekirdi. Ama bugüne kadar böyle bir tesbit söz konusu değildir, Sayın Demirsoy'un iddiası mesnetsizdir.

Ali Demirsoy'un Evrenin Kökeni ve Eınsteın Hakkındaki Yanlış Yorumu

Ali Demirsoy'un Ceviz Kabuğu programında ileri sürdüğü asılsız iddialardan bir diğeri, çağımızın ünlü fizikçisi Albert Einstein hakkındadır. Einstein'in 20. yüzyılın başlarında yaptığı astrofizik hesaplamalara bazı teorik katsayılar eklediği ve bundaki amacının ise hesaplamalarını o dönem yaygın kabul gören "sonsuz evren" modeline uydurmak olduğu bilinen bir gerçektir. Nitekim Einstein daha sonra bunu kariyerinin en büyük hatası olarak nitelemiştir. İşte Ali Demirsoy, Einstein'in bu yanılgısını belirtmiş ama bu arada çok önemli bir çarpıtma yapmıştır: Einstein'in, Allah'a inandığı için bu yanılgıya düştüğünü iddia etmiştir.

Oysa gerçek tam tersidir. Ve Demirsoy'un bu iddiası, son derece temel bir bilgi eksikliğinin ortaya dökülmesinden ibarettir. Şöyle ki:

Birincisi; "Sonsuz evren" düşüncesi Ali Demirsoy'un çarpıtmaya çalıştığı gibi yaratılışın bir iddiası değil, tam tersine materyalistlerin, evrimcilerin ve yaratılış karşıtlarının yüzyıllardır savunduğu bir iddiadır. Kökeni Antik Yunan'a dek uzanan bu "sonsuz evren" fikri, her devirde, ateistlerin, materyalistlerin ve din düşmanlarının felsefelerinin temelini oluşturmuştur. Bu görüş evrenin sonsuz büyüklükte olduğunu, zaman içinde sonsuzdan gelip sonsuza gittiğini, bir başlangıcı olmadığını, dolayısıyla yaratılmadığını savunur.

Bu iddiayı ısrarla sahiplenenlerden biri, 20. yüzyılın ilk yarısında yazdığı kitaplarla materyalizmin ve Marksizm'in ünlü bir savunucusu haline gelen Georges Politzer idi. Politzer, *Felsefenin Başlangıç İlkeleri* adlı kitabında, "sonsuz evren" modelinin geçerliliğine güvenerek yaratılışa şöyle karşı çıkmaktaydı:

Evren yaratılmış bir şey değildir. Eğer yaratılmış olsaydı, o takdirde, evrenin Tanrı tarafından belli bir anda yaratılmış olması ve evrenin yoktan var edilmiş olması gerekirdi. Bu ise bilimin kabul edemeyeceği bir şeydir.[82]

Oysa bilim, Politzer'in ve tüm diğer materyalistlerin derin bir yanılgı içinde bulunduklarını, evrenin "yoktan yaratıldığını" 20. yüzyılda gelişen "Big Bang" teorisi ile kanıtlamış durumdadır.

İkincisi; Ali Demirsoy'un anlattığı olayın aslı şudur: Sonsuz evren modelinin geçersizliğini 20. yüzyılda ilk fark eden bilim adamı Albert Einstein'dir. Einstein 1915 yılında ortaya koyduğu genel görecelik kuramıyla yaptığı hesaplarda evrenin sonsuz ve durağan olamayacağı sonucuna varmıştı. Ancak o ana kadar evrenin sonsuz ve sabit olduğu şeklindeki materyalist görüş astronomiye hakim olduğu için Einstein bu sonuç karşısında son derece şaşırmıştı. Dönemindeki astronomların da baskısıyla buluşunu hakim olan sonsuz evren modeline uydurabilmek için denklemlerine "kozmolojik sabit" adını verdiği bir faktör ilave etmişti.

Görüldüğü gibi Einstein buluşunu, sahip olduğu Allah inancına uydurabilmek için değil, tam tersine o dönemde tüm bilim dünyasına hakim olan materyalist dogmaya ters düşmemek için uyarlamak zorunda kalmıştır.

Üçüncüsü; Ali Demirsoy'un sözünü ettiği Edwin Hubble isimli bilim adamı ise evrenin genişlediğini, dolayısıyla sonlu olduğunu ve bir başlangıcı olduğunu ortaya koyarak "sonsuz ve durağan evren" şeklindeki materyalist görüşü kökünden yıkmıştır. Evrenin bir başlangıcı olması demek onun yoktan var olduğu, diğer bir deyimle, "yaratıldığı" anlamına gelmekteydi. Hubble'ın ortaya koyduğu, Ali Demirsoy'un da tasdik ettiği bu bilimsel gerçek, yani evrenin sonsuz olmadığı, bir başlangıcı olduğu ve genişlediği gerçeği ise büyük bir mucize olarak Kuran'da 14 yüzyıl öncesinden haber verilmekteydi:

Biz göğü 'büyük bir kudretle' bina ettik ve şüphesiz biz, onu genişleticiyiz. (Zariyat Suresi, 47)

Ünlü ateist felsefeci Anthony Flew da evrenin bir başlangıcı olduğunu ve sonlu olduğunu ispatlayan Big Bang teorisinin dini kaynakları doğruladığını şöyle itiraf etmektedir:

İtiraflarda bulunmanın insan ruhuna iyi geldiğini söylerler. Ben de bir itirafta bulunacağım: Big Bang modeli, bir ateist açısından oldukça sıkıntı vericidir. Çünkü bilim, dini kaynaklar tarafından savunulan bir iddiayı ispat etmiştir: Evrenin bir başlangıcı olduğu iddiasını.[83]

Görüldüğü gibi Ali Demirsoy'un saptırmaya çalıştığının aksine, evrenin sonlu olduğu ve başlangıcı olduğu yani "yaratıldığı" Kuran'ın bildirdiği bir gerçektir. Evrenin sonsuz olduğu, sonsuzdan gelip sonsuza gittiği şeklindeki bilim dışı ve dogmatik iddia ise materyalistlerin, ateistlerin savunduğu bir safsatadır.

Kısacası modern bilim Ali Demirsoy ve benzeri diğer materyalistlerin ve evrimcilerin iddia ettiklerinin aksine Kuran'ı tasdik etmekte, materyalist görüşü ise reddetmektedir.

Tüm bunlardan çıkan sonuç, Ali Demirsoy ve temsil ettiği evrimci zihniyetin, kendi önyargılarını savunmak ve bilimsel gerçekleri -her ne kadar aksini ispat etseler de- kendi dogmalarına alet edebilmek için ne derece vahim mantık ve muhakeme bozukluklarına düşebildikleridir.

Ali Demirsoy'un "Tercüme Çarpıtması" İddiası

Evrim teorisi konulu Ceviz Kabuğu programlarının ikincisinde, Darwin'in Türkler aleyhindeki hakaretamiz sözleri de gündeme gelmiştir. Ali Demirsoy, bir Türk olarak Avrupa'da Türk düşmanlığı ile karşılaştığını, buna çok üzüldüğünü anlattıktan sonra, programa katılan diğer yorumcular, bu Türk düşmanlığının temelinde Darwin'in ırkçı teorilerinin ve hatta doğrudan Türkleri hedef alan sözlerinin yattığını haklı olarak belirtmişlerdir. Gerçekten de Avrupa ırkçılığından ve Türk düşmanlığından rahatsızlık duyan Demirsoy'un, aynı zamanda her iki kavramın da sözde bilimsel kökenini oluşturan Darwinizm'e bağlı olması büyük bir çelişkidir.

Demirsoy da bu çelişkiyi fark etmiş olacak ki, "Darwin'in aslında Türk düşmanı olmadığını, buna delil olarak kullanılan alıntının çarpıtılarak tercüme edildiğini" ileri sürerek durumu kurtarmaya çalışmıştır. Oysa Demirsoy'un iddiası doğru değildir:

1) Ali Demirsoy Darwin'in Türkler hakkındaki hakaretamiz sözlerinin "Charles Darwin'in oğlu tarafından" söylendiğini ileri sürmüştür. Oysa gerçekte söz konusu sözler

Charles Darwin'e aittir ve Darwin'in W. Graham adlı dostuna yazdığı 3 Temmuz 1881 tarihli mektubunda geçmektedir. Ancak bu mektubu diğer pek çok mektupla beraber toplayıp kitap halinde yayınlatan kişi Charles Darwin'in oğlu Francis Darwin'dir.

2) Alıntıda Darwin'in Türkler hakkında hakaret boyutunda sözler söylediği tartışılmaz bir gerçektir. Türklerden bahsederken açıkça "lower races" ifadesini kullanmaktadır ki, anlamı "aşağı ırklar"dır.

3) Ali Demirsoy'un "tercüme çarpıtması" derken kast ettiği husus, muhtemelen alıntıda geçen "Turkish hollow" sözcüğünün tercümesiyle ilgilidir. Bu ifade ilgili kaynaklarda genellikle "Türk barbarlığı" olarak tercüme edilmektedir ki, Demirsoy'un itirazı ancak buna yönelik olabilir.

Ancak söz konusu tercümede kesinlikle bir çarpıtma yoktur. "Hollow" sözcüğünün İngilizcedeki ilk anlamı, "**boşluk**"tur. İçi boş bir yapıyı tarif eder. Örneğin kuş kemiklerinin içi boştur ve bundan "hollow bone structure" diye söz edilir. Ancak eğer Darwin'in "Turkish hollow" sözcüğü bu şekilde tercüme edilirse "Türk boşluğu" demek gerekecektir ki, bunun Türkçede bir mana taşımayacağı açıktır. Darwin'in kastı da bu olmamalıdır.

Nitekim kelimenin ikinci, üçüncü anlamlarına baktığımızda, konu biraz daha anlaşılır. İngilizce'nin en temel sözlüklerinden biri sayılan, 250 bin kelimelik, 1644 sayfalık *Webster's New Universal Unabridged Dictionary*'de hollow kelimesi "**without real of signigicant worth**" (**gerçek veya kayda değer bir değerden yoksun**) olarak tanımlanmaktadır.[84] Bunun Türkçe karşılığı ise "değersizdir".

Dolayısıyla Darwin "**Turkish hollow**" derken "**Türk değersizliği**" demek istemiştir.

Ancak Türkçe kullanım açısından "Türk değersizliği" ifadesi de gariptir. Dolayısıyla kastedilen manayı tam verebilmek için, uygun bir Türkçe kelime aramak gerekir. İşte "barbar" kelimesi bu noktada tercih edilmiştir. Çünkü Darwin "Türk değersizliği" derken, Türk milletinin kayda değer bir vasfa, kültür ve medeniyete sahip olmadığını iddia etmektedir ki, "medeniyetten yoksun, medenileşmemiş" anlamına gelen "barbar" kelimesi bu manayı birebir karşılamaktadır.

Sonuçta alıntının Türkçe tercümesinde hiçbir çarpıtma bulunmamaktadır. Sadece, kelimenin birebir tercümesi değil, aynı anlamı ifade edecek bir başka Türkçe kelime seçilmiştir ki, bu da tercümelerde kullanılan meşru bir tekniktir. Tüm bunlara rağmen, Ali Demirsoy "barbar" kelimesini kabul etmediği takdirde geriye kalan tek seçenek olan "değersiz" kelimesini tercih etmek zorunda kalacaktır ki bu durumun da ne Türk Milleti'ni

bu şekilde tanımlayan Darwin'i ne de ona büyük sevgi ve hayranlık besleyen takipçilerini mazur göstermeyeceği açıktır.

Ali Demirsoy'un "Yaratılışı Savunanı Üniversiteden Atma" Tehdidi

Ali Demirsoy'un "evrim delili" sandığı örnekler bu kadar çürük iken, kendisi, evrim teorisine bağlılık anlamında çok büyük bir dogmatizm sergilemiştir. Canlıları Allah'ın yarattığını savunan bir insanı bilim adamı saymayacağını, böyle bir insanı "kolundan tutup üniversitenin kapısına koyacağını", "asla akademik kariyer yapmasına izin vermeyeceğini" söylemiştir. Bu, evrimcilerin, tamamen yanlış bir teoriye inanmalarına rağmen, ne kadar "gözü kapalı" bir tarafgirlik içinde olduklarını gösteren çok önemli bir örnektir.

Demirsoy'un, programın sunucusu Hulki Cevizoğlu ile diyaloğu sırasında sarf ettiği bu sözlerin dökümü aşağıdaki gibidir:

Hulki Cevizoğlu- Allah inancınızı soruyorum.

Ali Demirsoy- Bakın bir bilim adamına bu sorulmaz. **Eğer bir bilim adamı herhangi bir şekilde Tanrı'ya inanırsa üniversitede bulunmaması lazım.**...

Hulki Cevizoğlu- **Demin söylediğiniz çok çarpıcı bir şey. Tanrı'ya inanan bilim adamı olamaz mı dediniz?**

Ali Demirsoy- **Mümkün değil. Çünkü doğal kuralların konulduğu yerden siz Tanrısal tasarıma inanıldığı bir yerde siz değiştirmeye kalkamazsınız ki.** Bu nedenle de semavi dinlerin yoğun olarak uygulandığı yerlerde bilimin gelişmesinde çok büyük engeller olmuştur.

Hulki Cevizoğlu- Siz hala üniversitede devam ediyorsunuz.

Ali Demirsoy- Şimdilik devam ediyoruz.

Hulki Cevizoğlu- Asistanlarınız, sizin yanınızda çalışan akademik çalışma yapan var mı arkadaşlarınız?

Demirsoy- Doğal olarak var tabi. Çok hem de.

Hulki Cevizoğlu- Yani ne bileyim doçentlik tezlerine doktora jürilerine girdiğiniz öğrencileriniz yok mu?

Ali Demirsoy- Var. Olmaz olur mu?

Hulki Cevizoğlu- Ben şimdi size kendimden örnek vereyim de kimsenin adı geçmesin. Ben sizin öğrenciniz olsam sizin üniversitenizde bir doktora öğrenci olsam ve tezimi

sizin de bulunduğunuz bir jüride savunuyor olsam, siz önce bana tezimi kabul edip etmemek için önce inançlı olup olmadığımı test edip, ona göre mi…

Ali Demirsoy- Kesinlikle hayır. Öyle birşey soramayız. O insan haklarına aykırı.

Hulki Cevizoğlu- **Ama peki Tanrı'ya inanan bilim adamı olamaz derseniz, bilim adamı olmanın temelinde de önce doktora yapmak geliyor**.

Ali Demirsoy- **Özür dilerim inanma başka şey eylem başka şey siz eğer tezin içerisine yazarsanız ki "Bu Allah'ın hikmetidir yapacak bir şey yok". Ben o gün sizi üniversiteden dışarı atarım.**

Demirsoy'un "tezin içine bu Allah'ın hikmetidir yazarsa" ifadesiyle kast ettiği, bir bilim adamının doktora tezinde canlıların yaratılmış olduğu sonucuna varmasıdır. Ve Demirsoy, bu sonuca varan bir kimseyi "üniversitenin dışına atacağını" söylemektedir. Yani ya Ali Demirsoy gibi 19. yüzyıldan kalma Darwinist hurafelere inanmak gerekmektedir ya da üniversitede hayat hakkı yoktur. Hiç şüphesiz Ali Demirsoy'un bu yaklaşımı, bilim adamı kimliğiyle hiçbir şekilde uyuşmayan, son derece baskıcı ve dogmatik bir tavırdır.

Ali Demirsoy'un Biyolojik Faşizm Yanılgısı

Türkiye'nin en önde gelen Darwinistlerinden biri olan Prof. Ali Demirsoy'un bir özelliği de, 19. yüzyılın sonlarında bazı evrimci biyologlar tarafından geliştirilen ve sonra da Nazi Almanyası'nda uygulanan "öjeni" adlı teoriye inanmasıdır.

Öjeni, "ırk ıslahı" anlamına gelen bir kavramdır. Darwin'in yolunu izleyen biyologlar tarafından ortaya atılmıştır. İnsanları bir hayvan türü olarak gören, dolayısıyla hayvanlar için geçerli kuralları insanlara uygulayan öjeni teorisyenleri, insan neslinin de inekler veya köpekler gibi "hayvan yetiştiriciliği" yöntemiyle geliştirilmesini hedeflemiştir. Öjeni teorisyenlerine göre bir toplumdaki sakatlar ve hastaların çoğalması önlenmeli, (gerekirse bunlar öldürülmeli) sağlıklı bireyler ise bolca "çiftleştirilerek" sağlıklı ve güçlü nesiller oluşturulmalıdır.

Bu teoriyi ilk kez isimlendiren ve uygulayan kişi, Charles Darwin'in kuzeni olan Francis Galton'dur. Galton'dan sonra ise, Almanya'nın en ünlü Darwinist biyoloğu Ernst Haeckel (1834-1919), bu teoriyi geliştirmiştir. Haeckel, bir ırkı geliştirmek ve sözde evrimsel ilerlemesini hızlandırmak için, sakat, geri zekalı ve kalıtsal hastalıklara sahip insanların öldürülmesini savunmuştur! Haeckel, *Wonders of Life* adlı kitabında, "**sakat doğan bebeklerin hiç vakit yitirilmeden öldürülmesini**" savunmuş ve bu bebeklerin henüz bir bilince sahip olmadıklarını ileri sürerek "bunun bir cinayet sayılmayacağını" iddia

etmiştir.[85] Haeckel sadece sakat doğan bebeklerin değil, toplumun sözde evrimine engel olan tüm hasta ve sakat insanların "evrim yasaları" gereğince ayıklanmasını istemiştir. Hastaların tedavi edilmesine karşı çıkmış, bu tedavinin doğal seleksiyonu engellediğini ileri sürerek şöyle yazmıştır:

> İyileşmesi mümkün olmayan yüz binlerce hasta, örneğin akıl hastaları, cüzzamlılar, kanser hastaları yapay olarak hayatta tutulmakta, ama bu kendilerine veya toplumun geneline hiçbir yarar getirmemektedir... Bu kötülükten kurtulabilmek için, yetkili bir komisyonun kararı ve gözlemiyle **hastalara hızlı ve etkili bir zehir verilmelidir**.[86]

Haeckel'in teorisini kurduğu bu vahşet, Nazi Almanyası tarafından uygulamaya kondu. Darwin'in ırk teorisini benimseyen Naziler, iktidara geldikten kısa bir süre sonra, resmi bir öjeni politikası başlattılar. Alman toplumu içindeki akıl hastaları, sakatlar, doğuştan körler ve kalıtsal hastalıklara sahip olanlar, özel "**sterilizasyon merkezleri**"nde toplandılar. Bu kişilere, Alman ırkının saflığını ve evrimsel ilerleyişini bozan parazitler olarak bakılıyordu. Nitekim bir süre sonra toplumdan soyutlanan bu insanlar, Hitler'den gelen gizli bir talimata göre **öldürülmeye** başlanacaktı.

Naziler bu insanlık dışı teoriyi uygulamakta gecikmediler. İktidara geldikleri 1933 yılında "**ırksal sterilizasyon**" kanunları çıkartıldı. Bu kanunlara göre sakatlar, zeka özürlüler, hastalıklı kimseler kısırlaştırılmalı ve böylece üremeleri engellenmeliydi. Hatta, toplumdan soyutlanmalı ve bu nedenle belli merkezlerde toplanmalıydılar. Naziler bu merkezleri vakit yitirmeden kurdular ve pek çok insanı buralara toplayıp hayvan muamelesi gösterdiler. "Nazi Kutsal Sağlık Mahkemeleri" ilk üç yıl içerisinde 80.000 kişiye kısırlaştırma ameliyatı yaptı.

Zaman içinde Almanların öjeni politikaları daha da şiddetlendi ve sonuçta geri zekalılara, delilere ve diğer istenmeyen kişilere "**ötenazi**" uygulandı. **Yani bu kişiler, ilaç verilmek suretiyle öldürüldüler**. Bu dönemde kaydedilmiş bazı film ve fotoğraf görüntüleri, Nazi doktorları tarafından zehir enjekte edilerek öldürülen binlerce akıl hastası veya sakat insanın içler acısı durumunu göstermektedir.[87] Yaşlılar ve küçük çocuklar dahi bu vahşetin hedefi olmuşlardır.

Nazi Almanyası'nın ortadan kalkmasıyla birlikte, öjeni teorisi de unutulmaya yüz tutmuştur. Ama ne ilginçtir ki, Türkiye'nin en önde gelen Darwinistleri'nden biri olan Prof. Ali Demirsoy, bu vahşet teorisini yeniden uygulama niyetindedir. Prof. Demirsoy, bu konudaki görüşlerini, Aralık 1997'de Ankara'da düzenlenen "Türkiye Sorunlarına Çözüm

Konferansı"nda ortaya koymuştur. Demirsoy'un konferans kayıtlarında geçen ilgili ifadesi aynen şu şekildedir:

> Her ne kadar politikacılar kürsülerden sık sık 'halkın sağduyusuna güven' diye bağırsalar da, bir toplumun sağduyuyla yönlendirilemeyeceği açıktır. Bakın, bu kayık su alıyor, diyoruz ki; "bu kayığın içerisinden birilerinin ayıklanması lazım". Eğer derseniz ki; "yok illa efendim bir söyleneni anlamayan, hırsızlık yapan adamlar bu kayığın içinde kalsın"... **Bana sorarsanız, ben biyolojik bir faşistim, ana karnında dördüncü ayında bu özellikleri gösteren kişileri dışarı almak lazım**.[88]

Kısacası Ali Demirsoy, evrimci biyologların anne rahmindeki bebekleri genetik olarak incelemelerini ve "mahsurlu" gördükleri bebekleri, doğumuna izin vermeden anne rahminden çıkarmalarını, yani öldürmelerini savunmaktadır. Bunun 1930'larda Nazi Almanyası'nda uygulanan vahşetlerden hiçbir farkı yoktur. (Bunun son derece hatalı bir düşünce olduğu da açıktır, eğer bir insan genetik olarak "olumsuz" özelliklere sahip olsa, örneğin Demirsoy'un söylediği gibi, "laf anlamayan", hırsızlık yapmaya yatkın biri olsa bile, eğitim yoluyla kolaylıkla topluma kazandırılabilir. Genler, insan davranışlarını yönlendiren etkenlerden sadece birisidir ve bir insanın kültürü ve dünya görüşü her zaman için daha baskındır.)

Ceviz Kabuğu programında da Ali Demirsoy'un bu görüşü gündeme gelmiş ve kendisi "biyolojik faşizm"in savunmaya devam etmiştir.

Sonuçta, 21. yüzyılda ülkemizde biyoloji konusunda en önde gelen isimlerden biri olan bir bilim adamının hala Nazi teorilerine inanması, bunları ciddi ciddi savunması, ülkemiz açısından oldukça endişe verici bir durumdur. Görülen odur ki, ülkemizdeki evrimci topluluğun acil bir zihniyet değişikliğine ihtiyacı vardır. Yoksa, "**Allah yarattı diyeni üniversiteden atarım**" veya "**genetik yönden uygun bulmadığım bebekleri dördüncü ayda öldürürüm**" gibi akıl almaz düşüncelerle, Türkiye'nin toplumsal barış ve huzuruna yönelik büyük bir tehdit haline geleceklerdir.

Sayın Demirsoy'a Bir Tavsiye

Önceki sayfalarda Prof. Ali Demirsoy'un yanılgılarını bilimsel kanıtlarla açıkladık. Ancak tüm bunların yanında, kendisini -ve diğer pek çok evrimciyi- evrimci olmaya

zorlayan birtakım ideolojik ve hatta psikolojik etkenler vardır ki, bunları da belirtmeyi gerekli görüyoruz.

Sayın Prof. Ali Demirsoy, evrim teorisi konulu Ceviz Kabuğu programlarının ikincisinde, Türkiye'yi ve İslam dünyasını sevdiğini, "milletine ve hatta ümmetine hizmet etmek için" biyoloji ile uğraştığını belirtmiştir. Bu kuşkusuz takdir edilecek bir yaklaşımdır. Ancak Sayın Demirsoy artık fark etmelidir ki, "hizmet" için seçmiş olduğu yol yanlıştır. Kendisi "yaratılış dogmadır, Darwinizm bilimdir" şeklindeki, sürekli tekrarladığı yanlış ve dar bir şablon içinde düşünmekte, bu yanılgı içinde farkında olmadan hem çevresine hem de kendisine zarar vermektedir. Biyolojik araştırmalarında gösterdiği titizliği, bu araştırmaları yorumlarken de göstermeli, dogmatizmden gerçekten uzak durarak canlılığın kökenini bir kez daha düşünmelidir.

Ayrıca hatırlatmak gerekir ki, "ben bunca yıl evrim teorisini savundum, bundan vazgeçersem itibarımı yitiririm" şeklindeki muhtemel bir düşünce de son derece yanlış olacaktır. Dürüst, şahsiyetli ve onurlu bir insan, yaptığı hatayı fark ettiğinde, bu hata ne kadar büyük olursa olsun, hiç tereddüt etmeden bunu terk eden ve gördüğü gerçeği kabul eden insandır. Hatasını görmek ve düzeltmek insanı küçültmez, büyütür. Büyük insanlar, kibirlerini, gururlarını, "insanlar ne der" endişelerini bir kenara bırakıp, tam bir samimiyet içinde sadece gerçeğin peşinde giden insanlardır.

Evrim teorisi konulu Ceviz Kabuğu programlarının ikincisinde, Sayın Demirsoy'un iç dünyası da kısmen ekranlara yansımıştır. Kendisinin katı, duygusuz, ruhsuz bir insan olmadığı tüm izleyiciler tarafından görülmüştür. Ailesinin kaybından dolayı yaşamış olduğu derin üzüntü ve onlara karşı olan sevgisi aşikardır.

Peki ama **Sayın Demirsoy hiç düşünmüş müdür; "seven, üzülen, hatıraları olan, sevdiklerine özlem duyan, merhamet eden, tüm bunları hisseden ben kimim" diye**?

Sayın Demirsoy'un inandığı evrim teorisine göre, insan, rastgele yan yana gelmiş atomlardan, moleküllerden ve bunların arasındaki kimyasal reaksiyonlardan ibarettir. Oysa bizzat Sayın Demirsoy'un—ve tüm insanların—duyguları, bu iddianın saçmalığını göstermeye yeter. **Seven, üzülen, hatıraları olan, özlem duyan, ağlayan, kimi zaman öfkelenen insan, nasıl olur da "atomlar, moleküller ve bunların arasındaki kimyasal reaksiyonlar"dan ibaret olur**? Hangi atom hissetmeyi bilir? Hangi atom ailesini sever, sevdiklerini özler, hayal kurar, kendisine amaç belirler?

İnsanın bir "atom yığını" olmadığı, bunun çok daha ötesinde, farklı bir benliğe sahip olduğu aşikardır. Bu benlik, şu veya bu atom, mokekül veya reaksiyon değil, madde ötesi bir varlık olan "ruh"tur.

Ve bu ruhu yaratmış olan sonsuz kudret sahibi bir Yaratıcı vardır.

Sayın Demirsoy'a bu gerçek üzerinde tekrar düşünmesini tavsiye ediyoruz. Belki şimdiye kadar bu konu ne zaman aklına gelse, "bunlar dogmatik fikirler, düşünmemem lazım" gibi yanlış bir mantıkla kendisini aldatıp düşünmekten kaçınmış olabilir. Ama gerçeği görmenin ve kabul etmenin yaşı yoktur. Ve başta belirttiğimiz gibi, bu gerçeği görmek Ali Demirsoy'u küçültmeyecek, aksine büyütecektir. Ve ona bambaşka bir hayatın kapılarını açacaktır.

"EVRİMCİ YARATILIŞ"

TEZİNDEKİ YANILGILAR

Evrim teorisi konulu Ceviz Kabuğu programlarında evrim teorisi lehinde söz alan kimselerin, temelde yaratılışı reddetmek amacında oldukları açıkça görülen bir gerçektir. Ancak bunun yanında, programda söz alan bazı yorumcular, evrim teorisi ile yaratılış arasında bir tür "orta nokta" bulmaya çalışmışlar, hatta evrim teorisine Kuran'da delil bulmak istemişlerdir.

Söz konusu "evrimci yaratılış" teorisi de bir yanılgıdır ve bu bölümde cevaplandırılacaktır. Ancak bundan önce, bir hususu belirtmek gerekir.

Gözlerden asla kaçmaması gereken bir gerçek, evrim teorisi-yaratılış tartışmasında temel meselenin "tesadüf" iddiasında odaklanmış olmasıdır. Evrim teorisini savunanlar, canlılığın bir tesadüfler zinciri ile oluştuğu iddiasındadırlar. Darwin'in yazılarının özü budur ve onu izleyen tüm evrimciler aynı iddiayı korumaktadır. Evrim teorisinin varlık amacı bu iddiadır. Aynı zamanda evrim teorisinin saçmalığı da bu iddiadan kaynaklanmaktadır, çünkü bilim doğada "tesadüfün" değil "tasarımın" hakim olduğunu göstermektedir. Dolayısıyla, bir insan "tesadüf" iddiasını kabul etmedikten, canlıların Allah tarafından yaratıldığını tasdik ettikten sonra, temelde doğru bir anlayışa kavuşmuş olur.

Yaratılış gerçeğini kavradıktan sonra ise, bir insanın yapması gereken, "yaratılışın nasıl bir sistemle olduğunu" anlamaya çalışmaktır. Bunun için önünde iki kaynak vardır:

1) Bilimsel kanıtlar, özellikle de canlıların dünya üzerinde nasıl bir formda çıktıklarını gösteren fosil kayıtları.

2) Kuran'da bu konuda verilen İlahi bilgiler.

İşte "evrimci yaratılış" tezi, bu iki kaynak açısından da hatalıdır. Ne bilimsel bulgular canlı türlerinin birbirine dönüştüğünü göstermektedir, ne de Kuran ayetlerinde yaratılışın bu şekilde olduğuna dair bir ifade vardır. Aksine, fosil kayıtları farklı canlı gruplarının yeryüzünde aniden ve özgün yapılarıyla belirdiklerini göstermektedir. Kuran ayetleri ise, canlıların Allah tarafından metafizik bir biçimde, tek bir "Ol" emriyle yaratıldığını haber vermektedir.

Evrim teorisini geçersiz kılan bilimsel kanıtları kitabın önceki bölümlerinde ele aldığımız için, bu kısımda sadece Kuran ayetlerini inceleyecek ve "evrimci yaratılış" tezini savunan yorumcuların bazı ayetler hakkındaki hatalı yorumlarını ortaya koyacağız.

İsrailoğulları'nın Maymun Kılınmasının Evrimle Hiçbir İlgisi Yoktur

Ceviz Kabuğu programında gündeme gelen "Evrimci yaratılış" tezi yönündeki yorumlardan biri, programının sunucusu Sayın Hulki Cevizoğlu'na aittir.

Öncelikle belirtmek gerekir ki, Sayın Cevizoğlu, daha önceki bazı programlarında da olduğu gibi, evrim teorisi konulu programlarda da olumlu bir yaklaşım sergilemiş, evrimci konuşmacıların bazı mantıksal çelişkilerini tespit ederek cevaplandırmış, tartışmayı akılcı bir zeminde tutmaya gayret etmiştir. Ancak Hulki Cevizoğlu'nun bir ayet konusundaki yorumu isabetli değildir. Kendisi ilk programda aşağıdaki ayeti okumuş ve buradan evrim teorisinin insan-maymun akrabalığı iddiasına bir paralellik kurmak istemiştir:

> **Andolsun, sizden (İsrailoğullarından) cumartesi (günü) yasağı çiğneyenleri elbette biliyorsunuz. İşte biz, onlara: "Aşağılık maymunlar olun" dedik. Bunu, hem çağdaşlarına, hem sonra gelecek olanlara 'ibret verici bir ceza', takva sahipleri için de bir öğüt kıldık. (Bakara Suresi, 65-66)**

Oysa ayetten evrim teorisine paralel bir mana çıkarılamayacağı aşikardır. Bunun bir kaç ayrı sebebi vardır:

1) Ayette kast edilen ceza, programda Prof. Babuna'nın da belirtmiş olduğu gibi, büyük olasılıkla manevi bir anlamdadır. Yani söz konusu Yahudilerin fiziksel anlamda değil, karakter yönünden maymuna benzetilmiş olması kuvvetle muhtemeldir.

2) Eğer kast edilen ceza fiziki manada gerçekleşmiş olsa bile, bu doğa kanunlarının dışında gerçekleşen bir mucize olur. Burada Allah'ın dilemesiyle, bir anda mucizevi bir dönüştürme, yani bilinçli bir yaratılış söz konusudur. Evrim teorisi ise, türlerin milyonlarca yıllık zaman dilimlerinde rastlantılarla yavaş ve kademeli olarak birbirlerine dönüştüklerini öne sürer. Dolayısıyla Kuran'da bildirilen bu hadiseyle evrimin savunduğu senaryonun birbirleriyle hiçbir ilişkisi yoktur.

3) Ayette kast edilen ceza, tarihte tek bir kez ve sınırlı sayıda insan için gerçekleşmiştir. Oysa evrim teorisi tüm insanların maymunlar ile akraba oldukları gibi bir senaryo öne sürer.

4) Ayette, insanların maymuna dönüşmesinden söz edilmektedir. Oysaki evrim teorisinin iddiası ters yöndedir.

5) Kuran'da, Maide Suresi'nin 60. ayetinde de Allah'ın gazablandığı sapkın bir topluluğun maymunlara ve domuzlara çevrildiğinden bahsedillir. Ayet şöyledir:

De ki: "Allah katında, 'kesinleşmiş bir ceza olarak' bundan daha kötüsünü haber vereyim mi? Allah'ın kendisine lanet ettiği, ona karşı gazablandığı ve onlardan maymunlar ve domuzlar kıldığı ile tağuta tapanlar; işte bunlar, yerleri daha kötü ve dümdüz yoldan daha çok sapmışlardır." (Maide Suresi, 60)

Bu durumda, baştan beri incelediğimiz hatalı mantık örgüsü, ayette insanın yalnız maymunla değil domuzla arasında da bir evrimsel bağa işaret olduğu gibi gerçek dışı bir sonucu çıkartacaktır. Halbuki evrimcilerin dahi domuzla insan arasında böyle bir bağlantı olduğuna dair bir iddiaları yoktur.

Buraya kadar da anlaşıldığı gibi, Kuran'ın bazı ayetlerinde evrim teorisine dair birtakım işaretler bulunduğu iddiası hem Kuran'ın bütünüyle hem de evrim teorisinin kendi tezleriyle çelişen bir yanılgıdır.

PROF. İSMAİL YAKIT'IN "EVRİMCİ YARATILIŞ" YANILGILARI

Evrim teorisi konulu Ceviz Kabuğu programlarının ikincisinde stüdyo konuğu olan Süleyman Demirel Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dekanı Prof. İsmail Yakıt da "Kuran'da insanın evriminin söz konusu olduğu" yönünde bazı iddialarda bulunmuştur. Sayın Yakıt daha da ileri giderek sözde "evrimin İlahi bir kanun olduğunu" ileri sürmüş, bazı ayetleri de bu iddialarına delil olarak yorumlamıştır.

Ancak Sayın Yakıt'ın bu iddiaları isabetli değildir. Kendisi bazı ayetleri yanlış yorumlamaktadır. Gerçekte ise Kuran'da evrim teorisine dayanak oluşturan hiçbir ifade yoktur. İlerleyen maddelerde Sayın Yakıt'ın yanılgıları incelenecektir.

1. Yanılgı: İnsanın "Evrimsel Merhaleler" Sonucu Yaratıldığı Yanılgısı

"Size ne oluyor ki, Allah'tan bir vakarı ummuyorsunuz? Oysa O, sizi gerçekten <u>tavır tavır</u> yaratmıştır." (Nuh Suresi, 13-14)

İsmail Yakıt yukarıdaki ayette geçen "tavır tavır" kelimesini "evrim merhalelerinden geçirerek" şeklinde çevirmiştir. Oysa ayette geçen Arapça "etvaren" kelimesinin "evrim merhaleleri" şeklinde çevrilmesi Sayın Yakıt'ın tamamen şahsi yorumudur ve İslam alimleri tarafından da ittifakla kabul görmemektedir.

"Etvar" kelimesi **"tavır, halet, durum"** anlamına gelen "Tavru" kelimesinin çoğuludur ve Kuran'da bu şekilde başka bir ayette geçmemektedir. İslam alimlerinin bu ayetle ilgili tefsirleri de bu gerçeği ortaya koymaktadır:

Elmalılı Muhammed Hamdi Yazır, Kuran-ı Kerim Tefsiri'nde bu ayeti **"Oysa o sizi aşama aşama birçok hallerden geçirerek yaratmıştır"** şeklinde tercüme etmiştir. Ayetin tefsirinde bu aşamaları "evrim mertebeleri" şeklinde ifade etmiştir. Ancak burada "evrim mertebeleri" ifadesi ile kast edilen mananın insanın farklı bir canlı türünden kaynaklandığını öne süren evrim teorisi ile hiçbir ilgisi yoktur. Nitekim tefsirin hemen devamında bu aşamaların neler olduğu şöyle ifade edilmektedir:

> "… Ebu's-Suud'un açıklamasına göre; önce unsurlar halinde, sonra gıdalar halinde, sonra karışımlar halinde, sonra sperma halinde, sonra embriyon halinde, sonra et parçası halinde, sonra kemik ve et halinde, sonra da bambaşka bir yaratılışla şekil vermiştir. "Yaratanların en güzeli olan Allah'ın şanı ne yücedir." (Müminun Suresi, 23/14). Bunları yapan o güzel yaratıcı ululama ve saygıya layık değil mi? O sizi daha başka bir şekil ve yaratışla yükseltemez mi? Yahut ezip yok ederek elem verici o azaplara düşüremez mi? Siz niye bunları düşünmüyorsunuz?"[89]

Elmalılı'nın yukarıdaki ifadelerinden de anlaşıldığı gibi, bu ayette geçen aşamalar bir insanın sperm olarak ulaştığı anne rahminde, önce embriyo, ardından bir et parçası, sonra kemik ve et haline gelişip, sonra da bir insan olarak dünyaya gelişini ifade etmektedir.

İmam Taberi'nin Tefsiri'nde Nuh Suresi'nin 14. ayeti; "**Halbuki O sizi merhalelerden geçirerek yaratmıştır"** şeklinde çevrilmiş ve "Önce sperma halindeydiniz; sonra sizi kan pıhtısına, ondan sonra da bir çiğnem et parçasına dönüştürüp yarattı" şeklinde açıklanmıştır.[90]

Ömer Nasuhi Bilmen ise ayeti; "**Halbuki, sizi muhakkak türlü türlü derecelerde yaratmıştır"** şeklinde çevirmiş ve şu şekilde tefsir etmiştir:

> Haalık-ı Kerim (sizi muhakkak türlü türlü derecelerde) muhtelif suretlerde (yaratmıştır). Siz bidayeten birer nutfe idiniz, sonra kan parçası, et parçası, kemik sahibi oldunuz, sonra da bir insan olarak vücut sahasına atıldınız. Bütün bu muhtelif, ibret feza hadiseler, inkılaplar, bir Haalık-ı Hakim'in varlığına, kudret ve azametine birer parlak delil değil midir? Ne için siz kendi yaradılışınızı hiç düşünmüyorsunuz!"[91]

Görüldüğü gibi İslam alimleri Nuh Suresi'nin 14. ayetinde geçen ifadeyi ittifakla aynı şekilde yorumlamış, sperm halinden insan haline geliş arasındaki aşamalar olduğunu ifade etmişlerdir.

Ayetin bu şekilde yorumlanması gerektiği ise, "Kuran ayetlerinin yine Kuran ayetlerine göre tefsir edilmesi" prensibi gereğince açıktır. Çünkü Allah başka ayetlerde insanın yaratılış aşamalarını anne rahmindeki aşamalar olarak anlatmaktadır. Dolayısıyla "etvaren" kelimesinden bu mananın çıkarılması gerekir. Bu kelimeden, insanın kökenini bir başka canlı türüne bağlamaya çalışan evrim teorisine dayanak aramak, dayanaksız bir yorumdur.

2. Yanılgı: Kuran'da Evrimsel Sürece İşaret Bulunduğu Yanılgısı

"**Gerçek şu ki, insanın üzerinden, daha kendisi anılmaya değer bir şey değilken, uzun zamanlardan (dehr) bir süre (hin) gelip-geçti**." (İnsan Suresi, 1)

Yukarıdaki ayet gerek Sayın İsmail Yakıt'ın gerekse programa İstanbul'dan katılan Sayın Cengiz Özakıncı'nın evrime delil olarak sundukları bir diğer ifadedir. Yine Sayın Yakıt'ın kişisel yorumlarına dayalı bir çeviriyle "kendisinden anılmaya değer bir şey değilken" ifadesi "insanın bir insan olmadan önceki hallerinin ifade edildiği" şeklinde açıklanmıştır. Oysa ilk iddia gibi bu evrimci iddia da gerçeklerden uzaktır.

Altı çizili ifadenin Arapçası şu şekildedir:

"lem yekun şeyen mezkuren"

Lem yekun : değildi

Şey'en : bir şey

Mezkuren : zikredilen, adı geçen

Bu ifadeyi "evrimsel yaratılış"a bir delil olarak göstermek çok zorlama bir yorumdur. Nitekim bu ayet İslam alimleri tarafından evrimsel bir süreç olarak yorumlanmamaktadır. Örneğin Elmalılı Hamdi Yazır bu ayetteki zaman ifadesini şu şekilde tefsir eder:

"Başlangıçta ilk maddeleri olan unsurlar ve madenler, sonra onlardan aşama aşama yaratılıp orta maddeleri olan bitkisel, hayvansal gıdalar "çamur hülasası" (Müminun, 23/12), sonra onlardan süzülen yakın maddesi olan meniye doğru yavaş yavaş aşama ve mertebeler içinde gelen bir şey olmuş, fakat insan diye anılan şey olmamıştı. Gerçekte insanın her ferdi gibi cinsi de ezeli değil, sonradan olmadır. Hem dehrin başlangıcından, âlemin yaratılışından çok sonra var olmuştur."[92]

Ömer Nasuhi Bilmen ise ayeti şu şekilde tefsir eder:

"**Bu ayetler, Cenab-ı Hak'kın insanları hiç mevcut, malum değillerken bilahare birer katre sudan işitir ve görür bir halde yaratmış ve onları imtihana tabi tutmuş olduğunu bildiriyor**... Nev'i insan, bidayeten hiç mevcut değildi, sonra bir müddet içinde bir

katre sudan bir topraktan ve çamurdan musavver bir ceset haline gelmiştir. O insan, o zaman malum değildi, onun ne gibi bir ismi haiz ve ne için yaradılmış olduğu gök ve yer halkınca bilinmiyordu. Sonra kendisine ruh nefh edilmiş, hayata kavuşmuş, yaradılışındaki gaye anlaşılmış, kendisi de bilinip yadedilmeye başlanılmıştır."[93]

İmam Taberi ise ayeti, "İnsanın ‘(Adem'in) üzerinden öyle bir zaman dilimi geçmiştir ki; o esnada o, şanı ve üstünlüğü olan bir şey bile değildi. O sadece yapışkan bir çamur ve değişken bir balçıktı" şeklinde tefsir etmektedir.[94]

Dolayısıyla da bu ayette geçen ve zaman ifade eden tanımı "evrimsel süreç" olarak yorumlamak, Kurani yönden dayanağı olmayan subjektif bir yorumdur.

3. Yanılgı: Sudan Yaratmanın Evrimsel Yaratılışa İşaret Ettiği Yanılgısı

Şüphesiz Biz insanı, karmaşık olan bir damla sudan yarattık. Onu deniyoruz. Bundan dolayı onu işiten ve gören yaptık. (İnsan Suresi, 2)

İsmail Yakıt birçok ayette geçen "insanın sudan yaratıldığı" şeklindeki ifadeleri de evrimsel yaratılışa bir delil olarak göstermeye çalışmaktadır. Sudan hareketle bütün canlıların oluştuğunu iddia etmektedir.

Oysa insanın sudan yaratıldığının ifade edildiği ayetler de yine İslam alimleri ve tefsirciler tarafından her zaman spermadan yaratılma olarak açıklanmıştır. Örneğin Elmalılı Muhammed Hamdi Yazır, İnsan Suresi'nin 2. ayetini şu şekilde tefsir eder:

"… Şu şekilde yaratıldı bir nutfeden. Rağıb'ın açıkladığı üzere nutfe, esasen saf suya denir. Erkeğin suyuna da nutfe denilmiştir. Örfte nutfe ile meni eş anlamlı gibi sayılmıştır. Fakat Kıyâmet sûresinin sonunda da geçtiği gibi Kur'ân'da "Dökülen meniden bu nutfe." (Kıyamet, 75/37) buyrularak nutfenin meniden bir parça olduğu ifade edilmiştir. "Sahih-i Müslim"de rivayet olunduğu üzere "Suyun hepsinden çocuk olmaz." hadis-i şerifinde de bir bütünün her parçası kastedilerek "Bir suyun her bir parçasından" buyrulmamış, bir parçası kastedilerek "suyun tamamından" buyrulmuş olmasından çocuğun meydana geldiği o suyun, suyun toplamı olan bütün meni değil, onun bir parçasından ibaret olduğu anlatılmış bulunduğundan nutfe, meniden bir cüz olan saf tohumun adı olduğu anlaşılır."[95]

İbni Taberi ise bu ayeti "… Adem'in zürriyetini erkeğin ve kadının birbirine karışan döl sularından yaratmışızdır" şeklinde tefsir etmektedir.[96]

Ömer Nasuhi Bilmen tefsirinde ise bu ayet şöyle açıklanmaktadır:

"... (Şüphe yok ki: Biz insanı karışık bir damla sudan yarattık.) Erkek ile kadının birbirine karışan sularından vücude getirdik. Evet... insanlar, bir müddet, nutfe, yani: duru, safi bir su

halinde ve bir müddette "alaka" yani: uyuşmuş kan halinde ve bir müddette muzga, yani: küçük et parçası halinde bulunmuşturlar. Daha sonra da kemik kesilip et ile bürünmüş, berhayat hale gelmişlerdir..."[97]

Bu açıklamalardan da görüldüğü gibi insanın "karmaşık olan bir damla sudan" yaratılmasının evrim teorisinin suyun içinde tesadüfler sonucu oluşan bir tek hücreden aşama aşama insanın meydana gelmesi iddiası ile hiçbir bağlantısı yoktur. Tüm büyük müfessirlerin açıkladığı gibi bu ayette insanın anne karnındaki yaratılışına dikkat çekilmektedir.

İnsanın yaratılış aşamalarının anlatıldığı bir diğer ayet de dikkatli incelendiğinde İsmail Yakıt'ın yorumlarındaki köklü yanılgı gözler önüne serilmektedir:

Ey insanlar, eğer dirilişten yana bir kuşku içindeyseniz, gerçek şu ki, Biz sizi topraktan yarattık, sonra bir damla sudan, sonra bir alak'tan (embriyo), sonra yaratılış biçimi belli belirsiz bir çiğnem et parçasından; size (kudretimizi) açıkca göstermek için. Dilediğimizi, adı konulmuş bir süreye kadar rahimlerde tutuyoruz. Sonra sizi bebek olarak çıkarıyoruz, sonra da erginlik çağına erişmeniz için (sizi büyütüyoruz). Sizden kiminizin hayatına son verilmekte, kiminiz de, bildikten sonra hiçbir şey bilmeme durumuna gelmesi için ömrün en aşağı ucuna (yaşlılığa) geri çevrilmektedir. Yeryüzünü kupkuru ölü gibi görürsün, fakat biz onun üzerine suyu indirdiğimiz zaman titreşir, kabarır ve her güzel çiftten (ürünler) bitirir. (Hac Suresi, 5)

Ayette bir insanın yaratılış aşamaları tarif edilmektedir. Birinci aşama olan toprak, insandaki temel mineralleri ve elementleri içeren hammaddedir. İkinci aşama ise bu elementlerin, anne karnındaki yumurtayı döllemek için gerekli yapıya ve genetik bilgiye sahip olan spermleri içeren ve Kuran'da karmaşık bir su tabiriyle tarif edilen menide bir araya gelmesidir. Kısacası insanın temel hammaddesi topraktır. Toprağın özü, bir damla menide o insanı meydana getirecek bir şekilde toplanmıştır. Ayette bu "su" aşamasının hemen ardından insanın ana karnındaki gelişim aşamaları belirtilmiştir. Oysa evrim teorisi, canlılığın sözde suda başlamasından insanın ortaya çıkması arasında milyonlarca farazi aşama (ilk hücre, tek hücreliler, çok hücreliler, omurgasızlar, omurgalılar, sürüngenler, memeliler, primatlar, vs. ve bunların sayısız ara aşamaları gibi) olduğunu varsayar. Oysa ayetteki sıralamada hiçbir şekilde böyle bir mantık ve tarif olmadığı çok açıktır. İnsanın bir damla su halinden sonra alak haline geldiği bildirilmektedir.

Dolayısıyla, çok açıktır ki ayette, İsmail Yakıt'ın yorumladığının aksine, insan türünün geçirdiği evrim aşamaları değil, tek bir insanın anne karnından önceki, anne karnındaki ve doğduktan sonra yaşlılığına kadar devam eden yaratılış aşamaları tarif edilmektedir.

İnsanın ve diğer canlıların sudan yaratıldığını bildiren diğer ayetlerde de yine evrim teorisine dayanak oluşturacak bir mana yoktur. Bu ifadeyi içeren bazı ayetler şu şekildedir:

O inkâr edenler görmüyorlar mı ki, (başlangıçta) göklerle yer, birbiriyle bitişik iken, biz onları ayırdık ve her canlı şeyi sudan yarattık. Yine de onlar inanmayacaklar mı? (Enbiya Suresi, 30)

Allah, her canlıyı sudan yarattı. İşte bunlardan kimi karnı üzerinde yürümekte, kimi iki ayağı üzerinde yürümekte, kimi de dört (ayağı) üzerinde yürümektedir. Allah, dilediğini yaratır. Hiç şüphesiz Allah, herşeye güç yetirendir. (Nur Suresi, 45)

Bazı yorumcular bu ayetlerdeki "canlıların sudan yaratılması" ifadesinde, evrim teorisine paralel bir mana var zannetmektedir. Oysa bu çok yanlış bir yorumdur. Ayetlerde canlıların sudan yaratıldığı bildirilerek, canlıların temel malzemesinin su olduğu haber verilmektedir. Nitekim modern biyoloji ortaya koymuştur ki su, dünyadaki her canlının vücudunun en temel unsurudur. İnsan vücudunun yaklaşık % 70'i sudur. Her canlı, vücudundaki su sayesinde hücre içi, hücreler arası ve dokular arası ulaşımı sağlar. Su olmadan canlılık olamayacağı kabul edilen bir gerçektir.

Bunun evrim teorisiyle hiçbir ilişkisi olmadığı ise açıktır. Evrim teorisinin, "her canlının sudan çıkıp evrimleştiği" gibi bir iddiası yoktur ki böyle bir ilişki kurulsun. Aksine teori, canlı türlerinin birbirlerinden türediklerini ileri sürmektedir ki bu iddia her farklı canlı grubunun Allah tarafından sudan yaratılmış (yani ayrı ayrı yaratılmış) olduğu gerçeğiyle tamamen çelişkili bir iddiadır.

4. Yanılgı: Önce Topraktan Sonra Sudan Yaratılmanın Evrimsel Yaratılışa İşaret Ettiği Yönündeki Yanılgı

"**Seni topraktan, sonra bir damla sudan yaratan, sonra da seni düzgün (eli ayağı tutan, gücü kuvveti yerinde) bir adam kılan (Allah)ı inkar mı ettin**?" (Kehf Suresi, 37)

İmam Taberi bu ayeti şu şekilde yorumlamaktadır:

"... **Baban Adem'i topraktan yaratan, sonra seni bir erkeğin ve kadının spermasından meydana getiren**, sonra seni tastamam bir insan kılığına büründüren, kadın değil, erkek haline getiren Allah'ı mı inkar ediyorsun? Sana bunca şeyleri veren ve seni bu hale getiren Allah, ölüp toprağa dönüştükten sonra seni yeniden yeni bir mahluk olarak meydana getirdi."[98]

Ömer Nasuhi Bilmen ise aynı ayeti şu şekilde tefsir eder:

"... Senin aslın ve yaradılışın sebebi olan Hazreti Adem'i (topraktan) yaratan (sonra) da seni (bir nutfeden) en yakın maddei vücudun olan bir katre meniden (yaratan sonra da seni bir erkek olarak tesviye eden) seni böyle müteaddit etvari hayatiye neticesinde tam, baliğ bir

insan olarak vücuda getiren Haliki Kerimi (inkar eder mi oldun) çünki ahiret hayatını inkar, onun zuhura geleceğini haber veren ve ona kadir olan Allah Teala'yı inkar demektir..."[99]

Yukarıdaki tefsirlerde de görüldüğü gibi Kehf Suresi 37. ayetin ve insanın sudan yaratıldığının ifade edildiği diğer ayetlerin evrimsel yaratılışa bir delil olarak gösterilmesi sadece kişisel yorumdur; ayetin böyle bir manası yoktur. Ayette geçen "topraktan yaratılma" Hz. Adem'in yaratılışını, sudan yaratılıp düzgün bir adam haline gelme ise spermden başlayan gelişmeyi anlatmaktadır. Zaten Kuran'da anlatılan yaratılış aşamaları dikkatle okunur, birbirini takip eden süreçler göz önünde bulundurulursa İsmail Yakıt'ın yorumunun yanlış olduğu da hemen anlaşılır. Kuran'da aynı konuya işaret eden pek çok ayet bulunmaktadır:

Şüphesiz, Allah katında İsa'nın durumu, Adem'in durumu gibidir. Onu topraktan yarattı, sonra ona "ol" demesiyle o da hemen oluverdi. (Al-i İmran Suresi, 59)

İsmail Yakıt'ın söz konusu yorumunu bir an için kabul ettiğimizi varsaysak o takdirde yukarıdaki ayetten yaratılışı Hz. Adem'e benzetilen Hz. İsa'nın da evrimle yaratıldığı gibi bir sonuç çıkarmak gerekir ki bunun ne kadar mantıksız olduğu ortadadır.

Topraktan ve sudan yaratılmanın geçtiği diğer ayetlerde de, az önceki maddede incelediğimiz gibi insanın evrim aşamaları değil, insanın yaratılışının anne karnına düşmeden önceki, ana karnındaki ve doğumdan sonraki aşamaları tarif edilmektedir:

Ey insanlar, eğer dirilişten yana bir kuşku içindeyseniz, gerçek şu ki, biz sizi topraktan yarattık, sonra bir damla sudan, sonra bir alak'tan (embriyo), sonra yaratılış biçimi belli belirsiz bir çiğnem et parçasından; size (kudretimizi) açıkca göstermek için. Dilediğimizi, adı konulmuş bir süreye kadar rahimlerde tutuyoruz. Sonra sizi bebek olarak çıkarıyoruz, sonra da erginlik çağına erişmeniz için (sizi büyütüyoruz). Sizden kiminizin hayatına son verilmekte, kiminiz de, bildikten sonra hiçbir şey bilmeme durumuna gelmesi için ömrün en aşağı ucuna (yaşlılığa) geri çevrilmektedir. Yeryüzünü kupkuru ölü gibi görürsün, fakat biz onun üzerine suyu indirdiğimiz zaman titreşir, kabarır ve her güzel çiftten (ürünler) bitirir. (Hac Suresi, 5)

O'dur ki, sizi topraktan, sonra bir damla sudan, sonra bir alak'tan (embriyo) yarattı; sonra sizi bir bebek olarak çıkarmakta, sonra güçlü (erginlik) çağınıza erişmeniz, sonra da yaşlanmanız için size (belli bir ömür vermektedir). Sizden kiminin daha önce hayatına son verilmektedir; adı konulmuş bir ecele erişmeniz ve belki aklınızı kullanmanız için (Allah sizi böyle yaşatır). (Mümin Suresi, 67)

Bir damla sudan (döl yatağına) meni döküldüğü zaman. (Necm Suresi, 46)

5. Yanılgı: İlk İnsanın Bir Süreç İçinde Yaratıldığı Yanılgısı

Hani Rabbin meleklere: "Gerçekten ben, çamurdan bir beşer yaratacağım" demişti. (Sad Suresi, 71)

Diğer iddialarında olduğu gibi bu iddiasında da İsmail Yakıt ayette geçen bir ifadeyi kendi kişisel yorumlarına göre çevirmektedir. Yakıt altı çizili ifadeyi "çamurdan bir beşer yapmaktayım" şeklinde tercüme etmekte ve bunun evrim süreci içinde, yavaş yavaş yaratılışa işaret ettiğini iddia etmektedir. Ancak ayetin Arapçası Yakıt'ın bu çevirisinin kişisel bir yorum, kendi iddiasını desteklemek için kasıtlı bir çarpıtma olduğunu açıkça ortaya koymaktadır:

"İnni halikun beşeren min tın." = "Ben çamurdan bir beşer yaratanım."

Bu ayette "yapmaktayım" şeklinde bir ifade bulunmamaktadır. Nitekim ayetin devamında "onu bir biçime sokup üflediğim zaman O'na secdeye kapanın" şeklinde geçmekte, ve buradan da "yaratma" fiilinin bir anda olup bittiği anlaşılmaktadır.

Nitekim İslam alimleri de bu ayeti İsmail Yakıt gibi çevirmemektedir. Örneğin Süleyman Ateş tefsirinde şu şekilde açıklamaktadır:

"Rabbin meleklere demişti ki "Ben çamurdan bir insan yaratacağım."

Allah, kokuşmuş çamurdan bir insan yaratacağını meleklere söylemiş, çamuru insan şekline koyup içine de kendi ruhundan üfledikten sonra meleklere, insana secde etmelerini emretmiş. Meleklerin hepsi secde etmiş. Yanlız cinlerden olan İblis, kendisinin ateşten yaratıldığını, çamurdan yaratılan insandan hayırlı olduğunu ileri sürerek insanın atasına secde etmemiştir."[100]

İbni Taberi de aynı ayeti "Ben çamurdan bir insan yaratacağım" şeklinde çevirmiş ve şu şekilde tefsir etmiştir:

"… Bir zamanlar Rabbin meleklere: Ben, çamurdan bir adam yaratacağım, buyurmuştu… Onun yaratılışını tamamladığım, suretini düzelttiğim, ruhumdan da ona üflediğim zaman, kendisine secde edin."[101]

6. Yanılgı: Hz. Adem'in İlk İnsan Olmadığı Yönündeki Yanılgı

Prof. İsmail Yakıt'ın "evrimci yaratılış" tezi çerçevesinde dile getirdiği bir diğer iddia, Hz. Adem'in ilk insan olmayabileceği ve hatta insan olmayabileceği şeklindeydi. Sayın Yakıt bu iddiasına delil olarak aşağıdaki ayeti gösterdi:

Hani Rabbin, Meleklere: "Muhakkak ben, yeryüzünde bir halife var edeceğim" demişti. Onlar da: "Biz seni şükrünle yüceltir ve (sürekli) takdis ederken, orada bozgunculuk çıkaracak ve kanlar akıtacak birini mi var edeceksin?" dediler. (Allah:) "Şüphesiz sizin bilmediğinizi ben bilirim" dedi. (Bakara Suresi, 30)

Prof. Yakıt ayette geçen "halife var edeceğim" şeklindeki ifadede geçen Arapça "ceale" fiilini, "tayin etmek" kelimesi ile açıkladı. Oysa "ceale" kelimesinin Kuran'da kullanılan anlamları şu şekildedir:

Ceale: Yaratmak, icad etmek/ çevirmek, yapmak, koymak, kılmak

Kur'an'da "ceale" filinin geçtiği diğer ayetlerden birkaç örnek şöyledir:

Sizi tek bir nefisten yarattı, sonra ondan kendi eşini var etti (ceale) ve sizin için davarlardan sekiz çift indirdi... (Zümer Suresi, 6)

De ki: "Sizi inşa eden (yaratan), size kulak, gözler ve gönüller veren (ceale) O'dur. Ne az şükrediyorsunuz?" (Mülk Suresi, 23)

"Ve ayı bunlar içinde bir nur kılmış, güneşi de (aydınlatıcı ve yakıcı) bir kandil yapmıştır. (ceale)" (Nuh Suresi, 16)

"Allah, yeri sizin için bir yaygı kıldı. (ceale)" (Nuh Suresi, 19)

Yukarıdaki ayetlerde de görüldüğü gibi "Ceale" kelimesi Kuran'da "tayin etmek" manasında kullanılmamıştır. Çoğu yerde "yaratmak, icad etmek, yapmak" gibi anlamları vardır.

Ayrıca pek çok ayette de Hz. Adem'in topraktan yaratıldığı belirtilmektedir. Hz. Adem'in, Yakıt'ın iddia ettiği gibi diğer insanlar içinde bir insan olmadığı, özel ve farklı bir yaratılışa sahip olduğu bu ayetlerden de anlaşılmaktadır.

Kuran'da Hz. Adem'in ilk insan olduğu hakkında verilen bir diğer önemli bilgi de onun cennetten çıkarılmasıdır. Hz. Adem ilk insandır ve Allah'ın ilk elçisidir. Bu konudaki ayetler herhangi bir yoruma yer vermeyecek kadar açıktır.

SONUÇ

Ceviz Kabuğu programı, ülkemizde ateizmin "evrim teorisi" görüntüsü altında geliştiğini, bazı üniversitelere hakim duruma geldiğini gösteren çok önemli bir gösterge olmuştur. Aynı zamanda evrimcilerin ne kadar fanatik, önyargılı ve saldırgan olduklarını, düşünce özgürlüğünü hiçe sayarak herkesi Darwinizm hurafesine inandırmak için propaganda ve baskı yaptıklarını da göstermiştir.

Bir kez daha ortaya çıkmıştır ki, evrim teorisi, bilimsel bir düşünce değil, "bilim" kılığına bürünmüş ateizmdir. Bu tehlikeli fikir akımını çürütmenin yolu ise, evrimcilerin kullandıkları bilimsellik maskesini düşürmek, bilimin gerçek bulgularını ortaya koymak ve böylece yaratılış gerçeğini etkili bir biçimde toplumumuza anlatmaktadır.

NOTLAR

1 Arda Denkel, *Cumhuriyet Bilim Teknik Eki*, 27 Şubat 1999

2 Doğal şartlarda bulunması mümkün olmayan özel şartlar (özel basınç, ısı, enzim gibi) kullanarak yapılan sentez çalışmalarının "makul çözümler" olarak kabul edilemeyeceği ortadadır.

3 "La Vie Vient-elle de L'Espace?", *Le Figaro Magazin*, no: 142, 9 Ekim 1982.

4 Stanley Miller, *The Origins of Life on the Earth*, 1974, s. 129.

5 W. R. Bird, *The Origin of Species Revisited*, Nashville: Thomas Nelson Co., 1991, s. 325.

6 Yaman Örs, *Süreç, Kuram ve Kavram Olarak Evrim*, Kaynak Yayınları, 2001, ss. 40-41.

7 Yaman Örs, *Süreç, Kuram ve Kavram Olarak Evrim*, Kaynak Yayınları, 2001, s. 79.

8 Yaman Örs, *Süreç, Kuram ve Kavram Olarak Evrim*, Kaynak Yayınları, 2001, s. 29.

9 Yaman Örs, *Süreç, Kuram ve Kavram Olarak Evrim*, Kaynak Yayınları, 2001, s. 33.

10 *The Merck Manual of Medical Information*, Home Edition, New Jersey: Merck & Co., Inc. The Merck Publishing Group, Rahway, s.199.

11 S. R. Scadding, "Do 'Vestigial Organs' Provide Evidence for Evolution?", *Evolutionary Theory*, cilt 5, Mayıs 1981, s. 173.

12 Colin Patterson, *"Cladistics"*, Brian Leek ile Röportaj, Peter Franz, 4 Mart 1982, BBC.

13 Stephan Jay Gould, "The Return of Hopeful Monsters", *Natural History*, cilt 86, Temmuz-Ağustos 1977, s. 28.

14 Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s. 189.

15 Charles Darwin, *The Origin of Species*, s. 177.

16 B. G. Ranganathan, *Origins?*, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988.

17 Warren Weaver, *"Genetic Effects of Atomic Radiation"*, Science, Cilt 123, 29 Haziran, 1956, s. 1159.

18 Gordon R. Taylor, *The Great Evolution Mystery*, New York, Harper & Row, 1983, s. 48.

19 Michael Pitman, *Adam and Evolution*, London: River Publishing, 1984, s. 70.

20 S.J. Gould,"Evolution's Erratic Pace", *Natural History*, c. 86, Mayıs 1977.

21 N. Eldredgec, and I. Tattersall, *The Myths of Human Evolution*, Columbia University Press, 1982, s. 45-46.

22 N. Eldredgec, and I. Tattersall, *The Myths of Human Evolution*, Columbia University Press, 1982, s. 45-46.

23 Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 75-94; Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", *Nature,* cilt 258, s. 389.

24 J. Rennie, "Darwin's Current Bulldog: Ernst Mayr", *Scientific American*, Aralık 1992.

25 Alan Walker, *Science*, cilt. 207, 1980, s. 1103; A. J. Kelso, *Physical Antropology*, 1. baskı, New York: J. B. Lipincott Co., 1970, s. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, cilt. 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s. 272.

26 *Time*, Kasım 1996.

27 S. J. Gould, *Natural History*, cilt. 85, 1976, s. 30.

28 Villee, Solomon, and Davis, *Biology*, Saunders College Publishing,1985, s. 1053.

29 "Hominoid Evolution and Climatic Change in Europe", cilt 2, Edited by Louis de Bonis, George D. Koufos, Peter Andrews, Cambridge University Press 2001, 6. bölüm

30 Holly Smith, *American Journal of Physical Antropology*, cilt 94, 1994, s. 307-325.

31 Fred Spoor, Bernard Wood, Frans Zonneveld, "Implication of Early Hominid Labryntine Morphology for Evolution of Human Bipedal Locomotion", *Nature*, cilt 369, 23 Haziran 1994, s. 645-648.

32 Henry Gee, "Statistical Cloud over African Eden," *Nature*, 355 (13 Şubat 1992): 583.

33 Marcia Barinaga, "'African Eve' Backers Beat a Retreat," *Science*, 255 (7 Şubat 1992): 687.

34 S.Blair Hedges, Sudhir Kumar, Koichiro Tamura, and Mark Stoneking, "Human Origins and Analysis of Mitochondrial DNA Sequences", *Science*, 255 (7 Şubat 1992):687

35 *Science* Magazine, 12 Ocak 2001, s. 293.

36 Ann Gibbons, Modern Men Trace Ancestry to African Migrants, *Science Magazine*, cilt. 292, no. 5519, 11 Mayıs 2001, s. 1051-1052.

37 Niles Eldredge, Ian Tattersall, *The Myths of Human Evolution*, s. 126-127.

38 Henry Gee, *In Search of Deep Time*, New York, The Free Press, 1999, s. 116-117.

39 Roger Lewin, *Bones of Contention*, s. 312.

40 John R. Durant, *"The Myth of Human Evolution"*, New Universities Quarterly 35 (1981), s. 425-438.

41 G. A. Clark, C. M. Willermet, *Conceptual Issues in Modern Human Origins Research*, New York, Aldine de Gruyter, 1997, s. 76.

42 Paul S. Taylor, *Origins Answer Book*, 5. baskı, 1995, s. 35.

43 Frank Salisbury, "Doubts About the Modern Synthetic Theory of Evolution", American Biology Teacher, Eylül 1971, s. 338.

44 *Journal of Molecular Evolution,* sayı 26, s. 99-121.

45 Sarich et al. 1989, *Cladistics* 5:3-32.

46 *C. E. N.* 19(1), Aralık. 1996-Şubat. 1997, s. 21-22.

47 *New Scientist*, 15 Mayıs1999, s. 27.

48 *New Scientist*, cilt 103, 16 Ağustos 1984, s. 19.

49 Christian Schwabe, "On the Validity of Molecular Evolution", *Trends in Biochemical Sciences*, cilt 11, Temmuz 1986.

50 Michael Denton, *Evolution: A Theory in Crisis*, London: Burnett Books, 1985, s. 290-91.

51 Norman Macbeth, *Darwin Retried: An Appeal to Reason*, Harvard Common Press, New York: 1971, s. 33.

52 Norman Macbeth, *Darwin Retried: An Appeal to Reason*, s. 36

53 Edward S., Jr. 1967, *The reply: Letter from Birnam Wood*, Yale Review, 61:631-640.

54 Loren Eiseley, *The Immense Journey,* Vintage Books, 1958. s 227.

55 Aslında aynı durum insanlarda da yaşanmaktadır. Yeryüzündeki farklı ırklar, coğrafi izolasyon aracılığıyla farklı ırk özelliklerine sahip olmuşlardır. Bir grup insanda siyah derililik özelliği baskın çıkmış, bunlar aynı bölgede yaşadıkları ve kendi içlerinde çoğaldığı için siyah derili bir ırk meydana gelmiştir. Çekik gözlü Uzakdoğu ırkları aynı şekildedir. Söz konusu farklı ırk özellikleri (deri rengi, göz rengi, göz şekli, boy uzunluğu, saç rengi vs.) ilk insanların genetik bilgilerinde bir arada bulunmasına karşın, zamanla dünyanın farklı bölgelerinde yaşayan insan popülasyonlarında bu özelliklerin bazıları baskın çıkmış ve baskın çıkan özelliğe göre ırklar meydana gelmiştir. Eğer coğrafi izolasyon olmasaydı, yani dünyadaki tüm ırklar asırlardır birbirleriyle sürekli karışık evlilikler yapıyor olsalardı, o zaman herkes "melez" olurdu; zenciler, beyazlar, çekik gözlüler olmaz, insanların tümü bir "ortalama"da buluşurdu.

56 Scott Gilbert, John Opitz, and Rudolf Raff, "Resynthesizing Evolutionary and Developmental Biology", *Developmental Biology 173*, makale no. 0032, 1996, s. 361

57 R. Lewin, "Evolutionary Theory Under Fire", *Science*, cilt 210, 21 Kasım, 1980, s. 883

58 Fagerstrom, T. P. Jagers, P. Schuster, and E. Szathmary. 1996. Biologists put on mathematical glasses, *Science* 274: 2039-2040.

59 Ali Demirsoy, *Kalıtım ve Evrim*, Ankara: Meteksan Yayınları, 1984, s. 64.

60 Ali Demirsoy, *Kalıtım ve Evrim*, s. 61.

61 Bu konuda ayrıntılı bilgi için; Michael J. Behe, "Experimental Support for Regarding Functional Classes of Proteins to be Highly Isolated from Each Other", *The Weekly Standard*, Haziran 7, 1999; Access Research Network; Jonathan Sarfati, "Origin of Life: Instability of Building Blocks", *Creation Ex Nihilo Technical Journal,* cilt 13, No. 2, 1999.

62 Sarah Simpson, "Life's First Scalding Steps." *Science News*, 155(2):25, 9 Ocak 1999.

63 R.Shapiro, *Origins: A Skeptic's Guide to the Creation of Life on Earth*, 1986, s.90-91.

64 Prof. Ali Demirsoy, *Kalıtım ve Evrim*, Ankara, Meteksan Yayınları, s.79

65 D.Loyd, *The Mitochondria of Microorganisms*, (1974), s.476.
66 Gray & Doolittle, *Has the Endosymbiant Hypothesis Been Proven?* s. 46, Microbilological Rev.1,30 (1982)
67 Biology-*The Science of Life,* s. 94, Wallace-Sanders-Ferl, 4th Edition, Harper Collins College Publishers / *Invitation to Biology,* s. 253, Curtis-Barnes, Worth Publishers Inc.
68 Mahlon B. Hoagland, *Hayatın Kökleri,* TÜBİTAK 12.Basım, Mayıs 1998, s. 153.
69 Whitfield, *Book Review of Symbiosis in Cell Evolution*, 18 Biological J.Linnean Soc. 1982, s.77-79.
70 L.R.Croft, *How Life Began*, s.93-94, Evangelical Press (1988).
71 Doolittle, D.F., 2000. Uprooting the Tree of Life. *Scientific American* **282**(2): s.72–77.
72 Prof. İlhami Kiziroğlu, *Genel Biyoloji,* Desen Yayınları, s.22.
73 Biology-*The Science of Life*, s.283.
74 Darnell, Implications of RNA-RNA Splicing in Evolution of Eukaryotic Cells, *Science,* cilt 1257, 1978, s.202
75 Prof. Ali Demirsoy, *Kalıtım ve Evrim*, Meteksan Yayınları, Ankara, s.79
76 Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s. 189
77 Philip E. Johnson, *Darwin on Trial*, InterVarsity Press, ikinci baskı., Illinois 1993.
78 David Raup, "Conflicts Between Darwin and Paleontology", Bulletin, Field Museum of Natural History, cilt 50, Ocak 1979, s. 24.
79 Cemal Yıldırım, *Evrim Kuramı ve Bağnazlık*, Bilgi Yayınevi, Ocak 1989, s. 58-59.
80 Michael Behe, *Darwin's Black Box*, The Free Press, New York, 1996, s. 18.
81 Michael Behe, *Darwin's Black Box*, The Free Press, New York, 1996. s. 31.
82 Georges Politzer, *Felsefenin Başlangıç İlkeleri,* İstanbul: Sosyal Yayınlar, 1989, s. 84.
83 Henry Margenau, Roy Abraham Vargesse. *Cosmos, Bios, Theos*. La Salle IL: Open Court Publishing, 1992, s. 241.
84 *Webster's New Universal Unabridged Dictionary*, Barnes & Noble, New York, 1994.
85 Ernst Haeckel, *The Wonders of Life*, New York, Harper, 1904, s. 21.
86 Ernst Haeckel, *The Wonders of Life*, New York, Harper, 1904, ss. 118-119.
87 In the Shadow of The Reich: Nazi Medicine, Medical Experiments and Nazi Doctors, A Film by John J. Michalczyk, First Run Features, New York, 1997
88 Türkiye Sorunlarına Çözüm Konferansı, VIII. Oturum, Siyasal ve Yönetsel Sorunlar – 2, Oturum Başkanı: Prof. Taner Timur, 26 Aralık 1997
89 www.kuranikerim.com/telmalili/nuh.htm
90 İmam Taberi, *Taberi Tefsiri,* cilt 6, *s. 2631*
91 Ömer Nasuhi Bilmen*, Kuran-ı Kerim'in Türkçe Meali Alisi ve Tefsiri,* cilt 8, s. 3915
92 www.kuranikerim.com/telmalili/insan.htm

93 Ömer Nasuhi Bimen, *Kuran-ı Kerim'in Türkçe Meali Alisi ve Tefsiri*, cilt 8, s. 3915
94 İmam Taberi, *Taberi Tefsiri*, cilt 6, s. 2684
95 www.kuranikerim.com/telmalili/insan.htm
96 İmam Taberi, *Taberi Tefsiri*, cilt 6, s. 2684
97 Ömer Nasuhi Bimen, *Kuran-ı Kerim'in Türkçe Meali Alisi ve Tefsiri*, cilt 8, s. 3915
98 İmam Taberi, *Taberi Tefsiri*, cilt 3, s. 1268
99 Ömer Nasuhi Bimen, *Kuran-ı Kerim'in Türkçe Meali Alisi ve Tefsiri*, cilt 4, s. 1958
100 Süleyman Ateş, *Yüce Kuran'ın Çağdaş Tefsiri*, Yeni Ufuklar Neşriyat, s. 486
101 İmam Taberi, *Taberi Tefsiri*, cilt 4, s. 1991

RESİM ALTLARI

5 Yaratılışın bilimsel bir gerçek olduğunu anlatan Prof. Cevat Babuna konuşmasında görsel malzemelerden de yararlanırken, Prof. Yaman Örs'ün konuşması klasik felsefi yorumların ötesine geçmedi.

11 Bir DNA molekülü ile basit organik moleküller arasındaki organizasyon farkı, bir uçak gemisi ile bir tahta salın arasındaki farka benzer.
Bir salın zamanla kendiliğinden gelişerek bir uçak gemisine dönüşmesi nasıl imkansızsa, organik moleküllerin zamanla tesadüfler sonucu bir DNA molekülüne dönüşmesi de aynı şekilde imkansızdır.

12 Bir DNA molekülü, deoksiribonükleotid adı verilen bir grup molekülün milyonlarcasının bir zincir halinde art arda sıralanmasından oluşur. DNA bir yana bunu oluşturan tek bir deoksiribonükleotidin dahi doğal şartlarda tesadüfen meydana gelmesi imkansızdır.

12 Prof. Francis Crick
15 **Stanley Miller**

18 Deniz kıyısında kumdan bir kale gördüğünde, bunu bilinçli bir kimsenin yaptığına değil de kalenin dalgaların etkisiyle tesadüfen oluştuğuna ihtimal veren bir kimsenin mantık örgüsüyle bir evrimcinin mantık örgüsü arasında hiçbir fark yoktur.

27 Yırtıcı hayvanların tehdidi altında olan bir sürü içinde, doğal olarak hızlı kaçabilenler hayatta kalacaktır. Ama bu süreç, ne kadar uzun sürerse sürsün, sürünün fertlerini başka canlı türlerine dönüştürmez.

KAÇINILMAZ
GERÇEK:
T A H R İ B A T

EVRİMCİ İDDİA:
G E L İ Ş M E

32 Mutasyon etkileri

33 Milyonlarca yıl önce yaşamış canlıların fosil kayıtları bu canlıların günümüzde yaşayan örneklerinden hiçbir farklılıkları olmadığını, dolayısıyla hiçbir evrim geçirmediklerini göstermektedir.

36 Soyu tükenmiş binlerce maymun türüne ve kaybolmuş insan ırklarına ait kafataslarını ve iskelet kalıntılarını büyükten küçüğe sıralayan evrimciler bu yöntemle pek çok hayali ve uydurma soy ağaçları üretmişlerdir.

47 İnsan DNA'sı ile maymun DNA'sı arasındaki benzerlik iddiasının bilimsel bir temeli yoktur. Bu iddia belli bazı proteinler üzerine kurulan evrimci bir spekülasyondan ibarettir. Maymunun gen haritası çıkarılmamıştır ki böyle bir benzerlik karşılaştırması yapılabilsin. Ancak DNA gibi muhteşem bir sistemin keşfinden sonra canlılığın "Üstün bir akıl" tarafından var edilmiş olması gerektiğini anlamayıp hala sayısal yakınlık ve benzerlik gibi unsurların evrime delil sanılması şaşırtıcıdır.

62 Prof. Ali Demirsoy Neden Çekirgeleri Tercih Etmiştir?

Burada incelediğimiz bilgiler, evrimcilerin "türleşme" dedikleri biyolojik olgunun, tüm canlıların doğal mekanizmalarla oluştuğunu öne süren evrim teorisine hiçbir kanıt oluşturmadığını göstermektedir. Ali Demirsoy'un çekirge kolleksiyonunun cevabı budur.

Ancak yine de aklımıza bir soru gelebilir: Acaba Ali Demirsoy pek çok farklı canlı sınıflaması arasından neden özellikle çekirgeleri seçmiş ve beraberinde stüdyoya getirerek tüm Türkiye'ye "evrim delili" gibi göstermiştir? **Neden Ali Demirsoy'un favorisi çekirgelerdir**?

Bu sorunun cevabı, Florida Üniversitesi'nden bir grup biyoloğun, çekirgeler üzerinde yaptıkları uzun araştırmalar sonucunda kaleme aldıkları *Grasshoppers of Florida* (Florida Çekirgeleri) adlı bilimsel raporda bulunabilir. Entomoloji ve Nematoloji Profesörü John Capinera ile Clay Scherer ve Jason Squitier adlı iki biyoloji doktorunun yürüttüğü çalışmanın sonuçları 1999 yılında açıklanmıştır. Raporda "What is a Species?" (Bir Tür Nedir?) başlıklı bölümde, "çekirgelerin tür tanımı konusundaki yanılgılar" şöyle açıklanmaktadır:

... Birbirinden izole olmuş ve birbiriyle üremesi imkansızlaşmış çekirge popülasyonları olmuş ve devam etmiştir, çünkü çeşitli adalarda yaşayan bu popülasyonlar birbirleri ile temas etmemektedirler. Ama bunlar gerçekten üreme açısından izole durumda mıdırlar? Gerçek bir tür olarak kabul edilecek kadar birbirlerinden ayrılmış mıdırlar?

> Çoğu zaman farklı popülasyonların farlı bir tür oluşturup oluşturmadıklarını kesin olarak bilmek zordur. Yine de, eğer görünüş ve davranış açısından büyük farklılıklar gösterirlerse, özellikle bu farklılıklar üreme yapıları ve çiftleşme davranışı ile ilgiliyse, onları ayrı türler olarak kabul etme eğilimi gösteririz. (Yine de) bilim adamları arasında, **belirli popülasyonların ayrı bir tür olarak tanımlanıp tanımlanmaması konusunda anlaşmazlık** vardır...
>
> Türleşme görünüm ve şekil kadar, davranış, fizyoloji ve genetikle de ilgilidir. Bunlardan sadece morfoloji ulaşılması ve gösterilmesi kolay olandır. Dolayısıyla çoğu taksonomist (sınıflandırmacı) türleri birbirinden ayırmak için morfolojik karakterlere dayanır. Ama ne yazık ki, küçük bir coğrafi alanda dahi kayda değer bir morfolojik çeşitlenme olabilmekte ve tek bir böcekte dev bir varyasyon gözlemlenebilmektedir. **Pek çok bilim adamı da, (inceledikleri) çekirgeleri yeni bir tür olarak tanımlamışlar, ama sonra bu yeni türün aslında sadece bir başka türün morfolojik bir varyantı olduğunu keşfetmişlerdir. ÇEKİRGELER RENK VE KANAT UZUNLUĞU KONUSUNDA ÇOK KAYDA DEĞER BİR ÇEŞİTLENMEYE SAHİPTİRLER, DOLAYISIYLA PEK ÇOK HATALI TÜR TANIMINA NEDEN OLMUŞLARDIR.**[1]

Buradan anlaşıldığı üzere, çekirgeler çok geniş bir genetik varyasyon (çeşitlenme) potansiyeline sahiptirler. Dolayısıyla tek bir çekirge türünün içinde, birbirinden şekilsel (morfolojik) olarak çok farklı görünen varyasyonlar türeyebilmektedir. Üstteki raporda belirtildiği gibi, bunları

inceleyen pek çok bilim adamı da, aynı türe ait çekirge varyasyonlarını farklı tür olarak tanımlayıp yanılmıştır. Bir diğer ifadeyle, **çekirgeler, "türleşme" konusunda son derece yanıltıcı bir kategoridir**.

İşte Ali Demirsoy'un çekirgeleri favori olarak seçmesinin, bu canlılara ait kolleksiyonunu ekranlardan tüm Türkiye'ye göstermesinin nedeni de budur. Demirsoy hatalı tür tanımlamalarına son derece müsait olan çekirgeleri seçmiş, bu örnekle "türleşme" kavramını vurgulamış, sonra da bu kavramı çarpıtarak evrim teorisine (makroevrime) delil gibi göstermiştir. Tüm bunlar Ali Demirsoy'un, iddia ettiği gibi objektif bir biyolog değil, evrim teorisini desteklemek için her yolu deneyen taraflı bir Darwinist olduğunun göstergeleridir.

1) John Capinera, Clay Scherer, Jason Squitier, *Grasshoppers of Florida*, University of Florida, Institute of Food and Agricultural Sciences, 1999, Florida Agricultural Experiment Station, Publication No: R-05862; (http://www.ifas.ufl.edu/~entweb/ghopper/intro3.pdf)

65 Proteinler, son derece karmaşık yapıya sahip dev moleküllerdir. Her protein zincirinin özel bir dizilimi vardır. Proteinlerin doğada tesadüfen oluşabilmelerinin imkansızlığı matematik hesaplarıyla ortaya konmuş bir gerçektir.

75 Bugüne kadar bir bakterinin başka bir bakteriyi yutması gibi bir olay hiçbir şekilde gözlenmemiştir.

79 Prof. Dr. Philip Johnson

82 Bilinen en eski göz olan trilobit gözü yüzlerce küçük petekten oluşur ve bu peteklerin her birinin içinde çift mercek yer alır. Günümüzde yaşayan arı, sinek ve diğer böcek türlerinde bulunan ve son derece kompleks bir yapıya sahip olan bu gözlerin birdenbire 500 milyon yıl önce kusursuz biçimde ortaya çıkmasını rastlantılarla açıklamaya kalkışmak akıl ve bilimle bağdaşan bir tavır değildir.

84 Prof. Michael Behe

85 Tek bir tanesi dahi eksik olsa işlev göremeyecek olan sayısız parçadan oluşan gözler evrim teorisi açısından başlı başına bir çıkmazdır.
89 **Edwin Hubble**

95 Ernst Haeckel